

TÜRKİYE BAROLAR BİRLİĞİ

KONFERANS

LÜBNAN'DA YAPILAN SALDIRILAR-
FİLİSTİN SORUNUNUN
ULUSLARARASI HUKUK VE
İNSAN HAKLARINA OLAN ETKİLERİ
İLE DÜNYA BARIŞINA OLAN ETKİSİ YÖNÜNDEN
HUKUKÇULARIN KONUYA
BAKIŞ AÇILARI

CONFERENCE

[ARAP BAROLAR BİRLİĞİ'NİN KATKILARIYLA]

TÜRKÇE-İNGİLİZCE-ARAPÇA
ANKARA / 17-18 KASIM 2006

TÜRKİYE BAROLAR BİRLİĞİ

KONFERANS

LÜBNAN'DA YAPILAN SALDIRILAR - FİLİSTİN SORUNUN
ULUSLARARASI HUKUK VE İNSAN HAKLARINA OLAN ETKİLERİ
İLE DÜNYA BARIŞINA OLAN ETKİSİ YÖNÜNDEN
HUKUKÇULARIN KONUYA BAKIŞ AÇILARI

(ARAP BAROLAR BİRLİĞİ'NİN KATKILARIYLA)

ANKARA

17-18 Kasım 2006

Türkiye Barolar Birliği Yayınları: 130

Lübnan'da Yapılan Saldırılar - Filistin Sorununun
Uluslararası Hukuk ve İnsan Haklarına Olan Etkileri
ile Dünya Barışına Olan Etkisi Yönünden
Hukukçuların Konuya Bakış Açıkları
Konferansı

(Arap Barolar Birliği'nin Katkılarıyla)

Yayına Hazırlayan
Av. Vedat Ahsen Coşar

ISBN: 978-9944-234-13-9
© Türkiye Barolar Birliği
Birinci Baskı: 2007, Ankara

Türkiye Barolar Birliği
Karanfil Sokağı 5/62
06650 Kızılay - ANKARA
Tel: (312) 425 30 11 Faks: 418 78 57
web: www.barobirlik.org.tr
e-posta: admin@barobirlik.org.tr
yayin@barobilik.org.tr

Sayfa Tasarımı ve Ofset Hazırlık
Düş Atelyesi (0312.215 70 37)

Baskı
Şen Matbaa
Özveren Sokağı 25/B Demirtepe-Ankara
(0312. 229 64 54 - 230 54 50)

TÜRKİYE BAROLAR BİRLİĞİ

ANKARA BAROSU

KONFERANS

LÜBNAN'DA YAPILAN SALDIRILAR - FİLİSTİN SORUNUN
ULUSLARARASI HUKUK VE İNSAN HAKLARINA OLAN ETKİLERİ
İLE DÜNYA BARIŞINA OLAN ETKİSİ YÖNÜNDEN
HUKUKÇULARIN KONUYA BAKIŞ AÇILARI

(ARAP BAROLAR BİRLİĞİ'NİN KATKILARIYLA)

CONFERENCE

Türkçe - İngilizce - Arapça

ANKARA

17-18 Kasım 2006

İÇİNDEKİLER

17 Kasım 2006

AÇILIŞ TÖRENİ

Adalet Bakanı Müsteşarı Fahri Kasırga	3
Türkiye Barolar Birliği Başkanı Özdemir Özok	15
Ankara Barosu Başkanı Vedat Ahsen Coşar	29
UIA Orta Doğu Bölge Temsilcisi Sami Akl	41

I. OTURUM

Oturum Başkanı: Hikmet Çetin

Mohamed Walid Al-Tesh Suriye Barosu Başkanı İsrail'in, Uluslararası Hukuka Aykırı Olarak Filistin ve Lübnan'a Yaptığı Saldırılarda İşlediği Suç ve İhlaller	51
---	----

Cengiz Çandar Gazeteci, Bugün Gazetesi Orta Doğu'da Sınırlar ve İsrail'in Meşruiyet Sorunu	59
Mostapha Al-Asir Tripoli Barosu Başkan Temsilcisi İsrail'in Lübnan'a Yaptığı Askeri Operasyonlara Karşı Hukuki Girişimlerde Bulunma Yolları Üzerine Bir Hukuk Çahşması	66

2. OTURUM

Oturum Başkanı: Vedat Ahsen Coşar

Razi Diab Suriye Barosu Avukatlarından Ahmed Al-Sayyad, Filistin Barosu Başkanı'nun konuşmasını sunacak) Bizler Avukat Olarak, Çoğunlukla Siyasetçilerin Güdümündeki Küreselleşme Ve Sonu Gelmeyen Militarizmden Kaynaklanan, Nüfusun Büyük Bir Kısımının Acı, Utanç Ve Yoksulluk İçinde Yaşamasını Önleyebilecek Modeller ve Analizler Üretemez Miyiz?	83
--	----

Sabir Ammar ALU Genel Sekreter Yardımcısı, (Omar Zein'in konuşmasını sunacak) İsrail'in Üzerine Düşen Yasal Yükümlülükler ve Tazminat Zorunluluğu	101
---	-----

Al-Basheer Ragab Al-Twir

Libya Barosu Başkanı

Ötekini Şeytan Yapmak Dürüst Bir Politika
Değildir; Doğu ve Batı Mutlak Olarak Ayrılacak
Bayraklar Değillerdir; Adaletsizliğin ve Zulmün
Tarihi Birbiriyle Bağlantılıdır. O Halde Bizler,
Arap ve Türk Baroları Olarak İnsanlığı,
Özellikle De Gelecek Kuşakları Sonu Gelmeyen
Savaş ve Acılardan Kurtarmak, Eleştirel Düşünceye
Olanak Tanımak, Ortak Özgürlük ve Karşılıklı
Aydınlanmaya Sahip Olmak İçin
Neler Yapabiliriz? 114

18 KASIM 2006

1. OTURUM

Oturum Başkanı: Güneş Gürseler

Marwan Yuossef Sabbagh

Suriye Barosu Başkan Yardımcısı

Uluslararası İnsani Hukukun Üstünlüğüne
Karşı İsrail'in Süregelen Saldırganlığı 134

Sami Akl

UIA Orta Doğu Bölge Temsilcisi

Gerek Araplar, Gerekse İsraililer, Kendilerini
Rahatsız Eden Sorunları Ordularının Yarım Asrı
Aşan Bir Süredir Çözemediklerini Göz Önüne A
larak Barış Yolu İle Çözemezler Mi? Bu Konuda
Arap ve İsraili Entelektüeller Üzerlerine
Düşen Görevler Yerine Getiriyorlar Mı?
Barış Artık Çok Mu Uzakta? 155

Doç. Dr. Mahmut Mutman Bilkent Üniversitesi Nazizm, İsrail ve Filistin	169
--	-----

2. OTURUM

Oturum Başkanı: Abbas İssa Hilal

Abdulsattar Bin Moussa Tunus Baro Başkanı Uluslararası Hukuk'un Çıkmaza Girdiği Noktalar	187
Ceren Gürseler ODTÜ (MA) Uluslararası İlişkiler Uzmanı Kuruluşundan Hamas'a Kadar Filistin Kurtuluş Örgütü	210
Konferans Deklarasyonu	231

CONTENT

17 -18 NOVEMBER 2006

OPENNING CEREMONY

Fahri Kasırga, Undersecretary The Minister of Justice	3
Ozdemir Ozok, President of the Union of Turkish Bars	15
Vedat Ahsen Coşar, President of Ankara Bar Association	22
Sami Akl, UIA Regional Secretary for the Near and Middle East	41

1ST SESSION

Moderator: Hikmet Çetin

Mohamed Walid Al-Tesh, Head of the Syrian Bar Association Crimes And Violations Committed By Israel During Its Aggression On Palestine And Lebanon Which Contradict With International Law	51
---	----

Cengiz Çandar, Journalist, Bugün Newspaper Borders in the Middle East and the Legitimacy Question of Israel	59
Mostapha Al-Asir, Representative of the Head of the Tripoli Bar Association A Legal Study on the Ways of Taking Legal Actions Against Israel for its Military Operations on Lebanon	66

2ND SESSION

Moderator: Law. Vedat Ahsen Coşar

Razi Diab From Damascus Bar Association Reading The Lecture Of Mr. Ahmed Al-Sayyad, Head of the Palestinian Bar Association The Right to Return for the Palestinian Refugees	83
Saber Ammar reading the paper of Mr. Omar Zein Legal Liabilities on Israel and the Necessity , of Compensation.....	101
Al-Basheer Ragab Al-Twir, Head of the Libia Bar Association It Is Not An Honest Policy To Make The Other One As Devil; The East And The West Are Not Too Strong Flags To Be Followed Implicitly; The History Of Injustice And Of Cruelty Have Interdependence. So, As Arabian And Turkish Bar Associations, What Can We Do To Prevent Humanity .	

And Especially Next Generation From
Endless Wars And Pains, To Give Opportunity
To Critical Thinking, To Have Joint Freedom
And Mutual Enlightenment? 114

18 KASIM 2006

1ST SESSION

Moderator: Mr. Güneş Gürseler

Marwan Youssef Sabbagh
Vice President of the Synan Bar Association
The continuing Israeli Agression Against
The Rule Of International Humanitarian Law 131

Sami Akl
UIA Regional Secretary for the Near And Middle East
Cannot The Arabians And The Israelites
Solve Both Some Problems By Peaceful
Means By Taking Into Account That Their
Army Has Not Solved Them For Over
A Half Of Century? Do The Arabian
And Israelite Intellectuals Fulfill Their Duties?
Does Not Peace Exist Anymore? 155

Mahmut Mutman
Bilkent University Lecturer
Nazism, Israel and Palestin 169

2ND SESSION

Moderator: Mr. Walid AI-Tech

Abdulsattar Bin Moussa Head of the Tunusian Association "The Impasse of the International Law"	187
Ceren Gürseler METU MA, BA Bilkent University International Relations From Establishment to Hamas, Palestine Liberation Organization	210
Conference Decleration	231

17 KASIM 2006

AÇILIŞ KONUŞMALARI

Fahri KASIRGA (Adalet Bakanlığı Müsteşarı):

Sayın Türkiye Barolar Birliği Başkanı,

Arap Barolar Birliği Başkanı,

Değerli Katılımcılar,

Türkiye Barolar Birliği ve Ankara Barosu'nun düzenleyerek ev sahipliği yaptığı son derece anlamlı bu sempozyum nedeniyle sizlerle birlikte olmaktan duyduğum memnuniyeti ifade ederek hepinizi sevgi ve saygılarımla selamlıyorum.

Yurt dışında bulunması nedeniyle sempozyuma katılmayan Adalet Bakanı Sayın Cemil Çiçek'in iyi dileklerini selam ve saygılarını iletmeyi bir borç telakki ediyorum.

Türk hukuk hayatında son derece seçkin ve saygın bir yere sahip Türkiye Barolar Birliği'ni ve Ankara Barosu'nu, insanlık tarihinin en ağır insan hakları ihlalinin yaşandığı Lübnan ve Filistin meselesini hukuk platformunda ele alınıp değerlendirileceği böyle bir sempozyum düzenledikleri ve ev sahipliği yaptıkları için kutluyorum.

FAHRI
KASIRGA'NIN
KONUŞMASI

Arap Barolar Birliği ve Arap Ülkeleri Baro Başkan ve Temsilcilerine katılımlarından dolayı teşekkür ediyor, bu nevi organizasyonların bölgede yaşanan insanlık dramının sona ereceğine dair ümitlerimizin filizlenmesine vesile olduğunu ifade etmek istiyorum.

Konuyla ilgili şahsi görüşlerimi ifade edebildiğim için kendimi şanslı addediyorum.

Filistin insanlık tarihinin başlangıcından bu güne birçok medeniyetlere ev sahipliği yapmış önemli bir yerleşim alanıdır.

1516 yılından 1917 yılına kadar 400 yıl süreyle Osmanlı İmparatorluğu yönetiminde kalan bölge, birinci dünya savaşından sonra daima sorunlu bir bölge olmuştur. Özellikle 1948 yılında Filistin topraklarında İsrail devletinin kurulması, Mısır ve Lübnan'ın diğer topraklarının ele geçirilmesi sorunları had safhaya ulaştırmış ve bir "insanlık dramı" sürecinin başlamasına neden olmuştur.

Önce işgal altındaki Filistin topraklarına İsraili siviller yerleştirilerek bölgenin demografik yapısı bozulmuş, Cenevre Sözleşme'si ihlal edilmiştir. Uluslararası Ceza Mahkeme'si Roma Statüsü bu durumu savaş suçu saymaktadır.

Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi 1980 tarih ve 465 no'lu kararında İsrail'in 1965 yılından beri işgal ettiği Kudüs dahil, Filistin ve diğer Arap topraklarının fiziksel karakterini, demografik birleşimi ve kurumsal yapısını yada statüsünü değiştirmek için yaptıklarının hiçbir yasal geçerliliği olmadığına ve İsrail'in kendi nüfusunu bu topraklara yerleştirme politikasını uygulamasını Cenevre Sözleşmesi'nin açık ihlali olduğuna karar vermiştir.

Birleşmiş Milletler 1998 tarihinde ise, "İşgal altındaki topraklardaki İsrail yerleşimleri sadece uluslararası geleneksel hukuk uyarınca yasadışı değil, aynı zamanda barış ve ulusal ya da etnik köken ayrımı yapılmaksızın bölgedeki tüm nüfusun insan hakların-

dan faydalanmasının önünde bir engel teşkil etmektedir." şeklinde karar almıştır.

Birçok uluslararası kuruluşlarca eleştirilen İsrail uygulamaları uluslararası hukuku ihlal etmesi yanı sıra, işgal altındaki topraklarda yerleşim politikası uygulaması, ayrımcılık yasağını da içeren temel insan hakları kurallarını ve İsrail'in de taraf olduğu uluslararası sözleşmeleri de ihlal etmektedir.

Bu ihlal, uluslararası toplumun önüne çok dramatik bir insanlık sorunu olan "*Filistinli Mülteciler*" sorununu getirmiştir. Orta doğuda sürekli ve kalıcı bir barışın sağlanması için çözümlü şart olan mülteciler sorunu, bölgenin diğer sorunlarının her birinin çözümü ile de yakından ilgilidir. Mültecilerin hakları, uluslararası hukuk ve Birleşmiş Milletlerin uygulamaları ile garanti altına alındığı için, Filistinlilerin geri dönüş hakkını kullanmasından yalnızca İsrail değil, aynı zamanda uluslararası toplumda insani, yasal ve siyasi anlamda sorumludur. Bu gün, Filistinli mülteciler, "*mülteci*" statüsü alamadıklarından dolayı uluslararası hukukun koruyucu şemsiyesinden yeteri kadar yararlanamamaktadırlar. Uluslararası alanda temsil problemiyle karşı karşıyadırlar. Sahip olmaları gereken hakları talep edebilecekleri bir uluslararası forum bulunmamaktadır. Uluslararası alanda alabildikleri en ileri statü "*gözlemci*" statüsüdür.

Değerli Katılımcılar.

Uluslararası toplumun kaygıyla izlediği bir diğer sorun da, İsrail'in güvenlik kaygısıyla tampon bölge olarak ayırdığı alan etrafında oluşturduğu "*güvenlik duvarı*" meselesidir. Pek doğaldır ki, İsrail'in vatandaşlarının ve sınırlarının güvenliğini korumak için makul, gerekli ve oranlı tedbirler alma hakkı her zaman vardır. Bunlar arasında bombalı intihar eylemi ya da farklı saldırılar yapmayı amaçladıklarından makul nedenlerle şüphelendiği Filistinli ya da diğerlerinin İsrail'e girmesini engellemek için önlemler almak da bulunmaktadır. Ancak

İsrail'in bu hakkının hukuk dışı İsrail yerleşimleri için kullanılan topraklardaki kontrolünü güçlendirmek için Filistinlilerin hareket özgürlüklerini kısıtlama hakkına kadar genişlemesini kabul etmek pek makul görülmemektedir.

Birleşmiş Milletler İnsan Hakları Komisyonu Özel Rapor-törünün 2005 Yılı Mart ayında Filistin topraklarındaki insan haklarına ilişkin hazırladığı raporunda; *"İsrail duvar inşasının geçici bir güvenlik tedbiri olduğunu ifade etse de bence bu İsrail'in Filistin topraklarını sessizce ilhakının bir çeşididir. Bu duvarın bir kısmını gördüm; eski Berlin Duvarı bunun yanında çok küçük kalıyor. Bu de facto ilhaktır."* Diyerek, İsrail'in işgal altındaki Filistin topraklarında aşırı güç kullandığını, insan haklarını ihlal ettiğini, Batı Şeria topraklarının önemli bir bölümünü kendi tarafına katarak 210.000 Filistinlinin tarlalarından, okullarından, işle-rinden, sağlık merkezlerinden koparıldığını belirtilmiştir.

Durumun vahameti İsraili bir askerın duvarın geçiş nok-tasını keyfi olarak kapatması halinde etrafı çevrilen kasabanın hapishaneye dönebilmesiyle de görülebilmektedir.

Kıymetli Dinleyiciler.

Uluslararası toplumun gözü önünde cereyan eden, bölgede barışın, güvenliğin ve istikrarın tehdit edilmesine neden olan diğer bir husus da, İsrail'in kendisini savunma gerekçesiyle asker-sivil ayrımı yapmaksızın aşırı güç kullanımı, kasıtlı öldürmeler ve yaralamalar, gelişigüzel kitlesel tutuklamalar ve gözaltına almalar ile işkence gibi çok sayıda ihlal gerçek-leştirmesidir. Bu tür uygulamalar esnasında mülteci sorunu, işgal edilen topraklara yerleşme ve yeşil hatta duvar çekmenin ötesinde, uluslararası basının tespit edebildiklerini aktarmasıyla dünya kamuoyunun gözleri önünde getirilen gayri insani uygulamalar olup, olayın vahametini çok daha bariz bir şe-kilde ortaya koymaktadır. Ancak, bu denli geniş çaplı ihlaller nedeniyle uluslararası toplumun ortak bir sorunu olması ge-reken Filistin sorunu, bugün sadece Orta Doğu sorunu ya da

Filistin halkı ile İsrail arasındaki bir sorun olarak gündemde tutulmaktadır. İsrail, 1949 tarihli 4. Cenevre Sözleşmesi'ne taraf olmasına rağmen, bu sözleşmedeki pek çok maddeyi yukarıda bahsedilen uygulamaları nedeniyle defalarca ihlal etmiştir. Bu sözleşme insan hakları ihlallerine müdahaleyi öngörmesine rağmen bu güne kadar uluslararası toplum, ihlalleri engellemek için İsrail'i kınama dışında hiçbir caydırıcı önlem almamıştır.

Değerli katılımcılar, İsrail'in bölgede kendi güvenliğini sağlama düşüncesi ile uluslararası toplumun herhangi bir meşru biriminin onayı olmadan tek taraflı uygulamaları, uzunca bir şekilde bahsettiğim Filistin meselesiyle kalmamış, Lübnan'da konuşlandığı belirtilen guruplara yönelik operasyon adı altında, Lübnan topraklarına yönelik olarak da bu yılın yaz aylarında ordu gücüyle saldırılar gerçekleştirilmiştir. Bir aydan fazla süren Lübnan krizi büyük can kaybına yol açmış, Lübnan'ın nüfusunun dörtte birini oluşturan yaklaşık 1.000.000 kişi yerlerinden edilmiş ve sivil altyapı büyük ölçüde tahrip olmuştur.

21. yüzyılın temel felsefesi ve yaklaşımları ile taban tabana zıt uygulamalar yaşanmış, emzikteki bebeler annelerinin kucaklarından şarapnellerle paramparça edilmiş, anneler yavruları ile savaş artığı enkazlar altında can vermiş, babaların çaresizliği yürekleri sızlatmıştır. En temel ve olmazsa diğer haklarında bir anlam ifade etmeyeceği "yaşamak hakkı" hiçe sayılmış yerle bir edilmiştir.

Bombalı intihar saldırıları sonucu masum sivil İsrail halkının katledilmesi de aynı şekilde ağır insan hakları ihlalini oluşturmaktadır.

Bölgede yaşanan insan hakları ihlalleri tahammül edilemez, kabul edilemez boyutlara ulaşmıştır.

Türkiye bütün bu trajedinin sona ermesi bölgede Filistin ve İsrail halkının huzur ve güvenlik içerisinde barış ortamında yaşayabilmesi için istikrarlı politikalar izlemeyi sürdürmektedir.

Türkiye, Orta Doğu ile köklü tarih kültürel ve geleneksel bağlara sahiptir ve bölgenin bütün halkları ve ülkeleriyle dostça ilişkiler geliştirmeyi arzulamaktadır. Etkileri ülkemizde güçlü bir şekilde hissedildiğinden Orta Doğu gelişmeleri, Lübnan ve Filistin'de cereyan eden gelişmeler ülkemiz tarafından yakından izlenmektedir. Türkiye bu bölgede her zaman adil kalıcı ve kapsamlı bir barışın kök salmasını arzu etmiş ve bu amaca ulaşmak için diyalogun tek geçerli araç olduğunu savunmuştur.

Orta Doğu bölgesinde kalıcı ve kapsamlı bir barışın kurulması uluslararası toplumun üyesinin ortak arzusu ve amacı olmalıdır. Bölgede barışın tesisi yalnızca Orta Doğu'nun değil tüm dünyanın istikrarı ve refahı açısından önem arz etmektedir. Zira bölgede sadece Filistin ve Lübnan halklarının değil hepimizin insan hakları ihlal edilmektedir.

Değerli Konuklar,

İnsan hakları sorunu sadece ulusal bir sorun değildir, İnsan hakları uluslararası bir konudur. Ve biz hukukçuların temel vasfı nerede bir insan hakkı ihlali varsa karşı durmak, tepki göstermektir. Bu nedenledir ki bu sempozyumu önemsiyorum. Barış sürecine katkı sağlayacağına inanıyorum. Filistinli, Lübnanlı ve İsraili çocukların birlikte yaşayacakları yuvaların İsraili barışseverler tarafından kurulması gibi cesaret verici bir olay olarak değerlendiriyorum.

Tüm Orta Doğu halkının barış, huzur ve insan haklarına saygılı güzel günlerde birlikte yaşayabilmeleri temennisiyle, sempozyumun başarılı geçmesini diliyor, hepinizi saygıyla selamlıyorum.

Fahri KASIRGA

(The Under Secretary of the Minister of the Justice)

Dear President of Turkish Bars,

Dear President of Arab Lawyers Union,

Dear Guests,

I would like to say welcome to all for the very meaningful symposium which was held by the Union of the Turkish Bars and Ankara Bar Association and this gave me a chance to be with you here.

And I also would like to regard the Minister of the Justice Mr. Cemil Çiçek's respects and best wishes as well, due to being abroad and could not attend the meeting for this reason.

And I would like to congratulate both The Union of the Turkish Bars and Ankara Bar association that they took an important place in our country's Legal life and as being hosted such a conference that one of the most important Human Rights violations will be discussed on a platform like this conference.

FAHRI
KASIRGA'NIN
KONUŞMASI

I would like to thank also to the Arab Bar Associations and the Presidents and to the representatives

for attending the symposium and this kind of organizations are giving hope for us that peace may sprout and such tragic events happen in this region might come to end in future. And I find myself lucky to express my personal feelings.

This region was ruled by the Ottoman Empire from 1517 to 1917 for 400 years however after the 1st World War it became a problematic region. Specially after Israel was established on the same lands with Palestine in 1948 and Egypt and Lebanon also started to lose the same lands as well, a great human tragedy had started to occur in the region. First the civil Israelites were located on the Palestinian Lands which was invaded by them and then the Geneva Treaty had been violated. International Criminal Convention of Rome considers the situation as a War Crime.

The United Nations Security Council Resolution 465 (1980) on the situation in the territories determines that all measures taken by Israel to change the physical character, demographic composition, institutional structure or status of the Palestinian and other Arab territories occupied since 1967, including Jerusalem, or any part thereof, have no legal validity and that Israel's policy and practices of settling parts of its population and new immigrants in those territories constitute a flagrant violation of the Fourth Geneva Convention relative to the Protection of civilian Persons in Time of War and also constitute a serious obstruction to achieving a comprehensive, just and lasting peace in the Middle East;

And it was decided by the United Nations as in the context of its previous relevant resolutions, the Security Council considered the decision by the Government of Israel on 21 June 1998 to take steps to broaden the jurisdiction and planning boundaries of Jerusalem a serious and damaging development. The Council, therefore, calls upon the Government of Israel not to proceed with that decision and also not to take any other

steps which would prejudice the outcome of the Permanent Status Negotiations.

FAHRI
KASRIGA'NIN
KONUŞMASI

And the Israelites were seriously inveighed by the international organizations a lot because of their violations against the International Law, besides it was putting in force, settlement policies and violating both the discrimination of the human rights principles and the treaties which also Israel itself was a party to it.

And this violation brings in "the Palestinian Refugees problem" which is today considered a serious humanitarian drama. And the refugee's problem is relevant intimately to the other regional problems which its solution is a must now for obtaining the permanent peace for the Middle East. Refugees rights are taken under the guarantee not only by the International Law but also by United Nations consolidation policies and Israel is not only responsible for Palestinian's rights for going back to homeland but also has responsibilities in international society in a humanitarian, legal and politic way.

Today the Palestinian Refugees could not obtain the refugee statue therefore they are not protected under the umbrella of the law. They are facing with an assimilation problem on the international arena.

There is no international forum that they can demand the rights they have to have. The only statute, they can get internationally is an observer statute.

Dear Participants,

The other important problem is being watched out by the international communities is the "Security Wall" which is formed by Israel for its security reasons and reserve the area as a buffer zone for itself.

Naturally Israel has always got a right to take reasonable, necessary and balanced precautions to protect the security

of its borders and of its people. And among those we can find being a living bomb suspect or to hold a barrier for the Palestinians whom are considered as a suspect to attempt to enter Israel illegally. On the other hand, Palestinian leaders had stressed equally strongly the urgent need to ease the daily suffering of their people and expressed frustration over Israel's refusal to cease closures significantly or to release large numbers of prisoners, particularly those who carried weight and significance among Palestinians. Without such confidence-building steps, they would be unable to consolidate popular support for the peace process.

The Report prepared for Palestinians who are living on these lands by UN Human Rights Reporter in 2005 March said that; *"even though Israel states that the barrier wall is a temporarily security precaution this is an open annexation of Israel on Palestine lands". "I've seen some part of the wall*

The old Berlin Wall is noting considering to this and this is a facto annexation". And added that, Israel is using force on the lands of Palestine under invasion and violating human rights and transferred an important part of land to its side from West Bank and by doing that 210.000 Palestinians were broken off their homeland fields from their business and health centers as well.

And the seriousness of the situation might be seen that one of the Israeli soldiers close the entrance of the barrier permissively and the town turned into a prison by the occasion.

Dear Guests,

Another important point occurs all around the world and can be considered a threat for the nation is Israel's unfair policy just to act as if defending itself and the violations such as; bringing power into play by disregarding civil and military differences, willful murders and injuries and desultory arrests

and tortures. Beyond being settled on the lands which are under occupation or making barriers on the green lines the refugee problem is being up a matter with the consolidator implementations and while international press is putting up the problem on the worlds screen that a kind of fierce and savage actions is being introduced in that region.

However because of these spectacular violations this problem supposed to be an international one but still it occurs as a Middle East or a problem between only Israel and Palestine Nations. Although Israel had become a party to 4th Geneva Treaty 1949, it violated the agreement several times because of the above applications. This agreement is however foresees being

Against the Human Rights violations no more measures has been taken except censure resolutions for Israel yet. Dear Participants, Israel's unilateral practices just to protect its lands without any permission of the universal legitimate organizations can not be accepted and this not includes only the Palestinian problem, it had started a military operation against Lebanon by the end of this summer as if it seemed to have those operations against some unknown groups. And this operations lasted for more than one month and caused a great loss in humans life and 1000.000 citizens have moved from their lands and the civilian infrastructure is been severely damaged.

Antipodal and completely divergent philosophies of the 21st-Century brought on to the stage such as babies had to die in the arms of their mother or they had to die under war debris and fathers desperation was sniveling the hearts. The basic right of the human being "Right to Exist" went for nothing and destroyed totally.

Also the living bomb attacks of the Israeli's also can not be easily stand and this can be considered a severe human rights violation as well. The Human Rights violations became irresistible and un acceptable in the region.

And Turkey has followed a stabilized policy to end this tragedy and wishes the Palestinian and Israel' sto live in peace together.

Turkey has firm historical and cultural ties with the other regional countries and wishes also to encounter good friendships with the other countries as well. And all the development in the region specially in Lebanon and Palestine are followed by our country closely as it effects us at close quarters.

And Turkey always defended that "Dialog" is the only stable solution for the region to establish a loyal peace .

And a permanent peace should become the common desire and aim of every single international individual who lives in that region .To establish a peace in the region is not necessary for only the sake of the Middle East but also for the sake of the world as well. Because not only the rights of Palestine or Lebanon are been violated but the hall nations are too.

Dear Guests,

Human rights violations are not the only national problem; this subject can be considered international. And having a legal statue we as lawyers should object any kind of violation wherever it resists. There fore this symposium is important for me and I believe that it will contribute more to the peace process.

I found this event so encouraging that why not, one day Palestinian, Lebanese and Israeli children would live in peace together and the nursing homes for these children had been established by Israeli pacifists.

I wish for the whole region a throughout peaceful ,hopeful and respectful lives, to live in peace together and wish full respect to the human rights as well for long terms.

My deepest regards,

AV. Özdemir ÖZOK
(Türkiye Barolar Birliği Bakanı)

Sayın Konuklar,

Arap Barolar Birliği ve Arap ülkeleri baro başkan ve temsilcilerinin katılımı ve Türkiye Barolar Birliği-Ankara Barosu birlikteliğiyle gerçekleştirilen "*Lübnan'a Yapılan Saldırıları-Filistin Sorununun Uluslararası Hukuk ve İnsan Haklarına Olan Etkileri ile Dünya Barışına Olan Etkisi Yönünden Hukukçuların Konuya Bakış Açıkları*" konulu sempozyuma hoş geldiniz.

ÖZDEMİR
ÖZOK'UN
KONUŞMASI

UIA (Uluslararası Avukatlar Birliği) Orta Doğu Bölge temsilcisi Sayın Sami Akl ve Ankara Barosu Başkanı Sayın Ahsen Coşar'dan bulunduğumuz coğrafyada yaşananların bölge ülkeleri hukukçuları tarafından bir sempozyumda tartışılması önerisi geldiğinde, farklı hukuk sistemlerinin uygulandığı, farklı kültürlerin yaşandığı ülke hukukçularının tartıştırılması, doğrusu bana önce pek sıcak gelmedi. Ancak bir an düşündükten sonra uzun yıllardan bu yana, huzura, istikrara, barış ve güvenliğe özlem çeken bölge hukukçularının, sempozyumun ortak değeri olan "*hukuk*" bağlamında çok şeyler söyleyebileceğine olan inancım, konuyu Türkiye Barolar

Birliği kurullarında tartışarak sempozyumu Ankara Barosu ile gerçekleştirmeye karar verdik. Hemen şunu da vurgulamak istiyorum. Etkinliği dzenleyen Tırkiye Barolar Birliği ve Ankara Barosu olarak politika dışı, objektif bir yaklaşımla, İsrail dahil tım bılge tлкeleri hukukularını çağırmak istediğimizde btytık bir dirençle karşılaştık.

Bu nedenle sadece Arap tлкeleri hukukularını çağırmak durumunda kaldık. Halbuki biz hukukçular, yerel politik bas-kılardan uzaklaştığımız svtrece ulusal tvtstt, evrensel hukuku yakalayabiliriz.

Sayın konuklar,

6 Ocak 1941 gntnt ABD Devlet Başkanı Franklin Roosevelt Kongre'de yaptığı tarihi konuşmasında dtdrt tvtzgtlttge vurgu yaptı. "...Tehlikelerden korunmaya çaba harcadığımız tvtntmizdeki gntnler için dtdrt temel insan tvtzgtlttge tvtzerine kurulu bir dtnya bulacağımızı umut ediyoruz..." dedikten sonra, devamla "...birincisi dtnyanın her yerinde konuşma ve ifade tvtzgtlttge, ikincisi dtnyanın her yerinde, her kişinin tanrısına kendi istediği biçimde tapınma tvtzgtlttge, tvttncstt dtnyanın her yerinde yoksulluktan kurtulma tvtzgtlttge, dtdrttncstt dtnyanın herhangi bir yerinde korkudan kurtulma tvtzgtlttgedir..." dedi.

ttzellikle bu sonuncu tvtzgtlttge, hiçbir ulusun herhangi bir komşusuna ya da başka ulusa karşı fiziksel saldırı eylemi gerçekleştirmek durumunda olamayacağı bir noktaya ve davranış aşamasına gelene dek svrecek, dtnya çapında etkin bir silahsızlanmanın sağlanması amaqlyordu.

Bugntn dahi btytık tvtntm taşıyan bu konuşmanın etkisiyle 26 Haziran 1945 gntnt Birleşmiş Milletler Antlaşması ile uluslararası bir tvtgtt kurulmuştur. Svtzleşmenin giriş btdltmnde bu tvtgtt tvtnt hedefleri şu svzlerle ifade edilmektedir.

“...BİZ BİRLEŞMİŞ MİLLETLER HALKLARI,

– Bir insan yaşamında iki kez insanlığa eşi görülmedik acılar yaşatan savaş felaketinden gelecek kuşakları korumaya ve

– Temel insan haklarına, insan kişiliğinin onur ve değerine, erkeklerle kadınların ve büyük uluslarla küçük ulusların hak eşitliğine olan inancımızı yinelemeye,

– Adaletin korunması ve anlaşmalardan ve uluslararası hukukun öteki kaynaklarından doğan yükümlülöklere saygı gösterilmesi için gerekli koşulları oluşturmaya,

– Daha geniş bir özgürlük içinde toplumsal ilerlemeyi ve daha iyi bir yaşam düzeyi sağlamaya,

VE BU AMAÇLARLA;

–Hoşgörölü olmaya ve iyi komşuluk ilişkileri içinde birbirimizle barış içinde birlikte yaşamaya ve

– Uluslararası barış ve güvenliği korumak için gücümüzü birleştirmeye,

– Ortak çıkarlar dışında, silahlı güç kullanılmamasını sağlayacak ilkeler benimsemeye ve yöntemler geliştirmeye,

– Tüm halkların ekonomik ve toplumsal gelişmesini hızlandırmak üzere uluslararası yollara başvurmaya,

– KARARLI OLARAK,

BU AMAÇLARI GERÇEKLEŞTİRMEK ÜZERE ÇABALARIMIZI BİRLEŞTİRMEK SONUCUNA VARDIK...”

Bu duygu ve düşüncelerle Birleşmiş Milletler Antlaşması'na imza koyan o saygın insanlar, dünyada ve bölgemizde yaşanan olumsuzlukları görebilselerdi, yaptıkları güzel ve iyi niyetli girişimler adına utanç duyar, kıyıma uğrayan aç ve sefil insanlardan özür dilerlerdi.

Franklin Roosevelt'in 6 Ocak 1941 günlü tarihi söyleviden yıllar sonra 13 Mart 1996 günü Mısır Şarm El Şeyh'de başta

Arap dünyası olmak üzere İsrail ve Avrupa'dan 29 hükümet ve devlet başkanının bulunduğu "Barış Galip Gelecek" konulu zirve toplantısında söz alan Başkan Bill Clinton uzun ve anlamlı konuşmasında "...Filistin halkının çok zor başardığı, çok zor elde ettiği değerler doğrudan tehdit altında bulunmaktadır. Terör tacirleri onların geleceklerini satmaya, umutlarını yok etmeye uğraşmaktadır. Çocuklar için daha iyi bir yaşam isteyen, arayan Arap ana ve babalar barış düşmanlarının onları da hedef aldığını anlamıştır..." demiş ve devam etmiştir.

"...Birlikte hareket etme kararlılığımızı üç alana yönlendirmeliyiz:

– Öncelikle teröre başvuruları lanetlerken açık ve net olmalıyız. Çünkü Orta Doğu için aradığımız gelecekte şiddetin yeri yoktur.

– Yapıcı bir barış için arayışımızı artırmalıyız. Barış çenberi tamamlana kadar zorlamalıyız. Burada yaşayan insanların günlük hayatlarına barışın yararlarını getirmek için gayret etmeliyiz, zira insanlar umutlarını ve barışı yitirirlerse teröristler başarı elde etmiş olur. Bu işe zaferlerin en zalimidir ve biz buna asla olanak veremeliyiz..."

"...Ayrı topraklardan ve ayrı geleneklerden gelsek de bu gün barış dilini konuşuyoruz. Orta Doğu bölgesinde arzu ettiğimiz ve aradığımız gelecekte şiddetin yeri yoktur. Hepimiz biliyoruz ki yüzde yüz başarıyı garanti edemeyiz, ancak hepimiz diğerinden yüzde yüz gayret göstermesini talep etmeliyiz. Barış için giriştiğimiz savaşı kazanacağız..."

Değerli konuklar,

Peki, ne oldu da, yaşadığımız coğrafyada akıl ve barış söylemleri dışlandı ve kan gövdeyi götürür oldu?

Bu sorunun yanıtı, 11 Eylül 2001 günü ABD'nin prestiji olan ikiz kulelere yapılan saldırı ve bu saldırı sonunda yaşananlar karşısında dillendirilen "hiçbir şey eskisi gibi olmayacak" sözlerinde ifadesini bulan şok, nefret, korku ve kin duyguların-

da yatmaktadır. Aslında bu sorunun başka bir yanıtını, Berlin duvarının yıkıldığı 1989 yılına kadar götürmek ve iki kutuplu soğuk savaş dönemini sonlandıran Sovyetlerin dağılmasıyla oluşan tek kutuplu dünya düzenine ve onun getirdiği sonuçlara bağlamak da mümkündür.

ABD, topsuz, tüfeksiz, bombasız kazandığı hakimiyet sonucunda dünyanın tek süper gücü olduğuna güvenerek müthiş bir büyüklük duygusuna ve yenilmezlik gururuna saplanmış-
tır. Bunun sonucu "*tarih bitti, tarihi biz bitirdik, askeri gücü olan dilediği gibi tarihi bitirir ve başlatır*" söylemleriyle, yenedünya düzeni ve globalleşmenin liderliğine soyunan ABD, yarı tanrısız, yarı emperyal bir karaktere bürünmekte gecikmedi. İşte tüm olanlar bu anlayış ve yaklaşım sonunda oldu ve kovboy asıllı eski Teksas Valisi George W. Bush yönetimindeki ABD uygarlıklar beşiği Mezopotamya'yı cehenneme döndürdü.

Oysa yukarda kısaca atıfta bulunduğum, 6 Ocak 1941 yılında Franklin Roosevelt'in söyleminden yıllar sonra, Bill Clinton'un 13 Mart 1996 günü dillendirdiği barış söylemleri bölgemiz yanı sıra tüm dünyada barış, huzur ve güvenlik için umut olmuştu.

Tüm bunların sonucu şu değerlendirmeyi yapmak mümkündür.

Geçmişten günümüze uluslararası hukuk çerçevesinde yerel ve evrensel çatışma ve savaşlara karışan ABD, insan hakları ve hukuku öne çıkardığı sürece kabul görmüş, ama son yıllarda Orta Doğu'da uyguladığı ve insan hakları ile uluslar üstü hukuku dışladığı sürece çok ciddi yanlışlar yapmış, dünya kamu oyununda prestij yitirmiştir. Bu günkü manzara kabaca, "*dünyanın en büyük gücünü elinde bulunduran ABD'siz olmuyor*" şeklindedir. Ama hukuka ve insan haklarına saygılı olmayan bir ABD yönetimi hem iç, hem de uluslararası politika ve ilişkilerde inanırlığını kaybetmektedir. Nitekim geçtiğimiz günlerde Kongre ara seçimlerinde muhalefetteki demokratlar, Irak ve Orta Doğu politikalarının mimarı olan Bush ve onun temsil ettiği cumhuriyetçilerin 12 yıllık hâkimiyetini yıkmışlardır.

Kendi ülkesi yanında tüm dünyanın huzur ve barışı için duyarlılık gösteren ABD halkını kutlamak gerek.

Yine ABD Barolar Birliği, Orta Doğu ve Irak politikalarından sorumlu olan kimi ABD üst yöneticileri hakkında suç duyurusunda bulunmuştur. Tüm bu gelişmeleri yansız bir biçimde gözlemediğimizde karşımıza sözde değil, özde başka bir anlatımla, sadece söylemlerde ve yazılı metinlerde tekrarlamak değil, tüm ulusların büyük bedellerle yarattığı "*insan hakları ve uluslararası hukuku*" koşulsuz ve ön yargısız tanımak gerekmektedir.

Önde gelen dinlerin ve inanışların doğması nedeniyle kutsal topraklar ile çağımız enerji ve sanayi sektörünün temel taşı oluşturulan petrol yataklarını sınırları içinde bulunduran Orta Doğu, geçmişten günümüze her dönemde uluslararası siyasetin ve ekonominin ilgi odağı olmuştur. Bunun sonucu bölge ülkeleri çoğu kez dış kaynaklı müdahalelerle karşı karşıya kalmaktadır. Özellikle İsrail devletinin kurulmasıyla birlikte bu müdahaleler daha da artmıştır. Çünkü uzun yıllar, dünyanın dört bir yanına yayılmış Yahudi topluluğu, bu ırkın girişimci özelliği gereği, buldukları ülkelerde önemli lobiler oluşturmuşlardır. Bunun doğal sonucu olarak uluslararası kuruluşlarda ve ilişkilerde çok etkin bir konuma gelmişlerdir. Zaman zaman bu güç ve etkinliklerini haksız ve yanlış kullanmaktadırlar. Oysa dünyanın en çok horlanan, dışlanan, soykırıma uğrayan halkının, bu gün geldiği noktada, insan haklarına daha çok saygılı olması, bölge barışını koruması, hukuk dışı davranışlardan özenle kaçınması gerekirdi.

Bölge topraklarına ismini veren kadim Arap uluslarının hemen hemen çoğunda dini kuralların egemen olduğu, şer'i hukuk düzeni geçerlidir. Tanrı buyruğuna dayanan bu hukuk düzeni ile insan aklı ürünü olan laik hukuk arasında çok ciddi farklılıklar bulunmaktadır. Bu fark ve çelişki ulusal ve uluslararası ilişkilerde çeşitli sorunların yaşanmasına neden olmaktadır. Bu hukuk farklılığı yanında, radikal İslam yanlılarının cihat adına sergilediği terör olayları dünya kamuoyunun bölgeye duyarlılığını artırmaktadır.

Dileğimiz hepimizin birlikte yaşamak durumunda ve zorunda olduğumuz bu coğrafyada aklın rehber, hukukun egemen olmasıdır.

Sayın Konuklar;

Bölgede uzun yıllar güç, söz ve toprak sahibi olan Türkiye ile ilgili birkaç saptama yapmak istiyorum.

Ülkemizde 1839 yılında başlayan ve büyük Önder Atatürk ile doruk noktasına varan çağdaşlaşma yolculuğunda, hukuk devleti, demokrasi, insan hakları ve hukukun üstünlüğü ilkelelerine dayanan anayasal ve siyasal aşamalar, kimi sorunlarımıza karşın, önemli bir birikimi ve deneyimi beraberinde getirmiş bunun sonucu olarak ülkemiz bölgenin barış ve istikrarı yakalayan devletlerinden biri olmuştur.

Sözlerimi büyük Atatürk'ün "*Yurtta Barış, Dünyada Barış*" özdeyişine uygun bir Orta Doğu'da buluşmak umudu ve toplantının bölge barışına katkı sunması dileğiyle bitiriyorum.

Saygılar sunuyorum.

Law. Özdemir ÖZOK
(Kind Regards President of the Union of the
Turkish Bars)

Dear Guests,

I would like to say welcome to the conference "*Attack on Lebanon*", "*Palestinian Problem*", "*Impact on Human Rights and International Law and Role of the Lawyers in the perspective of peace*" which was held with the participation of the Arab Lawyer's Union, President of the Arab Bar Associations and the Representatives and the Union of the Turkish Bars and the Ankara Bar Association.

When I received a proposal of composing the conference from Ankara Bar President, about what lived in within the same geographical region by the same region's Jurists ,actually in the beginning I did not keep the prospect warm as the Judiciary System also the Jurist's culture would have been different from each other .However after thinking for a while about their longing for the peace, stability and security and in this context ,the belief that the same region's jurist would share a lot in a Judicial Arena and specially if the topic is related with Law,

so I convinced my board and accepted the offer to hold a conference with the Ankara Bar association. I would like to state that both Ankara Bar and we were very much objected when we wanted to invite Israel for this politic Arena objectively but not involving in to the politics in the beginning unfortunately there was a big resistivity. Therefore we had to invite only the Arab Bar Associations.

Dear Guests.

The Four Freedoms are goals famously articulated by United States President Franklin D. Roosevelt in the State of the Union Address he delivered on January 6, 1941. Roosevelt enumerated four points as *fundamental freedoms humans "everywhere in the world" ought to enjoy we are trying to search for a world based on four fundamental freedoms; 1st one is fundamental freedoms humans "everywhere in the world" ought to enjoy:*

1. *Freedom of speech and expression.*
2. *Freedom of every person to worship God in his own way.*
3. *Freedom from want.*
4. *Freedom from fear.*

Specially, the fourth is freedom from fear, which, translated into world terms, means a world-wide reduction of armaments to such a point and in such a thorough fashion that no nation will be in a position to commit an act of physical aggression against any neighbor – anywhere in the world.

The effects of the speech is even today carried out and an International Organization was established with the UN Treaty on the 26th June 1945. And the Treaty begins and emphasizes its targets with those statements;

*WE THE PEOPLES OF THE UNITED NATIONS
DETERMINED;*

- to save succeeding generations from the scourge of war, which twice in our lifetime has brought untold sorrow to mankind, and

- to reaffirm faith in fundamental human rights, in the dignity and worth of the human person, in the equal rights of men and women and of nations large and small, and

- to establish conditions under which justice and respect for the obligations arising from treaties and other sources of international law can be maintained, and

- to promote social progress and better standards of life in larger freedom,

AND FOR THESE ENDS

- to practice tolerance and live together in peace with one another as good neighbors, and

- to unite our strength to maintain international peace and security, and

- to ensure, by the acceptance of principles and the institution of methods, that armed force shall not be used, save in the common interest,

HAVE RESOLVED TO COMBINE OUR EFFORTS TO ACCOMPLISH THESE AIMS

These respectable people who put a signature under the UN Treaty with these sense and thoughts if they had seen these awful realities lived in our region today; they would have felt ashamed from what they had done for peace and apologized from the nation who has been hungry and genocide today.

And thirty years after Roosevelt's statement, in 1996 on 13th March President Bill Clinton made a long and a meaning-

ful speech during the summit "Peace will win" in Egypt Sharm El-Sheikh among the attendees there were Arab world, Israel and presidents from 29 different country. He stated; "To support the Israel-Palestinian agreement, the continuation of the negotiating process, and to politically and economically reinforce it, to enhance the security situation for both, with special attention to the current and pressing economic needs of the Palestinians".

"The summit had three fundamental objectives: to enhance the peace process"

"To work together to promote security and stability in the region by developing effective and practical means of cooperation and further assistance".

"To promote coordination of efforts to stop acts of terror on bilateral, regional and international levels; ensuring instigators of such acts are brought to justice; supporting efforts by all parties to prevent their territories from being used for terrorist purposes; and preventing terrorist organizations from engaging in recruitment, supplying arms, or fund raising".

"Affirm their determination to promote security and stability and to prevent the enemies of peace from achieving their ultimate objective of destroying the real opportunity for peace in the Middle East".

Dear Guests,

Then, today what happened in this region that it has become a pool of blood and there is no more peace and wisdom talks?

The answer lays on the emotions of the fear, terror and hatred after the attack to the World Trade Center on 11th September 2001 which was the prestige of the States and the effect was given tongue as "Nothing will remain as it was" However this question has got another answer; we can convey this fact up to the collapse of the Berlin Wall in 1989 ,we can

come to a conclusion out of the bipolar cold war to the Russian Federation's diffusion and became a unipolar world formation and its results.

USA, was mired in a sense of undefeated vanity and it believes in being the super power and megalomania after governed the sovereignty without any guns and shots and bombs.

As a result of this, they began to state; " *the history is finished, we finished the history and the one who has a military power will finish or starts the history*" with these statements, USA didn't fall behind the schedule of being half celestial and half imperialist and give a start to being the leadership of the new world and globalization. And all these happened as a result of this understanding and approach and the cowboy originated Texas Governor George W. Bush's Government turned the Mesopotamia the cradle of the civilizations in to a hell.

However years after the speech, I referred briefly that made by Roosevelt on 6th of January, Bill Clinton made a likely one which delivered hope, peace and safety to the region and the world on 13th March 1996.

And it is possible to make these evaluations after all.

From past to today, USA that involved in the external and internal conflicts and wars within the international Law frame had been accepted as it forwarded the Law on the table however it made extremely serious mistakes with the Middle East policies with excluding the Human Rights and International Law and lost its prestige And today's picture is " *It's not being without you, USA*"

But USA is losing its authentic information with its disrespectful internal and external policy to the Human Rights and international Politics. Furthermore the Democrats built down the 12 years sovereignty of the Republicans, represented by Bush who is considered the architect of the Iraqi and the Middle Eastern policies by the mid-term of the Congress.

Besides its Country we have to congratulate the American Nation because of their precision for the worlds peace and comfort. And USA Bar Associations made a criminal complaint about the executive's management of the States who are responsible for the Iraqi and Middle Eastern Policies. And after the observation of these impartial processions we are facing with not only nominal but in fact, we ought to recognize the "*Human Rights and the International Law*" without any conditions.

The Middle East; became a premier holy land as the religions and the beliefs first occurred in its region and besides it exists a foundation stone for the petroleum reservoirs for this era's energy and the industry sector and became a cynosure of the International Politics and the Economy. As a result of this situation the countries takes place in this region are mostly facing with external interventions. And after the establishment of the Israel these interventions increased more. Because of the Jewish Nation spread all around the world for years, they formed important Lobbies with their enterprising personalities.

And they took an important part in international organizations and relations as a result of this situation. And time to time they use this power and doings in the wrong way and unjust fully. However being treated the worlds most contemptuously Nation and against the Holocaust ,the Region's public body reached a point that they should be more respectful to the Human Rights ,should protect the region's peace more and they should avoid the behaviors against Law. And today, Islamic Law is valid for these countries which takes place on these ancient lands .And there is great differences between this Islamic Law based on the commands of the god and the Secular Law which is based on man's wise.

And this conflict and the difference may cause serious problems in internal and external relations. Therefore those Law differences are increasing the sensitivity of the public opinion for this region because of the terror caused by the radical Islamists for their Jihad.

Our wish is to live behind the wise which is a guide for us and behind the law which is holding the whip hand in this geography all together.

Dear Guests,

I would like to state few words about Türkiye, which ruled the region for some decades.

Our country became one of the states of the region who caught the peace and stability with the modernism voyage which started in 1839 and reached the summit with Atatürk's revolutions and even though the constitutional and politic stages based on the principles of the state of Law, Democracy and the human rights brought some problems, experience and knowledge together.

I would like to complete my words by Great Leader Atatürk's Statement "*Peace at Home, Peace in World*" and hope to meet in a peaceful Middle East and wish that this meeting would bring peace for the Region.

Av. Vedat Ahsen COŞAR
(Ankara Barosu Başkanı)

Değerli Başkanlar,
Değerli Konuklar,
Değerli Meslektaşlarım.

Öncelikle herkese hoş geldiniz diyor, konferansa yaptıkları katkılarından dolayı tüm katılımcılara, Barom adına, kendi adıma teşekkür ediyor, en iyi dileklerimi sunuyorum.

Konuşmamı sunmazdan önce, bizleri bir araya getiren ve burada toplanmamızda büyük katkısı olan değerli meslektaşım Sayın Sami AkI'e teşekkür ediyorum. Bu konferansın yapılmasında herkesten daha fazla katkısı olması nedeniyle en çok teşekkür etmememiz gereken kişi kendileridir. Teşekkürler Sayın Sami AkI.

Sadece Sayın Sami AkI'e değil, katkılarından dolayı Arap Avukatlar Birliği ile Arap barolarına da borçluyuz. Kendilerinin bugün burada bizlerle birlikte olmalarından dolayı gerçekten mutluyuz ve onur duyuyoruz. Katkılarında ve bugün burada bizlerle birlikte olmalarından dolayı kendilerine Yönetim

VEDAT
AHSEN
COŞAR'IN
KONUŞMASI

Kurulum adına, kendi adıma teşekkür ediyorum.

Bu vesile ile ifade etmek isterim ki, Ankara Barosu, sadece üyesi olan avukatların ortak gereksinimlerini karşılamak, genel menfaatlere uygun olarak avukatlık mesleğinin gelişmesini sağlamak, meslek mensuplarının birbirleriyle ve halkla olan ilişkilerinde dürüstlüğü ve güveni egemen kılmak üzere meslek disiplinini ve ahlakını korumak amacıyla yasayla kurulmuş bir kamu kuruluşu değildir.

Ankara Barosu, aynı zamanda, toplumun avukatı, demokrasinin ve barışın içten savunucusu, hukukun herkesi eşit olarak korumasının, insan haklarının, hukukun üstünlüğünün de koruyucusudur. 'Yurtta barış, dünyada barış' ilkesine inanmak, bu amaçla başkalarının hak ve özgürlüklerine mutlak saygı üzerine kurulu barış dolu bir yaşamı, karşılıklı sevgiyi ve dostluğu talep ve arzu etmek Ankara Barosu'nun temel ilkesidir.

İnsan hakları ihlallerine, hem yurdumuzda ve hem de dünyada meydana gelen haksız ve gayri adil her türlü saldırıya tanıklık etmek bizim görevimizdir. O nedenle, bu toplantının yararlı sonuçları olacağına, hem ülkelerimiz arasındaki dostluğa ve hem de dünya barışına katkı yapacağına inanıyor ve bunu umut ediyoruz.

Barışa katkılarının sağlanabilmesi için, bu konferansın İsrail Barosunun da katılımı ile yapılması kuşkusuz daha uygun olurdu. Ne yazık ki, henüz yaşanan acıların taze, hissedilen öfkenin sıcak oluşu buna izin vermedi. Bununla birlikte, gelecekte bunu da başaracağımızı umut ediyorum.

'İnsanlar sınırlardan daha önemlidir' diyor Václav Havel. Doğrudur. İnsanların hakları, gerçekten her şeyden daha önemli ve değerlidir. Hukuk ve yargı, insanların haklarını güvence altına almak için inşa edilmiştir.

Hukuk anlayışımızın büyük bir kısmı liberal kuramdan türemiştir. Bu kuram, büyük ölçüde toplum sözleşmesi kuramından yararlanmak suretiyle hukuku, medeni ve düzenli bir var oluşun temel güvencesi olarak kabul eder. Devletin ve hu-

kuk sisteminin var olmadığı 'tabiat halinde', her bir birey, diğer bir bireye zarar vermekte ya da onu tehdit etmekte serbesttir. O nedenle, hukukun işlevi, toplumdaki her bireyi, toplumdaki diğer bireylerden korumak ve böylelikle bireylerin hak ve özgürlüklerine tecavüz edilmesinin önüne geçmektir.

Bu koruma, toplumu ve toplumun her bir üyesini kapsadığı için, hukukun tarafsız bir niteliğe sahip olması konusunda liberal görüş ısrarlıdır. O nedenle, hukuk siyasetin üzerindedir ve devletin bireye, zenginlerin fakirlere, erkeklerin kadınlara, beyazların siyahlara üstün tutulmasını önlemek için hukukla siyaset arasında katı bir ayrılığın varlığı zorunludur.

Özgürlük, hukuk, adalet, barış ve demokrasi kuşkusuz herkes için son derece önemlidir, ancak avukatlar için çok daha önemlidir. Onun için biz avukatlar, demokrasiye, barışa, hukuk devletine, hukukun üstünlüğüne, insan haklarına saygı duyulmasına çok daha sıkı biçimde bağlıyız.

Bir araya gelmemizin nedeni budur. Bugün burada olmamızın nedeni budur.

Bize göre, günümüzün en büyük zorluğu, hukuku ve demokrasiyi egemen ve üstün kılmak, hem bölgemizde ve hem de tüm dünya ölçeğinde barışı ve güvenliği sağlamaktır. Bu zorluğu aşabilme konusunda, biz avukatların üzerine düşen sorumluluk ve görevler, diğer mesleklere göre çok daha fazladır.

İlkesel olarak, insan haklarına ilişkin sorununun çok önemli oluşu, zamanımızın temel iki sorunu olan demokrasi ve barışla olan yakın bağlantısından kaynaklanmaktadır. İnsan haklarının tanınması ve korunması, demokratik anayasaların inşa edilmesinin temeli olduğu kadar, her bir devlette ve uluslararası sistem içinde, insan haklarının etkili bir biçimde korunmasının önkoşulu da barıştır.

Yakın geçmişte yeniden tecrübe ettiğimiz üzere, eski bir özdeyiş olan 'silahlar konuştuğunda, yasalar susar' sözü, bugün hala doğruluğunu koruyor. Sürekli barış ülküsünün, sadece

uluslararası sistemin giderek demokratikleşmesiyle izlenebileceğine, bugün her zamankinden daha çok ikna olmuş durumdayız. Yine, demokratikleşme yönündeki bu gelişmenin, insan haklarının devlet düzeyinde korunmasından daha çok, ulusal üstü düzeyde çok daha etkili biçimde korunmasına katkı yapacağına da inanıyoruz.

Bu tarihsel hareket için gerekli olan üç unsur; insan hakları, demokrasi ve barıştır. İnsan haklarını tanımadan ve bu hakları etkili bir şekilde korumadan demokrasi olamayacağı gibi, demokrasi olmadan, devlet diye isimlendirdiğimiz geleneksel olarak birbirleri üzerinde çok daha fazla etkili ve otokratik büyük toplulukların veya bireylerin ya da grupların birbirleriyle olan çatışmalarının barışçıl yoldan çözülebilmesinin asgari koşullarının var olmayacağı da açıktır.

Diğer bir deyişle, demokrasi bir yurttaşlar toplumdur ve tebaa, temel insan haklarına sahip kılındığı zaman yurttaş statüsünü kazanır. Kalıcı bir barış, alternatifi savaş olmayan bir barış, ancak insanların, şu ya da bu devletin yurttaşı değil, dünya yurttaşı oldukları zaman olacaktır.

Bu genel değerlendirme ve açıklamalardan sonra, Irak, Filistin ve Lübnan üzerine de bir şeyler söylemeye değer diye düşünüyorum.

Saddam Hüseyin ve işbirlikçileri 35 yılı aşkın bir süre, tüm ülke düzeyinde, yaygın biçimde işkence, yasadışı idamlar, keyfi tutuklamalar, gözaltılar ve kayıplar üzerine kurulu, itaati ve suskunluğu zorunlu kılan karmaşık ve patronaj yapıda bir devlet inşa etmişlerdir. Amerikan Hükümeti, Saddam'ın bu patronaj yönetimine son vermek için Irak'ı işgal etmiş olup, 2003 yılından bu yana, demokratik bir devlet oluşturmak için çalışmakta, Irak sivil toplumuna ve karar organlarına geniş olanaklar sağlamakta ve siyasal tavsiyelerde bulunmaktadır. Ne var ki, Amerikalılar, demokrasinin, ancak toplum tarafından ihtiyaç duyulduğunda veya talep edildiğinde yerleşebileceğini, ithal ya da ihraç edilemeyeceğini bilmedikleri için bu konuda başarılı olamamaktadırlar.

Irak'ın işgali, hukuka aykırı ve adil olmayan bir eylemdir. Bu askeri operasyonun sonucu gerçekten trajiktir. Bugün Irak, Saddam'ın zamanından çok daha kötü bir durumdadır. Bu bağlamda, ölenlerin, yaralananların, mağdur olanların, kayıpların, işkencelerin ve insan hakları ihlallerinin sayısını tam olarak bilmiyoruz. Yeri gelmiş iken, Amerikan Hükümeti'ne kendi Bağımsızlık Bildirisi'nin bazı yerlerini anımsatmak isteriz;

'İnsani olayların akışı içinde, bir halk, kendisini bir başka halka bağlayan siyasi bağları koparmak ve doğa yasalarının ve Tanrı'nın, ona yeryüzü iktidarları içinde bağısladığı eşit ve bağımsız yeri almak gereksinimini duyduğu zaman, o halk, insanlığın görüşlerine olan saygısı gereği kendisini ayrılmaya zorlayan nedenleri açıklamak zorundadır.

Şu gerçeklerin bizim için aşikar olduğunu biliyoruz: tüm insanlar eşit yaratılmışlardır, Yaradanları tarafından bağıslanmış vazgeçilmez haklara sahiptirler, Yaşam, Özgürlük ve Mutluluğu Arama hakları bunların arasındadır. Bu hakları güvence altına almak amacıyla, insanlar kendi yönetimlerini kendileri kurarlar, bu yönetimler, iktidarlarının haklılığını yönetilenlerin rızasından alırlar. Herhangi bir yönetim biçimi, bu hedefleri gerçekleştirmede yıkıcı olmaya başladığında, bu yönetimi değiştirmek veya ortadan kaldırmak, güvenliklerini ve mutluluklarını sağlayacağına en çok inandıkları ilkeler ve yetkiler üzerine inşa edilmiş yeni bir yönetim kurmak halkın hakkıdır.'

Herkes, ama özellikle Amerikalı politikacılar şunu iyi bilmelidirler ki; *'yaşam, özgürlük ve mutluluk arayışı'* sadece Amerikalıların değil, Irak, Filistin ve Lübnan yurttaşlarının da hakkıdır.

Akla hemen Yahudi halkının Kutsal Kitabı'ndaki *On Emir* gelmektedir; Bu emirlerden bir tanesi *'öldürmeyeceksin'* der. Dün öldürdüler. Hala öldürüyorlar. İsrail Devletinin, insanların yaşam hakkına karşı acımasız saldırıları ve hukuka aykırı tecavüzleri hala devam ediyor. Bu bağlamda, İsrail'in Lübnan ve Filistin'e yönelik haksız saldırısına ve orantısız karşılık verişine, masum insanları ve çocukları da hedef almasına hep birlikte tanıklık ettik.

İsrail'in bu ve benzeri korkunç saldırılarını protesto ediyor ve bu konudaki üzüntümü ifade etmek istiyorum. Yalnızca İsrail'i değil, El Kaide terörünü ve dünyadaki diğer her türlü terörü protesto etmek gerekir. Sadece bunu değil, aynı zamanda her çeşit baskıyı, ayrımcılığı ve şiddeti de protesto ediyoruz.

Son olarak, İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi'nin '*insanlık ailesinin bütün üyelerinin doğuştan sahip oldukları insanlık onurunu ve eşit ve vazgeçilmez haklarını tanımak, yeryüzündeki özgürlük, adalet ve barışın temelidir*' diye başlayan bölümünü hatırlamaya değer diye düşünüyorum. Bu sözler, Birleşmiş Milletler statüsüne doğrudan yollamada bulunmakta, temel insan haklarına olan inanca yeniden vurgu yaparak devam etmekte ve '*gelecek kuşakları savaşın felaketinden korumak*' gerektiğini bildirmektedir.

Son bir söz; Filistin, Lübnan ve Irak halklarının kendi davalarında haklı olduklarına inanıyoruz. Bu bağlamda, İsrail ve Amerika'nın saldırıları, hem uluslararası hukuka ve hem de ahlaki değerlere aykırıdır. Bununla birlikte, bizler avukatız, politikacı değiliz. Bu platform bir hukuk platformudur. Dolayısıyla, bizler tüm sorunları hukuki bir çerçevede tartışmak zorundayız. Tüm konuşmacıların, hukuki bir zeminde duracaklarına inanıyor ve bunu diliyorum.

İlginiz için teşekkür ederim.

Lww. Vedat Ahsen COŞAR
(Ankara Bar Associati on)

Dear Presidents,
Dear Guests,
Dear Colleagues,

At first, I want to say everybody "*welcome*", and then I would like to express both my Bar Association's and my own good wishes to all participants.

VEDAT
AHSEN
COŞAR'IN
KONUŞMASI

Before starting my speech, I want to thank my dear colleague, Mr. Sami Akl for his contribution, and gathering us here. He is the person that we have to thank him more than everybody due to his contributions to this meeting and I think that we are indebted him a lot. Thank you Mr.Sami Akl.

Not only Mr. Sami Akl, we are also indebted to the President and board members of Arab Lawyers Union and of Arab Bar Associations. We are very much honored and happy; that it is a real pleasure to be here with you today. I want to present my personal and my board of directors' thanks for your contributions.

I would like to take this opportunity to say that, Ankara Bar Association is not only a public corporate body established by law, with the objectives of meeting the common needs of its members, to ensure the development of the profession in keeping with common interests, to safeguard professional discipline and ethics in order to ensure integrity and trust in relations among its members and with the public.

At the same time, Ankara Bar Association is a community lawyer, a sincere defender of both democracy and peace, guardian of human rights, guardian for the equal protection of law, supremacy of law. To demand a peaceful life based on absolute respect for one another's rights and freedoms, mutual love and fellowship and the desire for and belief in 'Peace at home, peace in the world' is the main principle of Ankara Bar Association.

To witness to all human rights violations, to witness to all unjust and unlawful attacks, both at home, and in the world is our duty. So, we believe and hope that this meeting will have a useful outcome and it will also contribute to the friendship of our countries and to the world peace.

Of course, in order to provide their contribution to the peace, it would be more better to held this meeting by the presence of the Israel Bar Association. But the conditions, especially the heat of the anger and the close grievous matters did not give permission to their participation. I hope, we may manage to do it in the future.

Vaclav Havel, once put it that, "*humans are more important than the borders*". It is true. It is true that the rights of the humans are more important and valuable than everything. In order to secure those rights, law and judiciary are instituted by humans.

Much of our understanding of law derives from the liberal theory. This portrays law as the essential guarantee of civilized and orderly existence, drawing heavily on social-contract

theory. In the absence of the state and a system of law, that is, in the 'state of nature', each individual is at liberty to abuse or threaten every other individual. The role of law, then, is to protect each member of society from his or her fellow members, thereby preventing their rights and liberties being encroached upon.

As this protection extends throughout the society and to every one of its members, law has, liberally insisting, a neutral character. Law is therefore above politics, and a strict separation between law and politics must be maintained to prevent the law favoring the state over the individual, the rich over the poor, men over women, whites over blacks, and so on.

Freedom, law, justice, peace and democracy are highly significant for everybody, but especially for the advocates. So, the advocates are firmly committed to democracy, to peace, to rule of law, supremacy of law, and respect for human rights.

This is the reason of our gathering. This is the reason of why we are here today.

In our view, a major challenge now is to make law and democracy sovereign and superior, to spread peace and security both in our region and in all over the world. To meet this challenge, we, the advocates have much more responsibilities and duties than the other professions.

In principle, the enormous importance of the human rights question derives from the fact that it is closely linked to the two fundamental problems of our times: *democracy* and *peace*. The recognition and protection of human rights are the foundations on which democratic constitutions are built, and at the same time peace is the precondition for the effective protection of human rights within individual states and the international system.

The old adage '*whenever weapons clash, the laws fall silent*' is still true and we have recently experienced it again. Today we are more convinced than ever that the ideal of perpetual

peace can only be pursued through a progressive democratization of the international system and this democratization cannot be separated from the gradual and increasingly effective protection of human rights at a higher/supranational level than the individual state.

Human rights, democracy and peace are the three elements necessary for this historic movement. There is no democracy without the recognition and effective protection of human rights; without democracy the minimal conditions don't exist for the peaceful resolution of conflicts between the individuals, between the groups and between the large collectivities called states which traditionally have been so intractable and autocratic.

In other words, democracy is a society of citizens, and subjects become citizens when they are recognized as having certain fundamental rights. There will be a stable peace, a peace which does not have war as its alternative, only where there are citizens not of this or that particular state, but of the world.

After these general remarks and explanations, it is worth to say something on the Iraq, Palestine and Lebanon.

For more than 35 years Saddam Hussein and his associates built a complex, patronage-driven, and exceptionally violent state that made widespread use of torture, extrajudicial executions, arbitrary detentions, and enforced disappearances to compel obedience and silence dissent across the country. American government was occupied Iraq in order to stopped patronage-driven of Saddam. Since 2003, they have worked to establish and to develop an effective democratic state. They have engaged in advocacy and provided extensive materials and policy advice to Iraq decision-makers and civil society. However, they could not success, because they don't know that democracy can not be either imported, nor exported. Democracy can only be established when it is needed and demanded by the society.

Occupation of Iraq was an unlawful, and unjust act. The conclusion of this military operation is actually tragic. Today, Iraq is worst than the time of Saddam. In the sense, we don't know the number of the deaths, victims, injured persons, disappearances, tortures, human rights violations. So, it is necessary to remind to the American Government some parts of their Declaration of Independence:

'When in the Course of human events, it becomes necessary for one people to dissolve the political bands which have connected them with another, and to assume among the Powers of the earth, the separate and equal station to which the Laws of Nature and of Nature's God entitle them, a decent respect to the opinions of mankind requires that they should declare the causes which impel them to the separation.

We hold these truths to be self-evident, that all men are created equal, that they are endowed by their Creator with certain unalienable Rights, the among these are Life, Liberty and the pursuit of Happiness. That to secure these rights, Governments are instituted among Men, deriving their just powers from the consent of the governed. That whenever any form of Government becomes destructive of these ends, it is the Right of the People to alter or to abolish it, and to institute new government laying its foundation on such principles and organizing its powers in such form, as to them shall seem most likely to effect their Safety and Happiness.'

Everybody, but especially the American politicians should know that 'life, liberty and pursuit of happiness' are not only the rights of Americans, they are also the rights of the citizens of Iraq, and of Palestine, and of Lebanon.

The holy book of the Jewish people, the Ten Commandments immediately come to mind. It says that 'You shall not kill'. But they killed. They are still killing. Terrible attacks and unlawful aggressions of Israel against to the right to life are still continuing. In the sense, we all witnessed the unlawful aggression and disproportionate response of Israel to Lebanon and Palestine. The terrible attacks of Israel was targeted innocent

people, as well as children.

I am protesting such kind of terrible attacks of Israel and expressing my deep grief. Not only to protest Israel, it is necessary to protest both the terror of Al-Qaeda and every kind of terror in the world. We are also protesting all kinds of oppression, and discrimination, and violence.

At the end it is worth remembering that the *Universal Declaration of Human Rights* starts by stating that '*the recognition of the innate dignity of all members of the human family and their equal and inalienable rights constitutes the foundation for freedom, justice and peace in the world.*' These words directly refer to the UN statute which follows a restatement of faith in the fundamental human rights with the declaration that it is necessary '*to save future generations from the scourge of war*'.

A last word; we believe that Palestine, Lebanon and Iraq people are rightful in their cases. In the sense, the attacks of Israel and USA are against to both international law and moral principles. However, we are advocates, not politicians. This platform is a legal platform. So, we are obliged to debate all the issues in legal ground. I hope and sure that all the lecturers will stand in legal ground.

Thank you very much for your attention.

إخواني وأعراسي سعادة النقباء والزلاء الأعرزاء.

أودّ، بادئ ذي بدء، أن أشكر النقيب فيدات أحسن كوسار على مبادرته الكريمة في الدعوة مع النقيب أوزدمير أوزيك رئيس إتحاد النقابات التركيّة إلى هذا المنتدى وإلى حسن وفادتهما، كما أشكر أيضاً مساعدتكم لتلبية دعوتهما هذه.

إنّ هذه المبادرة نابعة من شعور عميق بالإنسانيّة ومن مسؤوليّة القانوني تجاه العدوان على الشعبين اللبناني والفلسطيني الممالمين، هذا العدوان الشرس الذي خرق خرقاً فاضحاً القانون الدولي وميثاق الأمم المتحدة (المادة الأولى الفقرة 1، والمادة 2 الفقرتين 3 و4، والمواد 33 إلى 38، وكذلك إتفاقيّة لاهاي للعام 1907 وإتفاقيّات جينيف الأربع للعام 1949 وسواها) والتي ستكون مدار البحث في هذه الندوة. وإنّ أسر جنديين لا يستدعي إطلاقاً تدمير بلد صغير مسالم، بشراً وحجرأ، وفرض حصار محكم عليه، فيما يقبع في سجون المعتدي أسرى بالألاف ومنذ عشرات السنين. كما أنّ إقامة حائط لعزل شعب وقهره وتدميره لا يخدم السلام، بل إنه لا يذّ سينهار يوماً كامثاله من حائط الصين إلى حائط برلين وسيشكّل، في النهاية، عزلة لمن أقامه، وهذه العزلة لا تنمناها لشعب إسرائيل.

قالوا تُحرق قانا، قلنّ لا حرجّ

لنا بقانا إذا ما أحرقت شعن

وخير ما يستهلّ العدلُ محرقة

فعلى رماد الضحايا تنشأ الدول

إنّ هذا المنتدى المهم يفسح أمامنا مجال تعريف العالم الخارجي – والأقربون أولى بالمعروف – على حقيقة التعدي الذي مارسته إسرائيل، ولا تزال، على جيرانها في منطقة الشرق الأوسط لننتقل منه، كممامين مسؤولين، إلى إيجاد المناخ المناسب لملم. حقيقي ونهائي وشامل لشعوب المنطقة كافة ودون استثناء، فيصنح فينا القول: "الحق يطو ولا يعطى".

والسلام عليكم ورحمة الله وبركاته.

المحامي سامي عقل

Law. Sami AKL
(UIA Orta Doğu Bölge Temsilcisi)

Mr. Fahri KASYRGA,
Mr. Ozdemir OZEK,
Mr. Sameh ASHOUR,
Mr Vedat Ahsen COSAR,
Your Excellencies;
Dear Presidents and colleagues.

SAMI
AKL'IN
KONUŞMASI

I would like to thank Presidents Ozdemir OZEK and Vedat Ahsen COSAR for their kind initiative and invitation to the Arab Lawyers' Leaders to hold this Symposium in Ankara to discuss the "*Attack on Lebanon, the Palestinian Problem, and their Impact on Human Rights and International Laws, and the Role of the Lawyers in the perspective of peace*".

President COSAR, I am deeply touched by your great initiative and your great heart towards the Human Right issues in our region.

This meeting is an important approach with the Bar leaders of the Arab World and their Turkish colleagues for a bet-

ter comprehension and understanding of the problems of the area, and a step towards a lasting peace for the peoples in the region, a peace for which we, lawyers, must give all our efforts for its achievement.

I have said on many occasions, here in Ankara, in Istanbul, and during the meetings of the BCBA (Black Sea Countries Bars Association) that Turkey can play a major role for the peace in the Middle East because of its historic and important relationship with all the countries in the area. We all remember the joint peace mission of both Ministers of Foreign Affairs of Turkey and Greece to Israel and the Palestinian Authority in that regard.

Also, I must mention the International Conference organized by the Ankara Bar in Antalya the 16th of July (Temmuz) 2002 during the presidency of Mr. Sadik ERDOGAN with the topic **"Implications of Peace in the Eastern Mediterranean"** during which his Excellency Prof. Dr. Hikmat Sami TÜRK, Minister of Justice, declared in his speech:

Quote:

"... Now for example numbers of assassinations are carried out in "Israel every day. They don't want to accept the independent presence "of Palestinians whereas the rights of all people should be recognized "in Israel as well as in other sensitive parts of the region. The "independent presence of the Palestinian people must be recognized. "Jewish people were subject to unjust treatment in the past, now Israel "must not carry out similar unjust treatment on other communities..." "...Realization of peace in Israel, in Lebanon as well as in other "countries in the region is our "common wish..."

Unquote:

I reported at that time the content of this important speech and this International Conference to the Arab Lawyers Union

and wished they could have attended.

Unfortunately, fighting and war on Lebanon didn't come to an end. Israel recently attacked and invaded Lebanon again on July 12, 2006 for more than a month, and has killed innocent people, destroyed many villages, a part of Beirut, and most of the infrastructure of the country, and displaced more than a million people from their homes in the south, with an attempt to block land access by bombing and destroying bridges, using forbidden arms against civilians, and putting a sea and air blockade. This massive attack was against Human Rights and International law and had no acceptable motivation for the degree of destruction and civilian suffering and death.

In the last these days before the end of military operations, even though the Israelis knew this was to happen, 1.200.000 Cluster bombs were dropped or left in South Lebanon. To this date, there are daily deaths of civilians from these ordonances. Military experts stated that it will take 10 years for these to be removed.

And in the last sixty years, we have witnessed six terrible wars: it seems for some people that there is in Israel an army having a nation, not a nation having an army. For others, the wall that Israel is building, which will fall sooner or later, will put the Israeli people in a real ghetto. Nobody in the area wishes such destiny to them, especially the arab lawyers. This complex situation allows no hope for the immediate future. Therefore, we are meeting here today not only to focus on the "attacks" of Israel and their impact on Lebanon, Palestine, and the whole area, but to work together as messengers for a final, just and durable Peace.

Thank you for your attention.

Sami AKL

(UIA Orta Doğu Bölge Temsilcisi)

Sayın Fahri Kasırga,
Sayın Özdemir Özok,
Sayın Sameh Ashour,
Sayın Vedat Ahsen Coşar,
Değerli misafirler ve meslektaşlarım,

Sayın Özdemir Özok ve Vedat Ahsen Coşar'a bu güzel girişimleri nedeniyle ve Arap Avukatlar Birliğini, "*Lübnan'a Saldırı, Filistin Sorunu ve bunların İnsan Hakları ve Uluslararası Hukuk Üzerindeki Etkisi ile Avukatların Barış Perspektifinden Rolü*" konulu sempozyuma davet ettikleri için teşekkür etmek istiyorum. Sayın Coşar, bölgemizdeki insan hakları konularında aldığınız inisiyatif ve gösterdiğiniz yüreklilikle beni derinden etkiliyorsunuz.

Arap dünyasının baro başkanları ve Türk meslektaşlarımızla yapılan bu toplantı, bu topraklardaki problemleri daha iyi kavramamız için bölge halklarına kalıcı bir barışa yönelik bir adım, avukatlar olarak bizlerin başarılı olması için elimizden gelen tüm gayreti göstereceğimiz bir adımdır.

Ankara'da, İstanbul'da, BCBA toplantılarında birçok vesile ile Türkiye'nin, bölgedeki tüm ülkelerle arasındaki önemli tarihsel ilişkisi nedeniyle Orta Doğu barışında önde gelen bir rol oynayabileceğini belirtmiştim. Türkiye ve Yunanistan Dışişleri Bakanları'nın İsrail ve Filistin Yönetimi'ndeki ortak barış misyonunu bu bakımdan değerlendiriyoruz.

Ayrıca 16 Temmuz 2002 tarihinde Sayın Sadık Erdoğan'ın Başkanlığı döneminde Ankara Barosu tarafından Antalya'da düzenlenen "Doğu Akdeniz'de Barışın Anlamı" konulu toplantıda Adalet Bakanı Sayın Prof. Dr. Hikmet Sami Türk konuşmasında şunları söylemişti:

"Şimdi İsrail'de her gün insanlar öldürülüyor. Filistinlilerin bağımsız varlıklarını kabul etmek istemiyorlar, oysa ki İsraildeki ve bölgenin hassas kısımlarındaki tüm halkların hakları tanınmalıdır. Filistin halkının bağımsız varlığı tanınmalıdır. Geçmişte Yahudiler adaletsiz muamelelere maruz kalmışlardı, şimdi de İsrail diğer topluluklara karşı benzer muamelede bulunmamalıdır... Ortak arzumuz İsrail, Lübnan ve bölgedeki diğer ülkelerde barışın gerçekleştirilmesidir..."

Ne yazık ki Lübnan'da kavga ve savaş sona ermedi. İsrail yakın zamanlarda, yani bir ay önce 12 Temmuz 2006'da Lübnan'a saldırmış ve köprüleri bombalamak yoluyla kara ulaşımını engelleyerek, sivillere karşı yasak silahlar kullanarak ve denizden ve havadan abluka altına alarak masum insanları öldürmüş, bir çok köyü harap etmiş ve güneyde bir milyondan fazla kişiyi evinden etmiştir. Bu büyük saldırı İnsan Haklarına ve Uluslararası Hukuka aykırıdır ve meydana gelen tahribatın ölçüsü, sivillerin çektiği acı ve ölümler için hiçbir kabuledilebilir gerekçe yoktur.

Askeri operasyonların bitiminden önceki günlerde İsraililer operasyonun biteceğini bildikleri halde Güney Lübnan'a 1.200.000 adet msket bombası atılmıştır. Bu zamana kadar bu mühimmattan dolayı her gün ölümler meydana gelmektedir ve askeri uzmanlara göre tamamen temizlenmeleri için 10 yıl geçmesi gerekmektedir.

Son altmış yılda altı kötü savaş gördük: bazı insanlar için görünen o ki İsrail'de sözkonusu olan ordusu olan bir ulus değil ulusu olan bir ordudur. Diğerleri için ise İsrail'in ördüğü duvar, ki eninde sonunda yıkılacaktır, İsrail halkını gerçek bir gettoya koymaktadır. Bölgedeki hiç kimse, özellikle de Arap avukatlar, böyle bir yazgı istemez. Bu karmaşık durum yakın gelecek için herhangi bir ümit bırakmamaktadır. Dolayısıyla bugün burada yalnızca İsrail'in "*saldırıları*" ve bun saldırıların Lübnan, Filistin ve tüm bölge üzerindeki etkisi üzerinde odaklanmak için değil nihai, adil ve de kalıcı bir Barışın elçileri olarak birlikte çalışmak için toplanmış bulunuyoruz.

Beni dinlediğiniz için teşekkür ederim.

17 Kasım 2006

I. OTURUM

Oturum Başkanı

Hikmet ÇETİN

(TBMM Eski Başkanı, Dışişleri Eski Bakanı)

الجمهورية العربية
السورية
نقابة المحامين

الرقم:
التاريخ: 2006/ /

مذكرة مقدمة من نقيب المحامين في الجمهورية العربية السورية
إلى مؤتمر أنقرة الدولي حول
الجرائم والخروقات التي ارتكبتها إسرائيل خلال عدوانها على
فلسطين ولبنان والتمتع بوضع مع القانون الدولي

يسعدني في البداية أن أتقدم بالشكر الجزيل إلى كل من:

- السيد أوز ديمير أوزول (رئيس نقابات المحامين في تركيا).

- السيد فيدات أحسن كوشار (نقيب المحامين في أنقرة).

- السادة رؤساء وممثلي الاتحادات والنقابات.

- الزملاء والسادة النقباء.

- السادة الحضور الكرام ولكل من ساهم في انعقاد هذا المؤتمر الهام.

قامت إسرائيل بدعم وتحريض من الإدارة الأمريكية بعدوان ظالم وغاشم على كل من
الشعبين اللبناني والفلسطيني.

فأقدمت على شن حربها على لبنان بتاريخ 2006/7/13 بقتل المدنيين من الأطفال والنساء
وتهدجير السكان الأمتين من مدنهم وقراهم، ودمرت البنية التحتية من جسور وطرق ومطارات
وأحياء سكنية بكاملها. وقصفت مراكز الأمم المتحدة وقراول الإغثة التي تحمل شارة الصليب
الأحمر الدولي، واستعملت الأسلحة المحظورة والقنابل الانشطارية، وهي بذلك انتهكت وخرقت
ميثاق الأمم المتحدة، وميثاق نورمبرغ، ونظام لاهاي لعام 1977 ونظام روما، والقانون الدولي،
والقانون الدولي الإنساني، ومبادئ حقوق الإنسان واتفاقيات جنيف الأربعة وقوانين الحرب.

حيث أقدمت إسرائيل بتاريخ 30 تموز (يوليو) عام 2006 على ارتكاب جريمة حرب
وعدوان وأبادة جماعية على بلدة قانا اللبنانية فتمرت بقتلها الذكية التي أهدتها إليها الإدارة
الأمريكية مبنى سكني بكامله مؤلف من عدة طوابق لجأ إليه الأطفال والنساء والأطفال المعوقين،
فهدمت المبنى على من فيه وقتلت عدد كبير من الأطفال والنساء نتيجة هذه المجزرة التي
شاهدتموها وشاهدها العالم أجمع، فقد كان فظيماً ومروراً منظر الأطفال ساعة إخراج جثثهم
وأشلانهم من تحت الأنقاض، وارتكبت عدة مجازر أخرى بلغت ستة وثلاثون مجزرة وهي بذلك
ترتكب جرائم الإبادة الجماعية بحق السكان.

إن هذه الانتهاكات من أشد الجرائم خطورة على المجتمع الدولي وينطبق عليها بموجب
النظام الأساسي للمحكمة الجنائية الدولية في لاهاي، الوصف القانوني الدقيق لجريمة العدوان
والإبادة الجماعية وجرائم الحرب والجرائم ضد الإنسانية وذلك وفق ما جاء في المواد 6 و 7 و

الجمهورية العربية
السورية
قناة المصطفى

رقم.....
تاريخ: 2006/ /

8 من النظام الأساسي لمحكمة لاهي، وهذا يعد شكلا من أشكال إرهاب الدولة، وبالتالي تشويع مساهلة قادة إسرائيل السياسيين والمكبريين منهم الذين ارتكبوا تلك الأفعال ومردوا هذا السلوك الإجرامي وإن هرب الدولة، أمام المحكمة الجنائية في لاهي، وستوجب أيضا الاعتزاف الدولة اللبنانية والمتضررين من الشعب اللبناني بحق مطالبته إسرائيل بالتمويض عن جميع الأضرار المادية والمعنوية المباشرة وغير المباشرة التي لحقت ببلدان بدأ ويسمى من جراء هذا العدوان وهذه الجرائم.

إن إسرائيل ما زالت مستمرة في عدوانها على الشعب الفلسطيني في عرقلة الضفة الغربية، وإن الدم الفلسطيني مستباح، وقتل الأطفال والنساء في فلسطين بمرور من قتل الأرواح الأبروكية وقادة إسرائيل بترهية محرقة الإرهاب بحق إسرائيل في الدفاع عن نفسها، وإن تمادي إسرائيل في عدوانها الوحشي على فلسطين لم يكن ليقتصر لولا التحيز الإداره الأبروكية وذلك في ظل صمت دولي غير منطوق وعلى مراهي من العالم أجمع، ولأن إسرائيل تقوم منذ مدة طويلة بحملة منظمة للقضاء على المقاومة الفلسطينية وعلى الشعب الفلسطيني، تقدمت التي التفتية من جهود ومطالبات كبيرة، وبإعمال بوجية وحماية مكررة، وإعمال حطفت الوزراء والنواب، واعتقلت أعداد كبيرة من الشعب الفلسطيني وزجهم في سجون الاحتلال، ومنع وصول المساعدات لأعضاء الشعب الفلسطيني، والحكومة الفلسطينية المتخفية بصورة تيموقراطية، وتركتب إعمال مأساوية وجرائم لم يتجه عليها التاريخ من قبل ، وقتل المحققين في زمن أصبح يتفرق الباطل حقا والحق بالباطل.

وإن ما يجري في فلسطين المحتلة من اجتياحات، وحصار وعقل المعابر، وتجهيد للقوات، واعتقالهم وتجزيعهم، وبضربهم من القتل، وتدمير البيوت والمدارس والمستشفيات والمرافق العامة، وقتل عائلات بأكملها في بيوتها، واعتقال أطفال ونساء وشيوخ ونشر الرعب وسلب النساء وأطفال الجوارح والتي كان آخرها محرقة بيت حانون والتي راح ضحيتها عدد كبير من الأطفال والنساء، وتبلغ عدد القتلى أكثر من ستين شخصا والجرحى بالمئات وإن تلك ليس إلا تليلا قاطعا على إرهاب الدولة الصهيونية وتطشيتها للنساء، بهدف استمرارها في احتلال فلسطين وتفتيق المشروع الصهيوني، وإن ما يجري في فلسطين المحتلة، هو قسط بما يجري في العراق والصومال والسودان بالإضافة إلى ما هو مستوفد من سوريا ولبنان.

ومما لا شك فيه أن السكوت عن هذا السلوك الإجرامي والذي دأبت حكومة الاحتلال الإسرائيلي على ارتكابه منذ قيام دولتها على أرض فلسطين، وكذلك السكوت عن استمرار احتلال الأراضي العربية في فلسطين ولبنان وسورية من شأنه أن يشجعها على التماهي في عدوانها على الدول العربية، ويثبت بقائلي السلم والأمن الدوليين في هذه المنطقة من العالم.

مما يقتضي علينا جميعا كرجال قانون أن ندين الجرائم والمجازر التي ارتكبتها إسرائيل بحق الشعب الفلسطيني واعتبارها جرائم إبادة جماعية، علينا أيضا أن نطالب المجتمع الدولي، والنظمة الدولية، والمنظمات القومية في العالم أجمع للتدخل من أجل إنهاء إسرائيل وقتف عدوانها على الشعب الفلسطيني وكسر الحصار عنه وإطلاق سراح الأسرى والمعتقلين في سجون الاحتلال، وملاحقة قاتليها بجرائم الحرب والدوران والإبادة الجماعية.

الجمهورية العربية
السورية
نقابة المحامين

الرقم:
التاريخ: 2006 / 1

وإن عجز مجلس الأمن عن إدانة إسرائيل في عدوانها على لبنان وفلسطين والزامها بالانسحاب الكامل من الأراضي العربية المحتلة هو بسبب تأييد الإدارة الأمميكية وغيرها من أعضاء مجلس الأمن، أمر في غاية الخطورة، على مستقبل منظمة الأمم المتحدة والسلام والأمن في العالم، لأن ذلك يشكل مظهراً من مظاهر عجزها عن تحقيق أهدافها، ولا بد أيضاً من إدانة السياسة الأمريكية الخارجية التي تتفرد بالتحكم بالمجتمع الدولي، عن طريق الهيمنة على مؤسسات المجتمع الدولي ولا سيما هيمنتها المطلقة على مجلس الأمن والتدخل في الشؤون الداخلية للدول تحت ذرائع مختلفة، الأمر الذي أدى إلى زعزعة الاستقرار الدولي وازدياد أعمال العنف في العالم.

لقد أصبح واضحاً للمجتمع الدولي أن السبب الحقيقي لعدم الاستقرار في الشرق الأوسط هو استمرار احتلال إسرائيل للأراضي العربية في فلسطين ولبنان وسورية وعدم تنفيذها لقرارات الشرعية الدولية، وبالتالي لن يكون هناك سلام حقيقي وعادل مع استمرار هذا الاحتلال في القرن الحادي والعشرين ومع استمرار الدعم الأمريكي العسكري والسياسي لإسرائيل وسياسيتها المتعمدة على الشرعية الدولية وقرارات المجتمع الدولي.

كما فيم العالم أيضاً أن استمرار أعمال المقاومة ليس إلا نتيجة لفضل عملية السلام الذي اختارته بلادنا نهجاً استراتيجياً ثابتاً لها لتحرير أراضيها المحتلة، مع تمسكنا بخيار المقاومة طالما أن السلام لم يتحقق، لذلك لا بد لمؤتمرنا هذا من التأكيد مجدداً على الدعوة لانعقاد مؤتمر جديد للسلام يكمل مؤتمر مدريد 1/ وعلى أن يبدأ من النقطة التي توقفت عندها مفاوضات السلام، ينهي الاحتلال ويؤسس سلاماً حقيقياً عادلاً وشاملاً ودائماً في الشرق الأوسط.

نأمل من مؤتمركم دعم هذه المقترحات والتوصيات لإدانة العدوان وإيقافه فوراً وحماية الشعب الفلسطيني وسانلة المجرمين والوصول إلى سلام حقيقي وعادل في الشرق الأوسط. في الختام لا بد من توجيه التحية إلى المقاومة في فلسطين ولبنان والعراق والجولان.

نقيب المحامين

في الجمهورية العربية السورية

المحامي محمد وليد التتش

Mohamed Walid Al- TESH
(Suriye Barosu Başkanı)

Sayın Özdemir Özok,
Sayın Vedat Ahsen Koşar,
Sayın birlik ve baroların başkanları ve temsilcileri,
Sayın meslektaşlarım,
Değerli konuklar.

MOHAMED
WALID
AL-TESH'İN
KONUŞMASI

Öncelikle sizlere ve bu önemli toplantının düzenlenmesinde katkısı olan herkese en içten teşekkürlerimi sunmaktan kıvanç duyarım.

İsrail Amerikan yönetiminin destek ve teşvikiyle Lübnan ve Filistin'e zalimce ve hunharca saldırmıştır. 13 Temmuz 2006 tarihinde Lübnan'a karşı düzenlediği saldırıda İsrail, kadın çocuk demeden sivilleri katletmiş, emniyet içinde yaşayan nüfusu şehirlerinden ve köylerinden sürmüştür. Köprüleri, Yolları, Havaalanlarını ve Yerleşim Yerlerini tamamıyla yıkmış, BM merkezlerini ve Uluslararası Kızılhaç'ın amblemini taşıyan yardım kabilelerini bombalamıştır. İsrail, bu saldırılarda msket bombaları kullanmış tır. Dolayısıyla İsrail, BM Anlaşmasını,

Nurmburg Antlaşmasını, 1977 tarihli Lahey Protokolünü, uluslararası hukuku, uluslararası insan hakları esaslarını, 4 Cenevre Antlaşmasını ve savaş kanunlarını çiğnemiş ve İhlal etmiştir.

Nitekim İsrail 30 Temmuz 2006'da Lübnan'ın Kana Kasabası'na saldırmış, burada katliam yaparak savaş suçu işlemiştir. Bu saldırıda İsrail, Amerikan Yönetimi tarafından kendisine hibe edilen akıllı bombalarla hepimizin ve bütün dünyanın gözleri önünde bir katliam gerçekleştirerek savunmasız çocuk ve kadınların barındığı çok katlı bir binayı yerle bir etmiş, çok sayıda kadın ve çocuğu katletmiştir. Çocukların cansız bedenleri enkaz altından çıkarılırken ortaya çıkan manzara hepimizi derinden yaralamış, dehşete düşürmüştür. İsrail bundan başka 35 katliam daha gerçekleştirmiştir. Dolayısıyla İsrail, yerleşik nüfusa karşı soykırım suçları işlemektedir.

En adi suçlardan olan bu insan hakları ihlalleri uluslararası toplum için ciddi bir tehdittir ve bu suça girişenlere Lahey Uluslararası Ceza Mahkemesi' ana yasasına göre işlem yapılır. İnsanlığa karşı girişilen saldırı, soykırım ve savaş suçlarının en hassas tanımı, Lahey Mahkemesi Anayasası'nun 6. , 7. ve 8.maddelerinde yapılmıştır. Buna göre; söz konusu suçlar bir çeşit devlet terörüdür. Dolayısıyla, bu suçlara ve devlet terörüne irtikâp eden İsrail'in siyasi ve askeri yöneticilerinin Lahey Ceza Mahkemesi'nde yargılanmaları gereklidir. Lübnan devletine ve zarar gören Lübnanlılara; bu saldırılar ve işlenen suçlar neticesinde İsrail'in doğrudan veya dolaylı olarak, Lübnan Ülkesine ve halkına açtığı bütün yaşamsal, maddi ve manevi kayıpların İsrail tarafından tazmin edilmesini talep etme hakkı tanınmalıdır.

İsrail Gazze'de ve Batı Şeria'da Filistin halkına karşı saldırılarını sürdürmektedir. Filistin kanı dökülmekte, terörle mücadele ve İsrail'in nefisini müdafaa hakkı gerekçesiyle Amerikan Yönetimi ve İsrail askeri tarafından Filistin'deki çocuklar ve kadınlar katledilmektedir. İsrail'in Filistin'e yönelik insanlık dışı saldırılarındaki ısrarı Amerikan yönetiminin desteğiyle sürmekte, bu hadise görülmedik bir uluslararası kayıtsızlığın

gölgesinde ve bütün dünyanın gözleri önünde gerçekleşmektedir. İsrail, uzun bir süredir Filistin direnişini ve Filistin halkını yok etmek için sistemli bir operasyon düzenlemektedir. Nitekim İsrail, köprüleri, elektrik ve su santrallerini, altyapıyı yıkmakta, her gün ve mütemadiyen katliamlar yapmaktadır. Filistinli Bakanlar ve Milletvekilleri kaçırılmakta, çok sayıda Filistinli tutuklanarak hapse atılmaktadır. Filistin halkına ve demokratik usulle seçilen Filistin Hükümetine ulaştırılmak üzere gönderilen yardımlar yine İsrail tarafından alıkonmaktadır. İsrail, çirkin uygulamalarını sürdürmekte ve tarihte benzeri görülmemiş suçları işlemeye devam etmektedir. İsrail batılın hak addedildiği, hakkın da batıl olarak kabul edildiği bir zamanda hakikatin kalbi olmuştur.

İşgal altında bulunan Filistin yaşanan baskınlar, ambargo, geçitlerin kapatılması, yönetimin tehdit edilmesi, tutuklanması, aç bırakılması ve hareket kabiliyetlerinin engellenmesi; evler, okullar, hastaneler ve umumi hizmet müesseselerinin yerle bir edilmesi; ailelerin, evlerinde topluca katledilmesi; çocuk, kadın ve yaşlıların tutuklanması; korkunun yayılması; kan akıtılması; soykırım suçları-ki en son katliam Beyt Hanun katliamıdır, bu katliamda 60 tan fazla kadın ve çocuğun yaşamını yitirmiş yüzlerce insan yaralanmıştır, bu da Siyonist İsrail'in devlet terörü uyguladığının ve adeta kana susadığının kati delilidir; İsrail'in Filistin'i işgale devam etmesi ve Siyonizm projesini uygulaması içindir. İşgal edilen Filistin'de yaşananlar, Irak, Somali, Sudan'da yaşananlarla ve yine Suriye ve Lübnan'da yapılmak istenenlerle bağlantılıdır.

Hiç şüphesiz İşgalci İsrail Hükümetinin, Filistin topraklarında devletini kurmasından buyana işlediği bu suç karşısında sessiz kalmak, yine Filistin, Lübnan ve Suriye'deki Arap topraklarını toprakları işgale devam etmesine seyirci kalmak İsrail'e Arap ülkelerine saldırılarını sürdürmesi için destek vermektir. Dolayısıyla, dünyanın bu bölgesinde, uluslararası barışı ve güvenliği tehdit etmektir.

Kanun adamı olarak bizlere düşen, İsrail'in Filistin'de irtikap ettiği suçları ve gerçekleştirdiği katliamları kınamak,

bu suçları toplu soykırım olarak addetmektir. Buna ilaveten, Uluslararası toplumdan , Uluslararası Örgütlerden, Dünya-daki bütün İnsan Hakları Örgütleri'nden İsrail'in kınanması, Filistin'e yönelik saldırıların durması, Ambargonun kalkması, işgal hapishanelerinde bulunan esir ve tutukluların serbest bırakılması, savaş suçları, saldırılar ve katliamlara imza atan İsrail Yönetiminin takip altına alınması için girişimlerde bulunmasını talep etmeliyiz.

Güvenlik Konseyinin, Lübnan ve Filistin'e yönelik saldırılarından dolayı İsrail'i kınamakta ve işgal altındaki Arap topraklarından çekilmeye mecbur bırakmakta gösterdiği aciziyet-ki bunun sebebi Amerikan Yönetimi ve diğer Güvenlik Konseyi üyelerinin İsrail'e olan destekleridir- BM'nin, dünyada barış ve güvenliğin geleceği için son derece riskli bir durumdur. Dolayısıyla Güvenlik Konseyinin bu tasarrufu, hedeflerini gerçekleştirilmede aciz kaldığının adeta bir resmi olmuştur. Bundan dolayı, Uluslararası kuruluşlar üzerindeki egemenliği, özellikle güvenlik konseyi üzerindeki etkisi ve çeşitli gerekçelerle devletlerin iç işlerine karışmak yoluyla Uluslararası topluma tek başına tahakküm ederek Uluslararası istikrarın sarsılmasına ve dünyada şiddet olaylarının artmasına yol açan Amerikan Dış Siyasetinin, kınanması elzemdir. Orta Doğuda istikrarsızlığın gerçek sebebinin İsrail'in Filistin, Lübnan ve Suriye'deki Arap topraklarını işgale devam etmesi ve Uluslararası hukuka riayetsizliği olduğu toplum nezdinde bir olgu haline gelmiştir. Dolayısıyla bu işgal devam ettiği sürece ve Amerika'nın uluslararası yasaları ve uluslararası toplumun kararlarını hiçe sayan İsrail'e olan askeri ve siyasi desteği sürdükçe 21. yüzyılda gerçek ve adil bir barış olmayacaktır.

Dünyanın idrak ettiği gibi, Filistin direnişinin devam etmesi işgal edilen topraklarını bağımsızlığına kavuşturmak için kararlı bir strateji olarak ülkemizin seçmiş olduğu barış girişiminin başarısız olması ile alakalıdır. Barış gerçekleşmediği sürece direnişimiz devam edecektir. Bu itibarla bu toplantıda, 1. Madrid Konferansını tamamlayıcı nitelikte ve barış görüşmelerinin kaldığı yerden devam etmek üzere Orta Doğu'da

MOHAMED
WALID
AL-TESH'İN
KONUŞMASI

gerçek, adilane, kapsamlı ve sürekli bir barışın tesisi edilmesi için yeni bir barış konferansı düzenlenmesi gerektiğini vurgulamak isterim.

Sizden İsrail'in saldırılarını derhal durdurması, kınanması Filistin halkının haklarının himaye edilmesi, suçluların sorgulanması ve Orta Doğu'da gerçek ve adilane bir barış ortamının tesisi için bu önerileri ve tavsiyeleri desteklemenizi istirham ediyorum. Son olarak, Filistin'de, Lübnan'da, Irak'ta ve Golan'daki direnişi saygıyla selamlıyorum.

Cengiz ÇANDAR
(Gazeteci, Bugün Gazetesi)

**Borders in the Middle East
and the Legitimacy Problem of Israel.**

To make a speech here for the Middle East Symposium made me very happy among the participants also to have the Ankara Bar Association . Ankara Bar has a spectacular place in my life as Middle East. My father and mother used to be lawyers of the Ankara Bar Association. They were both registered as a couple. And when I was a young boy we used to have this album at home and I'd love to watch the photos and check this album very much. And looking through this album I used to learn to read and to write when I was five years old yet.

Ankara Bar Association used to have only hundred or some more members those day not like today thousands. Besides my parents I used to see a lot of famous faces also politicians in this Album. Therefore Ankara Bar has a great place and importance in my life because I learnt to read and write within this Album.

CENGİZ
ÇANDAR'IN
KONUŞMASI

Law was our favorite subject at home it was spoken every single moment of my childhood at my left at my right we were surrounded by Law concepts. May be to act against of this subject or I was so familiar to this issue or to make something different then my parents, I attended not to the Faculty of Law but to the Faculty of Science just five minutes ahead. Still I could go no further from Law even there. We used to have a lot of Law Lectures and all of the lecturers were

the famous and well known names of Legal Life of Turkey in that years. And I also had met with International Law title at my section "*International Relations*" this was a different Law topic than I used to know but it was an important part of our lectures.

My university years came along with a very important and strange phase of period of the 20th century. And it is called "*68 generations*" and I was a member of this generation. After I had finished my university education, 12th March Military Intervention happened and I found myself fall out of the Law because of the politic reasons, as I was in demand. I was put in queries and I was convicted.

And therefore I just had hide for sometime as being out of the Law than run away for Europe. I left Turkish borders and went in Syria. And I knew that I breached the "*Passport Law no:5682*" as I left the country from illegal ways, and this was my another breach.

After staying in Syria for sometime the organization; "*Palestine Resistance Organization*" these years it was named like that, had sent me and my friends to Lebanon. With a second border violation. The center of the Palestine Liberation Organization was being established in Lebanon at that time and I entered in Lebanon illegally as well. And Lebanon would assign me a duty against Israel as being necessary for the liberation organization. And the duty most probably would be getting into Israel and this duty most probably could be to enter illegally into Israel. And wouldn't this be another breach? However the Palestinian

were announcing that the lands which belongs to Israel were actually the Palestinian lands and Israel was occupying these lands. Therefore to be a Palestinian battalion and enter into Israel's land would be accepted as being a salvation piece or another border violation? This question was bothering me that time those times I started to have a special interest in boundary. Achieving from that point my mind started to be busy with kind of questions "*Israel, where is Israel and its legitimate borders*". I was in the middle east problem mentally by this way.

For 7 years, I am lecturing at University in İstanbul on the History of The Middle East. "*The Modern Middle East History*". Existence of the modern Middle East with the placement on the maps itself today. It occurred by the end of 1st World War. The lands which belong to the Ottoman Empire were portioned out by France and England as Ottomans were defeated and therefore some artificial and imposed states occurred on the same landmarks. After the World II, the map of the world has been changed again and Israel was established on Palestinian Lands. And I am lecturing on these subject the existence of the Middle east. I am reading and studying the Middle East for many years and I have been to all parts of the Middle East but from legal ways this time not being an infractor. And every day I am learning new things about Middle East, and I am transferring these new subjects to my students. For seven years we have the same subject without changing "*Why the borders of the Middle East occurred like it is today?*"

Going further into this subject, there comes up a '*legitimacy problem*' to deal with. This legitimacy problem in this area where the most bloody and painful developments, problems and indefinable tragedies occurred is not only a political and philosophical problem but also a legal problem. The most significant example is Israel.

The problem is not only the existence of Israel and, in the mean time, the examination or the denial of Israel's legitimacy by some other countries but also the indefinite boundaries of Israel because of being Israel's own choice since it was estab-

lished. This subject forms another crucial part of the Middle East problem which is not considered as much as it deserves. Although Israel can be seen as having an international legal status as it has been a member of the United Nations since 1948, it has chosen to have indefinite boundaries and the above-mentioned anomalies. This situation has become an international law problem in itself.

Since the indefiniteness of Israel boundaries has been adopted as a principle by its own founders since its establishment period, it settled in the Middle East. The document that gives legitimacy to the establishment of Israel State is the U.N. General Assembly's resolution no. 181 dated 29 November 1947 which was taken upon the declaration of England about ending the Mandate government on Palestine's territory in 14 May 1948 - after all, the Mandate government had a legal status as it is based on League of Nations resolution.

U.N. agreed on the establishment of a Jewish and also an Arab state on Palestine's territory in its resolution no. 181. While giving the 57% of Palestine's territory to the planned Jewish state, it set apart approximately 40% of Palestine's territory for the Palestine Arabs which formed 2/3 of the population. It also formed an international neutral zone, including Jerusalem.

Jews accepted this U.N. resolution which has taken place in history as "*Partition of Palestine*", but Palestine Arabs rejected. However, while accepting this resolution, Jews declared by means of their leaders that they did not take into account those prescribed boundaries as '*definite boundaries*'. Being one of Israel's important historians, Shlomo Ben-Ami who worked in the Ministry of Foreign Affairs during Ehud Barak government in 2000 published his remarkable book "*Scars of War, Wounds of Peace*" in this year (2006). Shlomo Ben-Ami presented crucial information and comments related to this mentioned period in his book.

Beside these, it is said that, Israel's leader and founder David Ben - Gurion accepted the decision of United Nations

General Assembly Resolution 181, but it was just a tactic. After few days later, they put forward their real belief with a philosophical idea: *"There are no decisive solutions in history and any political demand is not decisive."* This philosophical idea is definitely right, if we think about the history; on the other hand, we understand what the real intention is by saying these words; According to Partition Decisions, Israel's boundaries can be changed. Anyway, after 1 week, during the Main Committee Meeting, it is obviously declared that, the boundaries which were determined by United Nations General Assembly Resolution 181 will not be decisive.

At the same meeting, Yigal Allon, who is the most effective General during the foundation of Israel Government and worked for the most important duties for 20 years, said that *"Partition Decisions are not decisive boundaries for us... We will decide about our boundaries after our defense requirements."*

Before 1 month ago of Israel Government was founded, Israil Galili who is the commander of armed forces said that on 8th of April 1948, *"Our government's boundaries will be defined as our power..."*

At the end of 1948 War, although England mandated Palestinian, Israel took %78 of Palestinian's land. There wasn't any Peace Agreement after the war. These were *"Ceasefire Boundaries"* not *"Recognition of new Boundaries"* and Arabians did not recognize Israel's *"Ceasefire Boundaries"*.

Israel's boundaries are still matter for discussion, therefore *"where the Israel is"* and the legitimacy of Israel is also matter of discussion till today.

In the 1967 War, Israel not only occupied the rest (22%) of Palestine's territory, including West Bank and Gaza Strip and Jerusalem's Arab region, but also Egypt's Sinai Peninsula and Syria's Golan Heights. After signing 1979 Camp David Accords with Egypt under the supervision of U.S.A., Sinai Peninsula was given back and its last territory was given back in 1982 to

Egypt. Nevertheless, Jerusalem's Arab region was annexed in 1980 and then Golan Heights were annexed too.

Where are the boundaries of Israel? It is still not definite.

Neither 1979 Camp David Accords nor 1995 Israel-Jordan Peace Treaty could define Israel's boundaries.

Of course, the major problem is with the Palestinians. 1993 Oslo Accords process, which was done with Palestine Liberation Organization and initiated after 1991 Madrid Peace Conference, aimed to settle definitive peace by adopting the establishment of an 'independent Palestine state' in such 22% of Palestine's territory as a principle on the contrary of Israel; represented a return to the 1947 Partition Plan in accordance with the U.N. Security Council's 1697 dated resolution no. 242 and 1973 dated resolution no. 338.

In 2006, we come to the point in which the solution of the Palestine's problem is impossible and far away from peace and this dispute is highly threatening peace in the Middle East and the international politics arena. The origin of this dispute came from that Israel could not define its boundaries, it did not retreat itself within the boundaries defined in 1967, it made the conditions impossible for Palestine to establish an independent state and also that there are no definite boundaries for both Israel and an imaginary independent Palestine state.

This boundary ambiguity leads to other indefinite boundaries in the Middle East. For example, if it is supposed that Israel gives back the Golan Heights which it occupied in 1967, the situation of the Sheba Farms which are in this area is complicated as their belonging to Syria or Lebanon is ambiguous. In spite of the demand of the legitimate Lebanon government and the international community about disarming Hezbollah in Lebanon, by pointing out the Sheba Farms, Lebanon defends the legitimacy of the idea of becoming armed power of salvation as long as its territory was occupied by Israel. In a paradoxical form; Syria supports Hezbollah, it sees Lebanon as its

detached territorial part; it does not make diplomatic relations with Lebanon; in other words, it does not recognize Lebanon boundaries and Sheba Farms' belonging to Lebanon.

Various Iraqi administrations put forward such a similar claim for Kuwait. Under the leadership Saddam Hussein, Baas regime caused to the occupation of Kuwait in 1990 and then its annexation, finally the Gulf War in 1991. The legal reasons of the international coalition which was formed under the leadership of U.S.A. and which included some Arabian countries to declare a war upon Iraq are the U.N. Security Council's resolutions and the impossibility of the acceptance of removing a U.N. member state from the map by using force.

The problematic of "*the legitimacy of Israel*" and of whether it is the politics subordinated to law or it is the law subordinated to politics put themselves inevitably and naturally on the agenda.

As I am not a jurist, being inspired from my experience as a lecturer in the university and from my specialization on Middle East political history, I can ask a legal question to the jurists: As the boundaries of Israel are not defined, as Israel obtained these indefinite boundaries by using force and as Israel is a member of U.N.; can the entrance to Israel's territory without a passport be assumed as an illegal act and as the violation of "*the passport law*"?

I must remind you that it is not an easy question to be replied at once...

Mostapha AL-Asir

(Tripoli Barosu Başkan Temsilcisi, Temyiz Avukatı)

سعادة نقيب المحامين في انقرة المحترم حضرات النقباء - أيها الجمع الكريم

من طائر الفينيقي الذي تعود ان ينطلق من تحت الرماد في كل مرة تنهال عليه حجم العدوان الاسرائيلي ولتة الحربية ليعود من جديد يزرع الأمل والحياة في كل زاوية من زوايا الوطن المنكوب لبنان.

مع شميم زهر الليمون المخضب بدماء الشهداء في الجهة الجنوبية من قلب الوطن الجريح حيث تنتصب احلام الصبايا وعنفوان الرجال لتجابه هجمة الرمال المجرمة لأعتى آلة حربية في منطقة الشرق الاوسط انقل اليكم تحية بلادي بلاد الارز الخالد ممثلاً نقابة المحامين في الشمال. وتحية نقيب المحامين راجياً لكم التوفيق في انجاح هذه الندوة الميمونة.

بداية لا بد من مقدمة موجزة حول وقائع المشكلة الاساسية التي تتهدد الوجود العربي بمعناه القومي والانساني على حد سواء واعني بها المشكلة الفلسطينية وتداعياتها على المنطقة وبشكل اخص على لبنان.

في عام ١٩٤٧ صدر القرار رقم ١٨١ عن الجمعية العامة للأمم المتحدة الذي قسم فلسطين الى دولتين قسم العرب والقسم الآخر لليهود الذين كانوا متواجدين على أرض فلسطين والذين لم يكن يزيد عددهم على الستمائة الف انسان آنذاك، وقامت دولة اسرائيل نتيجة لتواطؤ سلطنة الانتداب البريطاني التي كانت تحكم فلسطين آنذاك.

ان هذا القرار الذي كان يتناقض مع شرعة حقوق الانسان التي لم يكن قد جف حبر كتابتها قيل عامين فقط اذ ان من المبادئ الاساسية لهذه الشرعة مناهضة أي كيان يقوم على اساس العنصرية او التفرقة العنصرية.

الا ان هذا الكيان العنصري دأب منذ قيام هذا الكيان على التوسع الاستيطاني عن طريق تهجير السكان العرب ومصادرة اراضيهم وارثاب المذابح بحق القرى العربية.

وكان من نصيب بلدي لبنان ان استضاف ما يزيد عن الاربعمائة الف لاجيء فلسطيني حتى الآن.

ولقد كان هذا الكيان الاستيطاني احد ثلاث مظاهر استيطانية في العالم. اسرائيل وجنوب افريقيا والجزائر.

الا ان ظاهرتي الجزائر وجنوب افريقيا انتهت الى غير رجعة وبقي الكيان الاستيطاني الوحيد في العالم وهو بذات الوقت الكيان العنصري الوحيد ايضا وهو الكيان الوحيد الذي يستمر في طغيانه ضد الامة العربية بكاملها غير ابيه بالشرعية الدولية وفي امارات الامم المتحدة ومجلس الامن الدولي وشرعة حقوق الانسان ومبادئ القانون استولى بفضل الحماية والرعاية غير المحدودتين للولايات المتحدة الاميركية عن طريق تزويده بأفضل انواع الاسلحة الحديثة وعض النظر عن امتلاكه وحده في المنطقة لما يزيد عن منتي رأس نووية واستعمال حق النيترو في مجلس الامن في كل مرة يصار الى محاولة اتخاذ قرار ضد هذا الكيان الذي يهدد هوية هذه المنطقة العربية وحضارتها وامنها القومي.

ومن الامثلة على هذا الاستثناء للكيان الصهيوني من خضوعه لمبادئ شرعة حقوق الانسان كالذريعة التي تجابه بها أي قول بأنه كيان عنصري سرعان ما يلاحق قائلها بتهمة معاداة السامية وتدخل الى السجن في أي بلد من بلدان العالم الغربي. وحده الكيان الصهيوني يحلق فوق مبادئ القانون الدولي وشرعة حقوق الانسان.

ولن اطيل الحديث عن مراحل تطور هذا الكيان الصهيوني في المنطقة من خلال اعتداءاته وحروبه المستمرة التي يعلمها القاصي والداني الى المرحلة الراهنة حيث استطاع الشعب الفلسطيني من خلال نضاله البطولي في مقاومته الباسلة ضد هذا الاحتلال ان ينقل ساحة المعركة الى داخل الارض الفلسطينية ويقيم سلطته لأول مرة على ارض فلسطين واستطاع بالوسائل الديمقراطية ان يجري انتخابات نيابية شهد فيها العالم بالنزاهة والتجرد واوصل حركة حماس الى سدة الحكم فكيف تعاطى ويتعاطى المجتمع الدولي وخصوصا الادارة الاميركية التي تهيمن على هذا المجتمع مع هذه السلطة المنتخبة ديموقراطياً.

طلب منها ان تعلن سلفاً وقبل الدخول في المفاوضات التي نصت عليها خارطة الطريق عن ثلاثة امور:

- ١- الاعتراف باسرائيل.
- ٢- الاعتراف بالاتفاقات التي حصلت مع السلطة الفلسطينية السابقة
- ٣- نيل العنف وحل التنظيمات المسلحة.

وقد اجابت حماس بالنسبة للمطلب الاول بأن القانون الدولي يتكلم عن نوعين من الاعتراف الدولي. هناك اعتراف واقعي او ضمني عندما تقبل حماس التفاوض مع الحكومة الاسرائيلية.

وهناك الاعتراف الرسمي العلني الذي يصدر عن سيادة معينة من دولة تجاه دولة اخرى وهذا الاعتراف الاخير لا يكون الا تجاه دولة قد استكملت اركان وجودها القانونية وهي السلطة والارض والشعب واسرائيل حتى هذه اللحظة لم تحدد أي حدود جغرافية لها، واما الشعب، فإن شعب اسرائيل غير واضح المعالم حتى هذه الساعة. فالدستور الاسرائيلي يعتبر كل يهودي في العالم بمثابة مواطن اسرائيلي لمجرد ان تطأ قدميه ارض فلسطين فلا يبقى من هذه الاركان الا ركنا واحداً وهو السلطة.

وانطلاقاً من هذا الواقع فالمطلوب من الدولة العبرية ان تستكمل هي عناصر وجودها القانونية وبالتالي ان تعترف هي بذاتها قبل الطلب من الآخرين الاعتراف بها.

واما عن المطلب الثاني فقالت حماس بأنه لا مشكلة لديها في الاعتراف بالاتفاقات السابقة والتقييد بها شرط ان تنفذ اسرائيل التزاماتها بموجب هذه الاتفاقات.

واما الجواب على المطلب الثالث فقالت حماس بأنه لا بأس من اعلان هدنة لمدة طويلة قبل حل التنظيمات المسلحة على اعتبار ان الحكومة الاسرائيلية تعلن صراحة وقيل الدخول في المفاوضات انها لن تتخلي عن القدس عاصمة موحدة لدولتها، وانه رجوع الى حدود ١٩٦٧ كما نص على ذلك القرار الدولي ٢٤٢ ولا زوال للمستوطنات في الضفة الغربية وهكذا فإن اسرائيل والادارة الاميركية يطلبان من السلطة الفلسطينية ان تتعري من أي عنصر من عناصر قوتها قبل الدخول في مفاوضات يعلن للجانب الاسرائيلي سلفاً انه لن يعطي أي شيء في المقابل.

فماذا كانت النتيجة حصار مالي وغذائي وحرب اباداة لا حدود لها حتى يومنا هذا ولا من احد يتحرك على مستوى مجلس الامن خوفاً من الفيتو الاميركي.

ومن هنا، فإنه ينبغي علينا ان نعلن على مسامع الحكومة الاسرائيلية والادارة الاميركية بأن حل القضية الفلسطينية هو مفتاح استقرار الشرق الاوسط الكبير او الجديد على حد تعبير الادارة الاميركية خصوصاً بعد التجارب الفاشلة التي خاضتها الولايات المتحدة في افغانستان والعراق والحروب الاسرائيلية في فلسطين ولبنان.

وبالتالي، فإن محاربة الارهاب وازدهار الديمقراطية وهو الشعار الذي تقود الادارة

الاميركية حروبها في ظلّه والذي تعاني منه أكثر منها بكثير ونريد محاربتّه نحن أيضاً لن يكون بمقدور احد أن يحقق هذا الاستقرار قبل حل هذه المشكلة وإعطاء الشعب الفلسطيني حقه في الاستقلال والسيادة مثله مثل سائر شعوب الأرض وتعتقد إن هذا الحل لن يكون ممكناً إلا من خلال احد خيارين على السلطة الإسرائيلية أن تختار أحدها. أما القبول بقيام دولتين يعيشان جنباً إلى جنب على أساس قرارات الشرعية الدولية ٢٤٢ و ٣٣٨ و ١٩٤ وعودة اللاجئين إلى أراضيهم وإما القبول بدولة قدرالية واحدة ذات قوميتين يعيش فيها العرب واليهود على قدم المساواة.

حضرات النقباء - أيها السيدات والسادة:

أما عن الحرب اللبنانية التي شنتها إسرائيل على بلدي لبنان. فلهذا قدر على لبنان أن يكون النقيض الساطع بتركيبته الحضارية المتعددة للعنصرية التركيب الاجتماعي لدولة إسرائيل القائمة على عنصرية كون هذه الدولة إنما هي لليهود وليست دولة يهودية فقط.

فالمجتمع اللبناني القائم على أساس التعددية الدينية والطوائف المتأخية في ظل المجتمع الواحد والدولة الواحدة هو المثال على نجاح فكرة المجتمع المدني المتعدد الأديان والطوائف في المنطقة العربية بمجابهة فشل استمرار حياة المجتمع الصهيوني القائم على أحادية العنصر الديني.

من هنا كان الموقف الإسرائيلي المعادي للبنان الدولة والمجتمع وراء كل الاعتداءات وشن ستة حروب على لبنان منذ قيام الدولة الإسرائيلية كان آخرها في ١٢ تموز ٢٠٠٦ فكانت حصل ذلك.

بداية، الحرب تمثلت في ان إسرائيل اعتبرت اقدام حزب الله على خطف جنديين اسرائيليين لمبادلتهما بمعتقلين لبنانيين في السجون الاسرائيلية بمثابة اعتداء عسكري عليها من شأنه ان يعطيها الحق بالدفاع عن النفس. وقد ساندتها في هذا الموقف المبدئي مجموعة الدول الثماني في خلال قمّتها المنعقدة حينذاك في مدينة (سانت بطرسبورغ) في روسيا.

لا بد من مناقشة هذا الادعاء الاسرائيلي وانعكاسه على موضوع المعتقلين في السجون الاسرائيلية، لا سيما على العلاقة بين حزب الله والحكومة الاسرائيلية من جهة وموضوع سلاح حزب الله والمقاومة في علاقتها مع الدولة اللبنانية من جهة اخرى.

ذلك ان علاقة السلطة الاسرائيلية بحزب الله على مستوى هذه القضية توافرت منذ الاحتلال الاسرائيلي لجنوب لبنان وجلائه عام ٢٠٠٠ مما يجعل تصرف حزب الله استمراريًا طبيعيًا لسلوكه تجاه هذه القضية، بينما موقف السلطة الاسرائيلية من موضوع التبادل سبق ان شهد عدة محطات كان لهذه السلطة موقفاً ايجابياً تجاهها.

بدلاً من ان تلجأ اسرائيل الى اساليب سلمية وقانونية للدفاع عن النفس كما تدعي وهي دولة عضو في الامم المتحدة، كتقديم شكوى الى مجلس الامن تضع المجتمع الدولي في مواجهة ما تعتبره عدواناً عليها، وبالتالي معالجته ضمن حجم ما تعتبره اعتداءً لجأت الى شن حرب شاملة بتدمير منهجي لبنى الدولة اللبنانية وشعبها بكافة مناطقه ومنشآته وعلى الاماكن السكنية والسكان المدنيين دونما تفرقة بين اهداف مدنية او غير مدنية، في الوقت الذي اعلنت الحكومة اللبنانية منذ اللحظة الاولى لبداية العدوان بأنه لم يكن لديها علم بواقعة الاختطاف ولا تتحمل مسؤوليته. وفي الوقت الذي كانت الحكومة اللبنانية تسعى جاهدة من خلال مباحثات طاولة الحوار الوطني للوصول الى حل لسلاح حزب الله عن طريق ادغامه بمشروع الدولة. وهو السلاح الذي كانت "شرعته" اسرائيل باحتلالها وعدوانها على جنوب لبنان مدة سبع وعشرين سنة. بمعنى ان الحرب الاسرائيلية التي بدأت بتاريخ ١٢ تموز ٢٠٠٦ جاءت بسوء نية لتضع حداً لمحاولة الحكومة من خلال الحوار ايجاد حل للقضية وبالتالي لتعلن الحرب على الدولة التي تريد حلاً سلمياً ووطنياً لمشكلة السلاح خارج السلطة الشرعية. كل ذلك يشكل مبدئياً وقبل الدخول في التفاصيل جريمة العدوان غير المبرر وعلان الحرب بدون مسوغ قانوني على دولة لم تقم بأي عمل عدواني على الدولة المهاجمة.

ومن الملفت حقاً في معرض الحديث عن هذا الاعتداء الوحشي ليس على حزب الله وحده بل على المجتمع اللبناني بكليته وعلى الدولة اللبنانية وبنيتها التحتية بكاملها لمدة ثلاثة وثلاثين يوماً" دون توقف، من الملفت ما حصل من عريضة وسوء نية من قبل الإدارة الأميركية في مجلس الأمن آنذاك حيث أن مندوب الولايات المتحدة عندما كان مندوبوا الدول أعضاء مجلس الأمن باستثناء بريطانيا العظمى وحدها يطالبون بإصدار قرار بوقف إطلاق النار كان هذا المندوب يهدد باستعمال حق الفيتو ضد هذا القرار.

فهل من احد يستطيع ان يدلني عن أي منطق في القانون الدولي يستند اليه مندوب اعظم دولة في العالم وهو يهدد باستعمال حق الفيتو ضد وقف الحرب أي انه يهدد

باستعمال حق الفيتو ضد ميثاق الأمم المتحدة الذي يتكلم على ضرورة حل الخلافات بين الدول بالوسائل السلمية. وهي متاحة كما يعلم الجميع.

علماً بأن هذا الحق انشئ في الأساس لحماية أمن هذه الدول أو مصالحها الداخلية، لا أن يستعمل ضد مبادئ الميثاق وشرعة حقوق الإنسان ومبادئ القانون الدولي. والا اعتبر استعماله تعسفاً باستعمال الحق. ومن هنا يمكن الاطلاع على محاضر جلسات الجمعية العمومية عام ١٩٤٥ تحديداً.

واختصاراً" للوقت فإن بين أيديكم دراسة قانونية أعدتها عن وقائع هذا الاعتداء والمساورة المدنية والجزائية عنه راجياً الاطلاع عليها ومناقشتي بخصوصها فيما إذا أردتم ذلك.

وهنا انتهى بالاقترح التالي:

١- تشكيل لجنة متابعة دائمة تكون مهمتها الاتصال بالدول والمجموعات المدنية اللازمة من أجل دعوة الجمعية العمومية للامم المتحدة للبحث في أمرين.

(أ) انشاء هيئة خاصة للتحقيق في الجرائم التي اقترقتها اسرائيل ضد الشعبين اللبناني والفلسطيني واحالة النتائج على المراجع القضائية المختصة، وانشاء محكمة خاصة لهذا الغرض.

٢- البحث في كيفية استعمال حق الفيتو من قبل الدول الدائمة العضوية في مجلس الأمن ووضع شروط ضرورية من أجل أن لا يستعمل هذا الحق بشكل تعسفي أو ضد مبادئ القانون الدولي وميثاق الامم المتحدة وشرعة حقوق الانسان.

٣- أن تقوم هذه اللجنة بمساعدة السلطات اللبنانية والفلسطينية وضحايا العدوان الاسرائيلي من افراد وجماعات مدنية لمراجعة المحاكم الدولية أو المحاكم الوطنية في البلدان التي تعتمد القانون الانساني الشمولي.

Mostapha AL-Asir
(Tripoli Barosu Başkan Temsilcisi, Temyiz Avukatı)

**İsrail'in Lübnan'a Saldırılarından Dolayı
Hangi Yollarla Yargılanabileceği
Üzerinde Hukuki Bir Araştırma**

Değerli Misafirler.

Öncelikle, Lübnan halkının zaferi, İsrail'in Lübnan'a karşı düzenlediği son saldırıda işlediği suçların tespit edilmesi ve bu suçların uluslararası hukuka ve İnsan haklarına etkisi bakımından hukuki analizinin yapılması için zahmetlere katlanarak bu toplantıya gelen herkese teşekkür ederim.

Bilinmelidir ki bu araştırmamız, Lübnan Devleti'nin ilgili makamlara müracaat ederek üstesinden gelebileceği davaların ayrıntıları ile alakalı değildir, sadece İsrail makamlarının Lübnan'a yapılan saldırıda varit olan savaş suçlarını üstlenmeye mecbur olduğunu haykıran bir sestir.

İlk olarak İsrail'in Lübnan devletine, halkına, yeraltındaki canlara, beşeri ervaha, özellikle Lübnan'ın muhtelif bölgele-

rinde yaşayan kadınlara, çocuklara ve kitlelere karşı giriştiği saldırıların gerçek veçhesi ve hukuki bakımdan tanımlanarak, bu saldırının sebeplerinin hukuki açıdan tartışılması ve sorumluların belirlenmesi lazımdır.

Evvela savaş, İsrail askerini kaçıran Hizbullah'ın İsrail'den askerlere karşılık İsrail hapisanelerindeki Lübnanlı tutsakların salıverilmesini talep etmesi üzerine ve İsrail'in de bunun kendisine yönelik askeri bir saldırı olduğunu iddia ederek nefsi müdafaa etmesiyle baş göstermiştir. Rusya'nın Saint Petersburg şehrinde toplanan G-8 zirvesinde, üye ülkeler de prensip olarak İsrail'in bu iddiasına destek vermişlerdir.

İsrail'in bu iddiasını ve bunun İsrail hapisanelerinde bulunan tutuklular konusuna nasıl yansıdığını, özellikle Hizbullah ve İsrail hükümeti arasındaki ilişkiye ve bir taraftan, Hizbullah ve İsrail hükümeti arasındaki ilişkiye diğer taraftan da Hizbullah'ın silahlı direniş zaviyesinden Lübnan Devleti ile olan ilişkisine nasıl yansıdığını tartışmamız lazımdır.

Bu sorun temelinde İsrail Hükümeti'nin Hizbullah ile olan ilişkisi İsrail'in Güney Lübnan'ı 2000 tarihinde işgalinden bu yana artarak devam etmektedir. Bu işgal Hizbullah'ın devamlı surette ve tabi olarak bu sorunla alakalanmasında etkili olmuştur. İsrail, kendisinden İsrail hapisanelerindeki Lübnanlı tutukluların serbest bırakılmasını isteyen Hizbullah'ın iki İsrail askerini kaçırmasını kendisine yönelik askeri bir saldırı olarak kabul etmiş ve savaş nedeni addetmiştir. İsrail'in bu tutumu o esnada Rusya'nın Saint Petersburg şehrinde düzenlenmekte olan G-8 zirvesinde desteklenmiştir.

İsrail Birleşmiş Milletler'e üye bir devlet olarak şikâyetlerini Güvenlik Konseyi'ne sunup nefsi müdafaa için barışçıl ve hukuki yollara başvurmak yerine Lübnan devletini, halkını, bölgelerini, müesseselerini, yerleşim yerlerini, Lübnan'daki sivilleri, sivil asker ayrımı yapmaksızın sistemli bir yıkıma maruz bırakarak Lübnan'a karşı kapsamlı bir savaş başlatmıştır. İsrail saldırılarının başlamasından bu yana Lübnan hükümeti İsrail askerlerinin kaçırılması eylemi ile ilgili elinde bilgi olma-

dığını ve sorumluluk kabul etmediğini bildirmiştir. Öte yandan Lübnan hükümeti Hizbullah'ın devletleştirmek suretiyle sorunun çözümünde ulusal diyalogun sağlanması amacıyla yönelik aktif görüşmeler gerçekleştirmiştir. Esasında, İsrail 27 yıldır Güney Lübnan'ı işgal ederek Hizbullah'a meşruiyet kazandırmıştır. 12 Temmuz 2006 da başlayan İsrail saldırısı ise Lübnan hükümetinin soruna diyalog yoluyla çözüm bulma çabalarını engellemeye yönelik art niyetli bir saldırı olmuş, netice olarak meşruiyet dışı askeri güç sorununa barışçıl ve millî bir çözüm isteyen devlete karşı savaş açılmıştır. Detaylara geçmeden önce İsrail'in bu saldırısının asıl itibarıyla makul bir mesnetten yoksun bir savaş suçu olduğunu ve İsrail'e herhangi bir tecavüzde bulunmayan Lübnan'a karşı kanuni dayanağı olmayan bir savaş ilanı olduğunu belirtmek isterim. Bu itibarla, mezkur saldırıdan kaynaklanan maddi ve manevi zararların medeni ve hukuki sorumluluklarının saldırıyı yapan tarafa yüklenmesi gerekir.

Dolayısıyla, söz konusu sorumlulukların saldırıyı yapan tarafa yüklenmesi için kanuni dayanakların araştırılması ve saldırıyı yapan tarafın yargılanması için müracaat edilecek mahkemenin tespit edilmesi gerekir.

Herhangi bir mahkemede dava açabilmenin tabii yolu öncelikle maddi manevi zararların kapsamlı bir şekilde tespitinin yapılması ve savaşta yaşananların gerçekte yaşandığı şekilde tetkik edilmesidir. Dava dosyalarını hazırlayacak makamların yapması gereken budur.

Ancak savaşta yaşananlara ve savaşın direkt ve indirekt sonuçlarına kapsamlı bir bakış için şu noktalar vurgulanmalıdır:

-İsrail, kendisine saldırmayan bir devlete karşı makul bir gerekçesi ve dayanağı olmadan harp ilan ederek savaş suçuna irtikap etmiştir. Saldırıların Başında Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri Sayın Kofi Annan'ın da dile getirdiği üzere İsrail, saldırısında aşırı güç kullanmıştır. Bu hadise nefsi müdafaa

için sebep kabul edilse bile İsrail'in Hizbullah'a saldırısında kullandığı güç, nefsi müdafaayı başlattığı iddia edilen Hizbullah saldırısının çapıyla kesinlikle örtüşmemektedir. İsrail'in nefsi müdafaayı sebep gösterdiği saldırı despotça olmuştur ki bu durum Uluslararası Ceza Mahkemesi'nin yetki alanına girmektedir.

-Saldırıları kasıtlı olarak ve sistemli bir şekilde hastaneleri, Kızılaç'ın arabalarını, yardım kabilelerini, su ve elektrik tesislerini, ibadethaneleri, kamuya ait diğer müesseseleri hedef aldığı için İsrail İnsanlığa karşı savaş suçu işlemiştir. Bu suçlar da Uluslararası Ceza Mahkemesi'nin yetki alanına girmektedir.

-12/1/1951 tarihinde yürürlüğe giren Soykırımı suçuna İsrail 1948'de irtikap etmiş ve hala etmektedir. 1948' anlaşmasının soykırım suçunu alakadar eden 2. maddesi bu suçu bir ulusu, ırkı veya azınlığı kısmi veya bütüncül olarak yıkıma maruz bırakmak tarif etmiştir. Aynı şekilde yasa bu topluluklara üye olan kimseleri maddi hayat koşullarını kısmi veya bütüncül olarak yıkıma uğratmak suretiyle öldürmeyi de soykırım kabul etmektedir.

-Bu savaşta irtikap edilen suçlar, Birleşmiş Milletler uluslararası toplumunun 16 Aralık 1982 tarihindeki Sabra ve Şatilla olaylarında soykırım suçu işlendiğine karara vermesinde olduğu gibi anlaşma maddelerinde aranmalıdır.

-İsrail'in 12.7.2006 den itibaren gerçekleştirdiği saldırılar ve bu saldırı öncesinde Güney Lübnan'ı işgalinden bu yana giriştiği bütün eylemler, savaş suçları kapsamında mahkemeye müracaatta kullanılabilir. Özellikle bu saldırı ve eylemleri belirtmek gerekirse yerlilerin köylerinden zorla çıkarılması, takibe alınması, sığınaklarda gizlenen sivillerin bombalanması (Kana, Mirvehayn ve Şeyyah'da olduğu gibi), kullanımı yasaklanmış ve bölgelerdeki tahribatı artıran yasaklı fosforlu silahların ve msket bombalarının kullanılması, bu silahlarla katliam yapılması, İsrail'in işgal ettiği bölgelerde BM "Mayın Haritası"nu genişletmesi sayılabilir.

- İsrail'in yerleşim yerlerinde cüzi yıkım yapmasının temelinde etnik ve ırk unsurları yatmaktadır. Şöyle ki:

1. Irk bakımından Sosyolojik oluşumuna bakıldığında İsrail'in bir Yahudi devleti olduğu bir vakiadır. Bu, Arap İsrail çatışmasını teşkil eden siyonizmin temelini oluşturmaktadır, zira İsrail'de Yahudilerin, Müslümanların ve Hıristiyanların eşit şekilde yaşamalarını gerektiren medeni oluşum söz konusudur.

2. İsrail saldırısının amaçlarına bakıldığında güneydeki köylerde yaşayan Şii halk (Ba'lebek el-hermel) ve çoğunluğu Berut'un güneyindeki banliyöler de yaşayan Arap Şiiler de eşit oranda bu saldırıların hedefleri olmaktadır. Bu durum İsrail'li yetkili Netenyahu'nun açıklamalarından fazlasıyla anlaşılmalıdır.

3. İsrail'in fosforlu füzeler ve misket bombaları gibi geniş çapta kullandığı kitle imha edici etkisi olan ve uluslararası düzeyde yasaklı bulunan silahlar göz önünde bulundurulduğunda, güneydeki köylerde ve banliyölerde yaşayan sivillere karşı yapılan saldırıların soykırım olduğu sonucuna varılabilir.

4. İsrail Arap çatışmasının geçmişine bakıldığında, Deir Yasin ve diğer köylerde olduğu gibi Yahudi göçmenlerin köylere yerleştirilmesi için köylerin tamamını içine alan soykırımın beraberinde getirdiği mecburi göç, Filistinlilere ait mülklerin ve arazilerin talan edilmesi, köylerin ve ağaçların yok edilmesi ve yine köylerin zor kullanılarak köylülerin buradan çıkartılıp buraların Yahudi müstemlekelerine dönüştürülmesi gibi Filistinli Araplara karşı işlenen cürüm vakıaları görülür.

5. İsrail'in gerek güneyde ve gerekse de banliyölerdeki yerleşim birimlerini hedef alarak cüzi yıkıcı etkisi olan saldırıları Hizbullah'ı yok etmek amacıyla düzenlemesini milli ve dini bağlamda İsrail Arap çatışmasından ayırmak mümkün değildir.

Uluslararası Ceza Mahkemesi

MOSTAPHA
AL-ASİR'İN
KONUŞMASI

İsrail tarafından bu savaşta işlenen bütün suçlar, 1998 Roma Sözleşmesi uyarınca kurulan ve 11 Nisan 2002 de yasal faaliyetlerine başlan Uluslararası Ceza Mahkemesi'nin yetki alanına girmektedir, ancak bu mahkemeye müracaatın şu sebeplerden ötürü mümkün olamayacağını düşünmekteyiz:

1. Çünkü bu mahkeme devletleri değil, yukarıda saydığımız suçları işleyen bireyleri yargılamaktadır, dolayısıyla savaşa karar veren devletin sorumluluğu şahıslara yükleyerek delil sunmak zor olacaktır.

2. Mahkemenin yetki alanına, Roma Sözleşmesine taraf olan ülkeler arasındaki anlaşmazlıklar girmektedir. Halbuki ne İsrail ne de Lübnan Roma Sözleşmesini imzalamamışlardır.

3. Bu mahkeme üç şekilde davalara bakmaktadır;

a. Sorun mahkeme protokolüne daha önceden imza atmuş olması kaydıyla müracaat sahibi ülke tarafından mahkemeye dava edilecektir. Halbuki Lübnan şu ana kadar mahkeme protokolünü imzalamamıştır.

b. Sorunun Güvenlik Konseyi tarafından dava edilmesidir ki bu, malum siyasi sebeplerden ötürü mümkün değildir.

c. Mahkeme protokolünün 12. maddesi anlaşmaya taraf olmayan ülkenin kendi topraklarında işlenmiş bir suçun sorumluluğunu imza ederek kabul etmişse, mahkemenin karar verme yetkisini ve bu kararlara uymayı peşinen kabul edeceğini bildirmek şartıyla mahkeme savcısından sorunu dava etmesi talebinde bulunmasına olanak tanımaktadır.

Her ne kadar Lübnan'ın böyle bir olanaktan faydalanması söz konusu ise de yukarıda 1. madde açıkladığımız üzere mahkemenin yetkisi şahısları yargılamayı kapsadığından dolayı İsrail devletine sorumluluk yüklenmesini temin edecek makul sonuçlar alınamayacaktır. Dolayısıyla, savcı tahkiklerinde

şahsa münhasır bir yol izlemek durumunda kalacağından bu tahkiklerin neticesinin istenilen şekilde olmamasına neden olacaktır.

Uluslararası Adalet Divanı

Geriye soykırım iddiasıyla dava açılacak tek makam olarak Uluslararası Adalet Divanı kalıyor.

Uluslararası Adalet Divanı statüsünün 37. maddesi şöyle öngörmektedir.

1. Divan'ın yetki alanı tarafların kendisine sunacağı bütün işlerle Birleşmiş Milletler Antlaşması'nda ya da yürürlükteki antlaşma ve sözleşmelerde özel olarak öngörülmüş bütün durumları kapsar.

2. İş bu Statü'ye taraf olan devletler, herhangi bir anda, aynı yükümlülüğü kabul eden herhangi bir başka devlete karşı, konusu hepsine ilişkin olarak Divan'ın yargı yetkisini fiilen ve özel antlaşma olmaksızın zorunlu olarak tanıdıklarını bildirirler:

a. bir antlaşmanın yorumlanması;

b. uluslararası hukuka ilişkin her konu;

c. saptandığı takdirde, uluslararası bir yükümlülüğe aykırılık oluşturabilecek her olayın gerçekliği;

d. uluslararası bir yükümlülüğe aykırı bir davranışın gerektirdiği zarar giderimin niteliği ya da kapsamı.

Madde 37 - Yürürlükte bulunan bir antlaşma ya da sözleşme bir davanın Milletler Cemiyeti tarafından kurulmuş olması gereken bir mahkemeye ya da Uluslararası Sürekli Adalet Divanı'na gönderilmesini öngörmekteyse, işbu Statü'nün tarafları arasında söz konusu davanın bakılacağı yargı organı Uluslararası Adalet Divanı olacaktır.

Dolayısıyla Uluslararası Sürekli Adalet Divanı'nda Lübnan ve İsrail'i bu manada alakadar eden bir açıklama bulunmamaktadır.

Ancak soykırımı ilişkin ve 1951 de yürürlüğe giren 1948 Anlaşması'nın 9. maddesi hem İsrail hem de Lübnan tarafından imzalanmış olup, mahkeme içtihadınca taraflara ilişkin yeni bir açıklamaya hacet bırakmaksızın gererliliğini sürdürmektedir. Bu madde Uluslararası Adalet Divanı'na bu anlaşmanın tatbiki ve yorumunda meydana gelebilecek her türlü anlaşmazlığa bakma yetki yetkisi vermektedir. Bu yetkiye soykırım suçuna irtikap eden her hangi bir devlete bunun sorumluluğunu yüklemek ve ödenecek tazminatı tayin etmek dahildir.

Uluslararası Adalet Divanı statüsünün 37. maddesine matuf soykırım suçları çerçevesinde 1948 yılı anlaşmasına istinaden ve yine bu anlaşmada yapılan tanımlarına bakılarak, anlaşmanın 8. maddesi daha önce zikrettiğimiz ve açıkladığımız üzere soykırım suçlarını teşkil etmektedir.

Lübnan devleti ve halkına karşı saldırılarda bulunan İsrail'e saldırıdan kaynaklanan maddi ve manevi zararların Lübnan devleti, Lübnan'daki sivil toplum kuruluşları ve BM'in Lübnan temsilcilikleri tarafından kapsamlı bir şekilde hazırlanarak bu niteliklere uygun yaptırım uygulanması gerekir.

Bekli de halihazırda alternatifi olmayan ve davanın sunulabileceği en kolay yer olan Uluslararası Adalet Divanı'dır.

17 Kasım 2006

II. OTURUM

Oturum Başkanı

Vedat Ahsen COŞAR

(Ankara Barosu Başkanı)

دراسة قانونية حول طرق مقاضاة إسرائيل عن أعمالها الحربية ضد لبنان

مصطفى الأسير

محام بالاستئناف

أيها السيدات والسادة

إنني أود أن أوجه شكري وامتناني لكل واحد منكم تجشم مشقة المجيء للمشاركة في حضور هذه الندوة من أجل نصرة الشعب اللبناني والبحث في الجرائم التي اقترفتها إسرائيل في عدوانها الأخير على الشعب اللبناني والتحليل القانوني لهذه الجرائم ومدى خطورتها على القانون الدولي وحقوق الإنسان .

وبديهي أن أبحاثنا هذه لا يمكن أن تشكل تدخلاً في تفاصيل ملف الدعاوي التي يمكن للدولة اللبنانية أن تقيّمها لدى المراجع المختصة بل هي صرخة مدوية في وجوب احتساب السلطات الإسرائيلية مسؤولة جرائم حربها العنوانية على لبنان .

بداية ، لا بد من توصيف الأفعال الحربية التي اقترفتها إسرائيل ضد لبنان دولة وشعباً وبنى تحتية وأرواحاً بشرية ، لاسيما من المدنيين والأطفال والنساء في مختلف أنحاء البلاد وعلى مختلف فئات الشعب ، وذلك من الناحيتين الواقعية والقانونية مع مناقشة قانونية لأسباب هذا الاعتداء وتحديد المسؤولية عنه .

X بداية ، الحرب تمثلت في أن إسرائيل اعتبرت أقدام حزب الله على خطف جنديين إسرائيليين لمبادلتهما بمعقلين لبنانيين في السجون الإسرائيلية بمثابة اعتداء عسكري عليها من شأنه أن يعطيها الحق بالدفاع عن النفس. وقد ساندتها في هذا الموقف المبدئي مجموعة الدول الثماني في خلال قمته المنعقدة حينذاك في مدينة (سانت بطرسبورغ) في روسيا .

لا بد من مناقشة هذا الادعاء الإسرائيلي وانعكاسه على موضوع المعتقلين في السجون الإسرائيلية ، لاسيما على العلاقة بين حزب الله والحكومة الإسرائيلية من

جهة وموضوع سلاح حزب الله والمقاومة في علاقتها مع الدولة اللبنانية من جهة أخرى .

ذلك ان علاقة السلطة الإسرائيلية بحزب الله على مستوى هذه القضية توافرت منذ الاحتلال الإسرائيلي لجنوب لبنان وجلانته عام ٢٠٠٠ مما جعل تصرف حزب الله استمراراً طبيعياً لمنلوكة تجاه هذه القضية ، بينما موقف السلطة الإسرائيلية من موضوع التبادل سبق أن شهد عدة محطات كان لهذه السلطة موقفاً إيجابياً تجاهها .

بدلاً من أن تلجأ إسرائيل إلى أساليب سلمية وقانونية للدفاع عن النفس وهي دولة عضو في الامم المتحدة ، كتقديم شكوى الى مجلس الأمن تضع المجتمع الدولي في مواجهة ما تعتبره عدواناً عليها ، لجأت الى شن حرب شاملة بتدمير منهجي لبنى الدولة اللبنانية وشعبها بكافة مناطقه ومنشأته وعلى الأماكن السكنية والسكان المدنيين دونما تفرقة بين أهداف مدنية او غير مدنية ، في الوقت الذي أعلنت الحكومة اللبنانية منذ اللحظة الأولى لبداية العدوان بأنه لم يكن لديها علم بواقعة الاختطاف ولا تتحمل مسؤوليته . وفي الوقت الذي كانت الحكومة اللبنانية تسعى جاهدة من خلال مباحثات طاولة الحوار الوطني للوصول الى حل لسلاح حزب الله عن طريق ادغامه بمشروع الدولة . وهو السلاح الذي كانت " شرعته " إسرائيل باحتلالها وعدوانها على جنوب لبنان مدة سبع وعشرين سنة . أيعنى ان الحرب الإسرائيلية التي بدأت بتاريخ ١٢ تموز ٢٠٠٦ جاءت بسوء نية لتضع حداً لمحاولة الحكومة من خلال الحوار ايجاد حل للقضية وبالتالي لتعلن الحرب على الدولة التي تريد حلاً سلمياً ووطنياً لمشكلة السلاح ~~التي~~ خرج السلطة الشرعية . كل ذلك يشكل مبدئياً وقبل الدخول في التفاصيل جريمة العدوان غير المبرر وإعلان الحرب من دون مسوغ قانوني على دولة لم تقم بأي عمل عدواني على الدولة المهاجمة .

هذا العدوان ينبغي ان تتجم عنه مسؤولية الدولة المعتدية ، المدنية والجزائية، عن الأضرار المادية والمعنوية التي لحقت بالبلد المعتدى عليه .

من هنا ينبغي البحث عن القانون الذي يمكن الاستناد إليه وبالتالي المحكمة التي يمكن اللجوء إليها .

من بدهاة متطلبات إقامة الدعوى لدى أي محكمة أن يصار الى مسح شامل للأضرار البشرية المادية المعنوية والى تدقيق الوقائع الحربية ليبنى على الشيء مقتضاه . وهذا أمر يجب ان يترك للجهات الموكل إليها أمر تحضير ملف إقامة الدعوى .

الا أن نظرة شاملة على وقائع العدوان ونتائجه المباشرة وغير المباشرة تفيد الآتي:

- إن إسرائيل تكون قد ارتكبت جريمة العدوان إعلان الحرب بدون مسوغ ولا عذر مقبول ضد دولة لم تعتد عليها . واستطراداً ، استعمال القوة المفرطة التي تحدث عنها الأمين العام للأمم المتحدة السيد كوفي أنان في بداية الأعمال الحربية . وهي قوة لا تتلائم أبداً مع حجم الاعتداء المدعى به تجاه حزب الله في حال الأخذ بهذه الوقعة على أنها سبب للدفاع عن النفس ، إذ يعتبر تعسفاً باستعمال حق الدفاع عن النفس، وهي جريمة تقع ضمن صلاحية المحكمة الجزائية الدولية.
- إن إسرائيل تكون قد ارتكبت جريمة ضد الإنسانية باعتبار ان الأعمال الحربية قد تناولت بشكل مقصود ومنهجي المستشفيات وسيارات الصليب الأحمر وقوافل الغذاء ومرافق المياه والكهرباء والاعتداء على دور العبادة وسائر مؤسسات القطاع المدني والمصانع وما إليها . وهي من الجرائم التي تدخل ضمن صلاحية المحكمة الجزائية الدولية .
- إن إسرائيل تكون قد ارتكبت جريمة الإبادة الجماعية العائدة لعام ١٩٤٨ والتي أصبحت نافذة اعتباراً من ١٢/١/١٩٥١ وما زالت .

ان المادة ٢ من اتفاقية العام ١٩٤٨ في شأن جريمة الإبادة الجماعية عرّفت هذه الجريمة بأنها ارتكاب أي من الأفعال بقصد التدمير الكلي أو الجزئي لجماعة قومية أو إثنية أو عنصرية أو دينية بصفتها هذه ، ومنها قتل أعضاء من الجماعة عمداً لظروف معيشية يراد تدميرها المادي كلياً أو جزئياً .

للتدليل على مطابقة الجرائم المرتكبة في هذه الحرب مع ما ذهب إليه هذه الاتفاقية هو ما سبق للجمعية العامة للأمم المتحدة ان قررته بالنسبة لما حصل في مخيمي صبرا وشاتيلا بتاريخ ١٦/١٢/١٩٨٢ حيث وصفته بأنه أعمال إبادة جماعية.

ان مجمل الأفعال الحربية التي ارتكبتها إسرائيل ابتداء من ٢٠٠٦/٧/١٢ وما سبق هذا الهجوم منذ الاحتلال الإسرائيلي لجنوب لبنان ومنها تهجير المدنيين عن قراهم وتقصدهم ملاحقتهم وقصفهم وهم يختبئون في ملاجئ - قانا - مروحين - الشياخ وغيرها واستعمال الأسلحة الفوسفورية والإشطارية الممنوع استعمالها لفعاليتها في توسيع رقعة التدمير وقتلها لمجموعات غير محددة وأحجام إسرائيل عن تزويد الأمم المتحدة بخرائط الألغام التي زرعتها في الأماكن التي احتلتها الى آخر ما يمكن سرده في طلب المراجعة من وقائع .

ان نية المعتدي في التدمير الجزئي لمجموعة من السكان على أساس قومي او عنصري يمكن إثباته :

أولاً : بالرجوع الى ما هية التركيب السوسولوجي العنصري للدولة الإسرائيلية بانها (دولة لليهود) وهو المبدأ الصهيوني الذي تكوّن حوله ما يسمى الصراع العربي الإسرائيلي مواجهة المشروع العربي الذي يدعو الى كيان منّني يتعايش فيه اليهود والمسلمين والمسيحيين على حدّ سواء .

ثانيا : بالرجوع الى الأهداف التي تقصدها التدمير الإسرائيلي وهي مجموعات شيعية بشكل عام سواء في قرى الجنوب او البقاع - بعلبك الهرمل - والضاحية الجنوبية لبيروت حيث الغالبية العظمى للسكان من العرب الشيعة . وهو أمر يمكن استنباطه من تصريحات أكثر من مسؤول إسرائيلي - ننتباهو على سبيل المثال وليس الحصر .

ثالثا : بالرجوع إلى أنواع الأسلحة التي استعملت على نطاق واسع كالقنابل والصواريخ الفوسفورية والانتشارية ذات المفعول التدميري الشامل والمحرمة دولياً . الأمر الذي يستخلص منه ان أي هجوم عشوائي على المدنيين في قرى الجنوب والبقاع والضاحية مع استعمال هذه الأسلحة هو بمثابة الإبادة الجماعية .

رابعا : بالرجوع الى تاريخ الصراع العربي الإسرائيلي وما تَخَلَّه من وقائع جرمية بحق الفلسطينيين كعرب من تهجير قَبْرِي ناتج عن مذابح طاولت قرى برمتها كدير ياسين وغيرها بقصد إحلال المهاجرين اليهود مكانهم بما في ذلك الإستيلاء على أراضي وأملاك الفلسطينيين العرب وجرف القرى والأشجار والاستيلاء عليها بالقوة وطرد أصحابها وتحويلها الى مستعمرات يهودية .

ان نية التدمير الجزئي للمجموعات السكانية من العرب الشيعة في كل من الجنوب والبقاع والضاحية بقصد القضاء على حزب الله لا يمكن فصلها عن الصراع العربي الإسرائيلي بالمفهوم القومي والديني للكلمة .

المحكمة الجزائية الدولية

إلا ان المحكمة الجزائية الدولية التي أنشئت بموجب معاهدة روما عام ١٩٩٨ والتي أصبحت نافذة بتاريخ ٢٠٠٢/٤/١١ تشمل صلاحيتها مجمل الجرائم المرتكبة من قبل إسرائيل في هذه الحرب ، إلا انني استبعد اللجوء إليها للأسباب التالية :

١ - لأن هذه المحكمة لا تحاكم دولاً بل تحاكم افراداً ارتكبوا جريمة من الجرائم التي عدناها أعلاه ، إذ سيكون من الصعب تقديم البرهان على مسؤولية أشخاص معينين بمنأى عن مسؤولية الحكومة صاحبة القرار بالحرب .

٢ - ان صلاحية المحكمة محصورة في النزاعات القائمة بين رعايا دول تكون قد انضمت الى اتفاق روما وبالتالي فإن لا لبنان ولا إسرائيل قد وقعتا على معاهدة روما.

٣ - ان هذه المحكمة لا يمكن ان تضع يدها على الدعوى الا من خلال طريقة من ثلاث هي:

أ- إحالة القضية من قبل دولة سبق لها ان وقعت على نظام المحكمة ولبنان لم يفعل حتى الآن .

ب - إحالة القضية من قبل مجلس الأمن وهي حالة لا يمكن تصور تحقيقها للأسباب السياسية المعروفة .

ج - ان المادة ١٢ من نظام المحكمة يتيح المجال لدولة غير منضمة إلى الاتفاقية إذا وقعت إحدى الجرائم المذكورة على أرضها ان تطلب الى المدعي العام لدى المحكمة ان يحيل القضية على المحكمة شرط ان تعلن مسبقاً قبولها لصلاحية المحكمة للنظر في هذه الجرائم والتقييد بنتائج أحكامها .

إلا أن الأمر يبقى بدون نتائج معقولة على ضوء ما شرحناه في البند الأول حول صلاحية المحكمة بمحاكمة أشخاص معينين بصرف النظر عن مسؤولية الدولة

الإسرائيلية . ذلك ان النائب العام لدى المحكمة الجزائية الدولية سيكون مضطراً لإجراء تحقيقاته لتحديد المسؤولية الشخصية في إسرائيل الأمر الذي يمكن ان يؤدي الى ثل نتائج هذا التحقيق .

محكمة العدل الدولية

يبقى مرجع قضائي واحداً يمكن التعويل عليه وهي محكمة العدل الدولية على أساس الادعاء بجريمة الإبادة الجماعية لديها .

لقد نصت المادة ٣٦ من النظام الأساسي لمحكمة العدل الدولية على ما يلي :

المادة ٣٦ :

١ - تشمل ولاية المحكمة جميع القضايا التي يعرضها عليها المتقاضون التي تتعلق بجميع المسائل المنصوص عليها بصيغة خاصة في ميثاق الأمم المتحدة او في المعاهدات والاتفاقات المعمول بها .

٢ - للدول التي هي اطراف في هذا النظام الأساسي ان تصرح في أي وقت بانها في تصريحها هذا وبدون حاجة الى اتفاق خاص تقر للمحكمة بولايتها الجبرية في نظر جميع المنازعات القانونية التي تقوم بينها وبين دولة تقبل الالتزام نفسه متى كانت هذه المنازعات القانونية تتعلق بالمسائل الآتية :

أ - تفسير معاهدة من المعاهدات .

ب - أية مسألة من مسائل القانون الدولي .

ج - التحقيق في واقعة من الوقائع التي إذا ثبتت كانت خرقاً لالتزام دولي .

د - نزع التعويض المترتب على خرق التزام دولي ومدى هذا التعويض .

المادة ٣٧ - كلما نصت معاهدة او اتفاق معمول به على إحالة مسألة إلى محكمة تنشئها جمعية الأمم أو إلى المحكمة الدائمة للعدل الدولي ، تنقصر فيما بين الدول التي هي اطرافها في هذا النظام الأساسي إحالتها إلى محكمة العدل الدولية :

من الثابت انه لا يوجد لدى المحكمة الدائمة للعدل الدولي أي تصريح بهذا المعنى من جانب لبنان ولا من إسرائيل .

الا ان المادة التاسعة من الاتفاقية المتعلقة بالإبادة الجماعية لعام ١٩٤٨ والتي أصبحت نافذة في عام ١٩٥١ والتي تكلمت عنها اتفاقية وقعت من قبل إسرائيل ولبنان في حينه والتي لم تزل سارية المفعول دونما حاجة الى تصريح جديد من احد الاقرءاء بحسب اجتهاد المحكمة ذاتها . ان هذه المادة تعطي محكمة العدل الدولية صلاحية النظر في كل نزاع ينشأ عن تفسير او تطبيق هذه الاتفاقية ، بما في ذلك مسؤولية إحدى الدول عن أعمال الإبادة التي ترتكبها وتعيين التعويض المترتب عليها .

لذلك واستناداً إلى اتفاقية عام ١٩٤٨ حول جرائم الإبادة الجماعية معطوفة على المادة ٣٧ من النظام الأساسي لمحكمة العدل الدولية وبعد الإطلاع على توصيف الأفعال التي تعتبرها هذه الاتفاقية في مادتها الثانية على انها تشكل جرائم الإبادة الجماعية كما سبق وشرحن ذلك آنفاً .

وحيث انه من الثابت ان الأعمال الحربية التي مارستها إسرائيل بحق الدولة اللبنانية والمجتمع اللبناني تنطبق عليها هذه المواصفات ، وبعد إجراء مسح شامل للأضرار المادية والمعنوية الناجمة عن هذا العدوان من قبل مؤسسات الدولة اللبنانية والمجتمع المدني ذات الصفة ودوائر الأمم المتحدة العاملة في لبنان .

يمكن تقديم الدعوى الى محكمة العدل الدولية(التي لا يرى في الوقت الحاضر بديلاً
ممكناً وسهلاً عنها .)

المحامي مصطفى الاسير

Ahmed Al- Sayyad
(Filistin Barosu Başkanı)

Filistinli Mültecilerin Dönüş Hakkı ve Haklarının Korunması

Giriş:

Öncelikle bu konu üzerinde daha dikkatli olmak için 1948 ve 1967 tarihlerinde cereyan eden İsrail-Arap savaşlarının Filistin halkı üzerindeki maddi sonuçlarını hızlı bir şekilde hatırlayalım.

1948 faciasına kadar Filistin bölgedeki tek demografik ve siyasi oluşumdur. Bununla birlikte İngiliz mandası her ne kadar altın çağını yaşamıyor olsa da, o yıllarda Filistin halkı kısa bir süre için de olsa, İngilizlerin siyasi, idari ve polis kontrolü altında kaldı. Filistin, İngiliz baskısı ve Yahudi göçüyle birlikte vücut bulan Siyonizm tehdidi altında arazilerin gaspından Filistin topraklarına Yahudi yerleşimlerinin inşa edilmesine kadar her türlü haksızlığı yaşadı.

Ancak İsrail Devleti'nin 1948 de kurulması Filistin birliğinin bölünmesine yol açmıştır. Filistinliler, evlerini terk etmek zorunda kalarak komşu ülkelere veya Arapların yoğun olduğu bölgelerdeki mülteci kamplarına sığındılar. Filistin zamanla

AHMED
AL-SAYYAD'IN
KONUŞMASI

farklılaşan siyasi konjonktürle birlikte değişen siyasi ve toplumsal sistemlere ve bunun sonuçlarına tabi olmak durumunda kalmıştır. Diğer kısım ise üç kitle halinde Filistin'deki değişen ortama boyun eğmiştir. İsrail işgali ve Yahudilerin kurduğu İsrail devleti Filistin'de bulunan kitleye dayatılmıştır. Ürdün Batı Şeria'da Mısır ise Gazze'de kalmıştır.

Bu hadisen 20 yıldan daha az bir süre sonra 1967 savaşı patlak verdi. Bu savaş, Filistin topraklarının işgaline ve çok sayıda Filistinliyi Ürdün'ün doğusuna göç etmek zorunda bıraktı. İsrail İşgali boyunca, üç ayrı Filistin kitlesi oluştu. Bu kitleler Filistin, Batı Şeria ve İsrail'de kalan Filistinlilerden müteşekkildi. Fakat işgal edilen yerler 1967 den günümüze kadar bu üç kitle arasındaki durumların çeşitlik arz etmesini de beraberinde getirdi. Nitekim, bu işgal neticesinde ortaya çıkan hukuki bir durum söz konusu olmuştur. Bu durum, Filistin'e ait olan Kudüs'ün İsrail Devleti'nin kurulmasının akabinde İsrail'in Doğu Kudüs'ü kendi topraklarına katmasıdır.

İşgal bugün Filistinliler aleyhine devam etmektedir. Filistin'in geleceği, Filistin içerisindeki parçalanma ve kitlelerin oraya buraya akın etmesi durmamıştır. Bu durumdan kaynaklan ambargolu yaşam koşulları oldukça zorlaşmıştır. 1967 deki Lübnan ve İşgal altındaki toprakların durumu gibi, bazı koşullar her geçen gün kötüleşmeye devam etmektedir. Normal olmayan bütün bu durumların üstesinden gelinememektedir. İşgalci Siyonist devletin kurulmasına tanıklık eden 1947-1948 yılları arasında, dünya; sürgün ve işgal altında kurulan Yahudi devletinin Filistin halkının haklarına olan etkilerini görmezlikten gelmiş, Filistin'in tabii ve olası akıbetine kayıtsız kalmıştır. Neticede artık mültecilerin dönüş yolu kapanmıştır veya denildiği gibi ihtilal ve sürgün devam ettiği sürece Filistin'in konumunun doğal yoldan ve yeniden şekillenmesi mümkün olmayacaktır. Çünkü, Filistin'in eski tabii konumuna kavuşması ancak ve ancak Filistin'de mümkündür. Dolayısıyla, Filistinli mültecilere dönüş hakkı veren makbul şartların oluşması lazımdır. Bugün Filistin'de yaşayanların yarın Batı

Şeria'da veya Gazze'de olmalarına izin verilmeli, Filistinliler Siyasi bağımsızlık ve barış içerisinde kendi topraklarında yaşayabilmelidirler. 1948 yılında İsrail tahakkümü altında göç edenlere azınlıklara verildiği gibi eşit ve iyi yaşam temin edilmelidir. Filistin'in asgari ölçülerde sahip olması gereken tabii konum budur.

Çetin geçen yıllarda ve hatta 1987 yılı sonunda başlayan 1. İntifada'ya kadar, Filistinliler sürgünde ve iltica etmekteydi. Direniş Örgütleri ve Filistin Kurtuluş Örgütü (FKÖ) propaganda araçları bakımından ve siyasi açıdan işgal altından ezilen diğer kardeşlerinden daha öndeydi. Ancak, Sürgündeki Filistinlilerin Filistin'e bakışları umutsuzdu. Buna rağmen, onların mücadele ve direniş konuları daima Filistin'di. Öte yandan Orta Doğu'nun gerçekleri ve Filistinlileri yerlerde sürgün yaşama gark eden gerçek Filistin ve Arapların karşılaşmasını sağlarken, dikkatler Filistin sorunundan İsrail'e karşı Arap ve Filistin hesaplaşması üzerine yönelmiştir. Ancak, Filistin Kurtuluş Örgütü'nün 1982'deki askeri yenilgi, Lübnan'daki devletin yarısını kaybetmesine yol açtı. Filistin ve Araplar arasında FKÖ'ye destek verilmesi, Filistin için azami mücadelenin tekrar ortaya konması ve İşgal edilen topraklarda devam eden direnişler konularında iç krizler ve dalgalanmalar baş gösterdi.

Nisan 1987'de Milli Birlik Meclisi'nin kurulmasından 5 ay sonra 1987 Aralık ayında başlayan Filistin İntifadası, Batı Şeria ve Gazze'de yaşayan Filistinlilerin İsrail işgaline boyun eğdiği ve Filistin'den kaçtıkları şeklindeki iddiaları yalanlamış oldu. 1982 de büyük ölçüde kaybedilen askeri gücün ardından ve bütün umutların tükendiği bir anda gelen 1987 intifadası, dışarıdaki Filistinlilerin dikkatlerini ve güçlerini işgal edilen topraklar üzerinde yoğunlaştırmalarını sağlamıştır. İşgal altındaki Filistinliler, ve dışarıdaki Filistinliler tek bir yönetim altında toplanarak yek vücut olmuş, ve birbirlerini ortak bir programı başarmak için desteklemeye başlamışlardır. Bu program Başkenti Kudüs olan bağımsız bir Filistin Devleti'nin kurulması ve mültecilere dönüş hakkı verilmesidir. Nitekim, bir amacı gerçekleştirmek için ortaya konulan bu karşılıklı dayanışma

operasyonunun bir ödülü olarak 1988 Kasım ayında Filistin devletinin kurulduğu ilan edilmiştir.

İsrail'in beklemediği kadar erken gelen bu gelişme onun işgal stratejisi önünde bir set olmuştur. Zira İsrail'in bu stratejisinin kesin başarıya ulaşması için her şey olduğu gibi

kalmalıydı. İsrail'in bölgedeki askeri denge politikası uzun vadede şu iki koşula bağlıydı.

1. Filistin'e yoğun şekilde Yahudi göçü olması

2. Filistinlilerin aşamalı olarak göçe zorlanması veya Siyonist oluşumca benimsenen transfer politikasının uygulanması kapsamında kitleler halinde Filistin'den çıkarılması. Ancak, İntifadanın başlamasıyla birlikte bu iki koşulun başarıyla gerçekleşmediği işgal yönetimi nezdinde kesinlik kazanmıştır. İşgal altındaki Filistinliler, direnişlerinin şiddetini artırıp İsrail üzerinde daha fazla baskı kurmaya başlamışlardır. Öyle ki, işgalci kendisinin çıkmaza girdiğini fark etmiş ve Filistin sorunuyla yüzleşmek durumunda kalmıştır. Filistin halkının hakları, mültecilere dönüş hakkı tanınması, bağımsız bir devletin kurulması gibi konular bu soruna kalıcı ve adil bir çözüm arayışındaki uluslararası toplumun ilgilendiği temel konulardan biri haline gelmiş uluslararası yasa ve BM kararları kapsamında Filistin halkının çektiği sıkıntılara son verilmesi arayışları gündeme gelmiştir.

İntifada ile birlikte oluşan bu ortam barış görüşmelerinin başlaması ve 13 Eylül Washington'da prensipleri oluşturulan bir barış anlaşmasının yapılması sonucunu getirmiştir. Anlaşma, çok sayıda Filistinliye Batı Şeria ve Gazze'ye dönüş fırsatı verirken, Filistin Yönetiminin de bir ilk adım olarak Filistin'de teşkilatlanmasına olanak tanıyordu. Ancak, bu anlaşma pratik olarak Filistinlilerin istediklerine erişmesini ve haklarını elde etmesini temin etmemiş, Uluslararası Yasa çerçevesinde asgari ölçüde bile olsa Filistinlilere adil ve insafli bir çözüm sunmamıştır. Aksine, bu anlaşmanın uygulanması adeta İşgal yönetimine bir destek olmuş, Filistin Kurtuluş örgütünü;

İsrail'in geniş çaptaki yetkilerini, işgal edilen bütün bölgelerdeki yönetimini, sürekli arazi talanını ve özellikle toprakların kontrol edilmesindeki eylemlerini tanımasını sağlamıştır. Mülteciler sorunu, dönüş hakkı, hudutlar, yerleşim yerleri ve Kudüs bugün Filistin'in olmazsa olmazları arasındadır. O bakımdan, bunların bir an evvel halledilmesi gerekmektedir. Çünkü, bu sorunlar siyasetin yozlaşmasına ve Filistin halkını derinden yaralayarak psikolojik buhrana neden olmaktadır. İşgal edilen yerlerde yaşayan bazı Filistinliler kendilerini siyasi ve askeri bir takım ideoloji ve eylemlerin; çevrelediği bir takım günlük eylemlerin arasında bulmakta, bu insanların en basit hayati ve insani yaşam gereksinimlerinden ibaret olan hakları hemen hemen her gün gasp edilmektedir. Bu da Filistin'deki siyasi, toplumsal, ekonomik hayatın dengesini bozmakta, İç çatışmaların devam etmesi, bakanlıklar, müdürlükler ve makamlar için rekabet etme gibi sonuçlar doğurmaktadır.

Son kesim ise, eskiden beri toplama kamplarında yaşayan ve kendisini, haklarını koruyan bir yasa veya bir toplum himayesinden soyutlanmış gören bir kesimdir. Zira, Uluslararası toplum, anlaşma imza edildiğinden bu yana mültecilerin hakları ellerinden alındığında davrandığı gibi bu kesimin haklarını koruma konusunda da sorumluluklarını yerine getirmemektedir. Uluslararası yasayla yerine getirmek durumunda olduğu sorumluluklarından kaçmaktadır. Bütün bunların nedeni, Orta Doğu'da nevi şahsına münhasır menfaatler elde etmek, Siyonizm'in ve ABD siyasetini bölgeye dayatmaktır.

Dönüş Hakkı ve Uluslararası Yasa

Filistin mültecileri sorunu baş gösterdikten sonra (1948), BM Genel Kurulu'ndan 194 sayılı karar çıkmıştır. Söz konusu kararda:

"Mümkün olan en kısa zamanda Ülkelerine dönmek isteyen mültecilere komşuları ile birlikte barış içinde ülkelerine dönmelerine müsaade edilecek, ülkelerine dönmek istemeyenleri sahip oldukları

zayi olan ya da zarar gören malların tazminatı ödenecek, izni verilecek, uluslararası yasanın prensiplerine uyulacak, mesul hükümet veya yönetim tarafından bu zararlar karşılanacaktır”

1949'da BM Genel Kurulu'ndan 194. maddenin uygulanması için özel bir müessese kurulmasına dair 302 sayılı karar çıktı. (UNRO) BM'ye bağlı tevsik ve ekonomi düzenleme heyetinin tavsiyesi üzerine kurulan UNRO için 1949 yılı Arap-İsrail çatışmasından etkilenen ülkelerin ekonomik durumları araştırıldı. Heyet, kurumdan, Filistinli Mültecilerin civar ülkelere konması ve ekonomik koşullarının iyileştirilmesi amacıyla barışı ve bölgede istikrarı temin edecek şekilde içinde ekonomik tavsiyelerin olduğu bir program hazırlamasını talep etti. Bu müessesenin kuruluşunda aşağıdaki kararlar alınmıştır:

1. Doğrudan yardım ve istihdam programları konusunda Ekonomi Düzenleme Heyetinin tavsiyelerine göre ilgili hükümetlerle işbirliği yapılacaktır.

2. Yakın Doğu'daki önemli hükümetler ile alınması gereken tedbirler konusunda görüşmeler gerçekleştirilecek.

Haziran 1967'de, Filistin topraklarındaki (Batı Şeria ve Gazze) İsrail saldırısının hemen arkasından ardından, Golan ve Sina da buna dahildir, Güvenlik Konseyi, 22 Kasım 1967'de 242 sayılı kararı çıkardı. Bu kararın 8. maddesinde şöyle denmektedir:

- Mültecilerin sorunu için adil bir düzenleme yapılması,

- Silahtan arındırılmış bölgeler tesis etmek suretiyle bölgedeki her devletin siyasi bağımsızlığına ve topraklarına dokunulmazlık garantisi verilmesi.

Güvenlik Konseyi bu kararlar, bölgede kalıcı ve adil bir barışın tesis edilmesi için mültecilerin sorununa adil bir düzenleme getirilmesinin gerekliliğini ortaya koymuştur. Bu çözüm ilgili taraflar arasındaki görüşmelere dayalıdır. Dolayısıyla görüşmeleri gerçekleştiren her bir taraf Güvenlik Konseyi'nin taleplerini ve şartlarını gücü nispetinde gerçekleştirecektir.

Dolayısıyla, mülteciler sorununun nasıl çözüleceği Filistinliler açısından belirgin değildir.

AHMED
AL-SAYYAD'IN
KONUŞMASI

BM Güvenlik Konseyi 22 Kasım 1973'te 242 sayılı kararı destekleyici nitelikteki 338 sayılı kararı çıkarmıştır. 338 sayılı kararın 2. fıkrası şöyle buyurmaktadır.

2. Fıkra- Bütün taraflar ateşkesin ardından BM Güvenlik konseyinin 1967/242 sayılı kararını bütün cüzleriyle birlikte uygulayacaklardır.

Anlaşıldığı üzere uluslararası toplum Filistinli mültecilere diğer mültecilere yapılan muamelelerden farklı bir muamelede bulunmuştur. Halbuki, mültecilere ilişkin durumlar 1951 ve 1967 anlaşmalarıyla kesinlik kazanmıştı. 1951 protokolü mültecileri şöyle tarif etmektedir:

"1 Ocak 1951 den önce ırkı, tebaiyeti, dini, mensup olduğu topluluk, siyasi görüşleri nedeniyle maruz kaldığı baskı ve içine düştüğü korku yüzünden ülkesi dışında yaşayan her şahıs, veya bu korku yüzünden ülkesinin himayesinde kalmak istemeyen her şahıs, veya herhangi bir uyruğu bulunmayan ve yurt dışında bulunan bu ve benzeri nedenlerden ötürü veya bu korku nedeniyle ülkesine dönmeyen veya dönemeyen her şahıs"

Bu tariften mültecinin korku nedeniyle kendi ülkesini terk ederek ülkesinin himayesinden mahrum olan ve ülkesi dışında ikamet eden kimse olduğu anlaşılmaktadır. Dolayısıyla mültecinin uluslararası himayesi gerekmektedir. Ancak bu himaye, mülteci sıfatı ile söz konusu olup; 1951 anlaşmasına göre mülteci tebaiyet kazandığında bu himaye sakıt olur. Kazanılan yeni tebaiyetin himayesinden yararlanamaya başlar. Aynı şekilde bu anlaşmaya göre mülteci kendi seçeneğiyle dönerse mültecilik konumu kalkar, isteğe bağlı olarak misafir ülkenin tebaiyetini alır. Mülteci olduğu halde ikamet ettiği ülkede tebaiyette kısıtlama olduğundan dolayı tebaiyeti yoksa bu ülkenin himayesinde olsa bile o zaman mültecilik sakıt olmaz.

BM'nin İsrail Temsilciliği dışında BM'ye bağlı kurumlardan 1951 anlaşmasının sağladığı himaye desteğini alan bazı

mülteci grupları istisnadır.

Filistinli mülteciler BM'ye tabii diğer kurumlardan himaye desteği aldığı için Filistinli mülteciye 1951 anlaşması uygulanmamaktadır. (Filistin Mültecileri UNRO kurum ile himaye edilmektedir.)

Ancak, UNRO Filistin mültecilerinin sorununu çözmekte başarılı olamazsa, bu neredeyse kesinlik kazanmıştır, UNRO iktisadi alandaki bütün mücadelesine rağmen Filistinli Mültecilerin sorununa iktisadi bir çözüm bulamamıştır, buna ilaveten hizmetlerini daraltması nedeniyle Filistinli mültecilerin konuksever ülkelere aşamalı olarak yerleştirilmesinde de muvaffak olamamıştır. Bütün bu olumsuzluklar, UNRO'nun faaliyetlerini sonlandırmasına yol açacaktır. Şayet böyle bir şey gerçekleşirse, Filistinli mülteci sorunun çözülmemesi nedeniyle ve uluslararası yasaya göre BM Mülteci İşleri İsrail temsilciliğinin himayesi altına girmek durumunda kalacaktır.

Konuyu özetleyelim, uluslararası toplum, Filistinli mültecilere her ne kadar dünyadaki diğer mültecilere uygulanan yasalardan farklı bir muamelede bulunsa da BM Genel Kurulu'nun 194 sayılı kararı isteyen Filistinli mültecilerin mümkün olan en kısa süre içerisinde Filistin'e dönmesine veya dönmek istemeyenlere tazminat ödenmesine olanak tanımaktadır. Ancak, tazminat olanağından dünyanın diğer mültecilerinin yararlandığına dair misal yoktur. BM mültecilerin istihdam edilmesi ve gözetilmesi için özel bir müesses kurmuştur. Ancak dünyanın diğer ülkelerindeki mülteciler 1951 Anlaşması'na göre İsrail temsilciliğinin himayesinden yararlanabilmektedirler. 194 sayılı kararın muhtevaşı net olmasına ve yasanın çıkmasından sonra uzun yıllar geçmesine rağmen Filistinli mültecilerin dönüşüne müsaade edilmemiş ve Filistinli mültecilere herhangi bir tazminat ödenmemiştir. Bunun en temel nedeni, 194 sayılı kararın hem askeri ve hem de siyasi noktaların belirtilmesi bakımından hukuki eksikliklerinin olmasıdır.

Çözumsuzlüğün temelinde, BM bünyesindeki tartışmalar ve toplantılarda, ABD'nin 194 sayılı karara muhalefet etmekteki

gayreti ve barış görüşmelerinin Filistinli mülteciler sorununun 'tek çözüm yolu olduğu' bahanesiyle ABD'nin adeta uluslararası topluma 194 sayılı kararı görmezlikten gelmelerini telkin etmesi yatmaktadır. Karar uygulanmadığı sürece, Filistinli mülteciler sorununa uluslararası yasayla uyumlu bir yöntemle acil, adil ve insafli bir çözüm bulunmasının insani, hukuki, ve ahlaki bütün sorumluluğu Birleşmiş Milletler ve uluslararası topluma düşmektedir.

Omar Zein (Arap Avukatlar Birliği Genel Sekreter Yardımcısı)

تبعات إسرائيل بسبب عدوانها على لبنان

يقدم المحامي عمر زين الأمين العام المساعد لاتحاد المحامين العرب

شدت إسرائيل بدعم من الولايات المتحدة الأميركية على لبنان عدواناً استعملت فيه كل الأسلحة والوسائل الوحشية للتدميرية مستهدفة لسكان المدنيين وممتلكاتهم، فلم يسلم من عدوانها المنازل والجسور وأماكن العبادة للثقافية والتاريخية والمكتبات والمستشفيات وسيارات الإسعاف وفرق الإنقاذ والصحفيون ومعامل إنتاج الطاقة الكهربائية وحتى الأشجار والبساتين والبحر والتجهر.

وكانت نتائج هذا العنوان استشهد ما يزيد عن 1500 شخص، 99 بالمئة متهم من المدنيين وخصوصاً الأطفال والنساء والشيوخ، ناهيك عن تهجير أكثر من مليون شخص من قرىهم ومدنهم أمام هذا الواقع فإن الأسئلة تطرح نفسها:

- 1 - كيف يوصف القانون الدولي العام الهجوم الوحشي الإسرائيلي على لبنان.
- 2 - كيف يوصف القانون الدولي الانساني وقانون حقوق الانسان الاعمال الوحشية التي قامت بها إسرائيل بحق المدنيين وممتلكاتهم.
- 3 - ما هو توصيف هذه الممارسات الوحشية الاسرائيلية في القانون الدولي الجنائي وما هي طبيعة هذه الجرائم التي ارتكبتها إسرائيل.
- 4 - ما هي المسؤولية التي تقع على مرتكبي العدوان والجرائم بحق لبنان وسكانه المدنيين.

أولاً: في الانتهاكات الاسرائيلية للقانون الدولي العام:

ان الهجوم الاسرائيلي على لبنان يعد انتهاكاً لكل القواعد والاعراف للدولية، وخاصة لميثاق الأمم المتحدة وتحديداً لمقدمته والفقرة الرابعة من المادة الثانية وكلها تحذر من استعمال القوة لو التهديد بها ان إسرائيل لا تستطيع ان تنتزع في هجومها على لبنان بحجة الدفاع عن النفس كما تنص عليه المادة الواحدة والخمسين من الميثاق وذلك:

- 1 - لان المادة الواحدة والخمسين من الميثاق لا تشمل ما يسمى الدفاع الوقائي.
- 2 - لان الرد على عمليات المقاومة ما هو الا عمليات انتقامية لا يجوز اعتبارها دفاعاً عن النفس.

- ٣ - لان اللجوء إلى المادة الواحدة والخمسين يجب الا يتم الا عند الضرورة القصوى.
- ٤ - لان الدولة قبل ان تلجأ إلى الدفاع عن النفس، عليها ان ترفع إلى مجلس الامن كل الاجراءات التي تنوي ان تقوم بها قبل البدء بالرد.
- ٥ - لان الدفاع عن النفس يلزم للدولة التي تدافع عن نفسها ان تأخذ بعين الاعتبار مبدأ التناسب في الرد.

ثانياً: في انتهاك قواعد القانون الدولي لحقوق الإنسان والقانون الدولي الإنساني:

بتعرضها لحياة الإنسان واستهدافها السكان المدنيين فهي تنتهك كل قواعد حقوق الإنسان، وخاصة الحق بالحياة الذي لا يمكن المساس به حتى اثناء النزاعات المسلحة فهي تنتهك الاعلان العالمي لحقوق الإنسان (م٦) منه وكذلك الصك الدولي الخاص بالحقوق السياسية والمدنية لسنة ١٩٩٦ (م٦).

كما ان استهدافها للأطفال والنساء يشكل ايضاً انتهاكاً فاضحاً لاتفاقية حقوق الطفل وكذلك للاتفاقية المتعلقة بحقوق المرأة.

ان القانون الدولي الإنساني الذي يطبق اثناء النزاعات المسلحة جاء ليضع قيوداً على المتقاتلين في استعمال طرق ووسائل الحرب.

ان عدم التمييز بين الاهداف العسكرية والممتلكات المدنية وكذلك بين العسكريين والمدنيين يعتبر من اهم اساليب القتل التي يمنعها هذا القانون واحد مبادئه الاساسية، وعلى هذا المبدأ ترتكز كل القواعد المعلنة في لاهاي سنة ١٨٩٩ وسنة ١٩٠٧ وفي جنيف سنة ١٩٤٩ وملحقاتها سنة ١٩٧٧ وقد انتت المادة ٤٨ من البروتوكول الاول لتضع هذا المبدأ في اطاره العملي وكذلك المادة الواحدة والخمسين من البروتوكول نفسه التي حظرت الهجمات العشوائية التي لا توجه إلى هدف عسكري محدد.

كما ان قصف المدنيين وقتل الابرياء من نساء واطفال وشيوخ من قبل اسرائيل هو انتهاك للقانون الدولي الانساني وخصوصاً اتفاقيات جنيف الاربعة وكذلك البروتوكول الاول الملحق بها عام ١٩٧٧ وهذه الاتفاقيات والبروتوكول الاول تعد اليوم بمثابة اعراف دولية فاسرائيل لا تستطيع التذرع بعدم انضمامها اليها وإلى البروتوكول الاول.

ثم ان الهجوم الاسرائيلي على المواقع والمعالم الأثرية والثقافية ونور العبادة والمكتبات يشكل خرقاً للبروتوكول الاول وكذلك لاتفاقية لاهاي لسنة ١٩٥٤ التي تحمي الممتلكات الثقافية وقت النزاع المسلح، كما ان هجومها على البيئة وخصوصاً ما نتج عنه من ضرر على الشاطئ للبيداني بطوله وعرضه يشكل انتهاكاً لهذا البروتوكول الاول ولمعاهدة الامم المتحدة لحماية البيئة اثناء النزاعات المسلحة.

وإلى هذا فان استعمال اسرائيل لليورانيوم المسنفذ وللأسلحة التي بطبيعتها لا تميز بين المدني والعسكري يشكل انتهاكاً للبروتوكول الاول وكذلك لمعاهدة جنيف ١٩٨٠ والتي تحظر استعمال الاسلحة الكلاسيكية وبعض الاسلحة العشوائية بطبيعتها.

ثالثاً: في وصف الجرائم المرتكبة من قبل اسرائيل بحق لبنان والمدنيين به:

لن الانتكليات هي الآتية:

- ١ - جرائم العدوان
- ٢ - جرائم الإرهاب: إذ انها شنت اعتداء على السكان المدنيين حيث تركز الهجوم عليهم بالقصف كما تم تهجيرهم لاسباب سياسية وهذا ما يشكل جريمة ارهاب دولة.
- ٣ - جرائم حرب: ان الاعمال التي قامت بها اسرائيل تشكل جرائم حرب، وذلك بناء على المولد ٥٠-٥١-١٣٠-١٤٧ من اتفاقيات جنيف الاربع والتي تعتبر انتهاكاً جسيماً لهذه الاتفاقيات جنيف جرائم حرب، وكذلك المادة الثامنة من نظام المحكمة للجنايات الدولية.

٤ - جرائم ضد الإنسانية: ان ما قامت به اسرائيل وبالشكل الذي قامت به بشكل جرائم ضد الإنسانية من التي نصت عليها الاحكام التالية:

- الفقرة ج من المادة ٦ من نظام المحكمة العسكرية (نورمبرغ)

- المادة ٧ من نظام المحكمة الجنائية الدولية

- قرارات الجمعية العامة وخاصة ١١٦/١س لسنة ١٩٦٦ و ١٤٧/٢س لسنة ١٩٦٧

٥ - جرائم إبادة: ان المادة ٢٠ من معاهدة ١٩٤٨ المتعلقة بجريمة الإبادة الجماعية والمعاقبة

عليها تعتبر ان الإبادة الجماعية تعني ايأ من الأفعال التالية المرتكبة بقصد التدمير الكلي والجزئي لجماعة اثنية او عنصرية لو ديلية بصفتها هذه:

أ - القتل

ب - الحاق اذى جسدي او روحي خطير باعضاء هذه الجماعة.

ج - اخضاع الجماعة عمداً لظروف معيشية يراد بها تدميرها المادي كلياً او جزئياً

وقد لتت المادة ٦ من نظام للمحكمة الجنائية الدولية لتستعيد النص الحرفي للمادة ٢٠ من معاهدة ١٩٤٨ وهنا نعتقد ان اسرائيل بعدوانها كانت تنوي تدمير الشعب

الليباني وقد صرح بذلك قادتها علناً وهذا ما يشكل جريمة إبادة.

رابعاً: في المسؤولية عن الجرائم والجهات القضائية المختصة:

ان لجهات قضائية يمكن ان تكون محكمة العدل الدولية، المحكمة الجنائية الدولية، محكمة خاصة، المحاكم الوطنية، هيئات الامم المتحدة.

أ - محكمة العدل الدولية:

ان لبنان لا يستطيع رفع قضية امام محكمة العدل الدولية ضد اسرائيل عملاً بالمادة ٣٩ من نظام المحكمة الذي يفترض قبول فريق النزاع بحالة القضية امامها، او القبول للمسبق للدول المعنية وقد سحبت اسرائيل قبولها للمسبق باختصاص المحكمة وذلك عام ١٩٨٥ الا ان المادة ٣٧ من نظام المحكمة تجيز لها النظر في قضية معروضة امامها وذلك في حال كانت اتفاقية ما تحظر صلاحية المحكمة الدولية، كاتفاقية ١٩٤٨، في حال نشوب خلاف حول الاتفاقية شرط ان يكون المتنازعان طرفين في هذه الاتفاقية.

ولما كانت المادة ٩ من معاهدة وقمع جريمة الإبادة الجماعية لسنة ١٩٤٨ تلاحظ ان اي خلاف بين اطراف المعاهدة فيما يتعلق بتفسيرها او تطبيقها او تنفيذها... يرفع امام محكمة العدل الدولية، لذلك اذا اراد لبنان ان يرفع القضية امام هذه المحكمة عليه ان يثبت:

ان هناك خلافاً حول تفسير او تنفيذ او تطبيق المعاهدة ولا بد لنا من التأكيد بان رفع قضية امام محكمة العدل الدولية يجب ان تقوم به الحكومة اللبنانية ضد " دولة اسرائيل " فالمحكمة لا يمثل امامها الا الدول المتضمنة فيها الواقعة على نظامها.

ب - امام المحكمة الجنائية الدولية:

تختص المحكمة الجنائية الدولية في النظر بجريمة الحرب والجرائم ضد الانسانية وجريمة الابادة الجماعية. الا ان شرط ممارسة اختصاصها هو ان تكون الدولة التي وقع فيها الجرم او ينتمي اليها مرتكب الجرم اعضاء في نظام المحكمة اي ان تكون احدي هذه الدول قد انضمت إلى نظامها (م ١/١٢ و ٢).

الا ان بعض الحقوقيين يرى له من الممكن الذهاب امام المحكمة بالرغم ان لبنان واسرائيل ليسا طرفين في نظام روما، وذلك اعتماداً على الفقرة ٣ من المادة ١٢ ونحن لا نرى ضرر في المحلولة.

ج - انشاء محكمة خاصة:

ان المادة ٢٩ من ميثاق الامم المتحدة تعنى الحق لمجلس الامن ان ينشئ هيئة فرعية من اجل تحقيق اهدافه عليه فقد سبق وانشأ المجلس عدة محاكم دولية اعتماداً على هذه المادة.

فالمطلوب من الحكومة اللبنانية ان تطلب من مجلس الامن انشاء محكمة خاصة لمحاكمة مجرمي الحرب الاسرائيليين وفي حال امتناع مجلس الامن عن ذلك، لسبب او لآخر فانه يجب على الحكومة اللبنانية ان تطلب الاعتراف الفوري للجمعية العامة، بعد ان تكون حصلت على موافقة نصف عدد اعضائها، وتطلب منها انشاء هذه المحكمة، اعتماد على

المادة ٢٢ من الميثاق التي تعطيها هذه الصلاحية، وان تعتمد الجمعية العامة على القرار ٢٧٧/س (الاتحاد من اجل سلام) الذي يعطي لها الحق، في حال تعطل مجلس الامن عن القيام بمهامه ان تستعمل نفس الحقوق التي يتمتع بها هذا المجلس.

د - المحاكم الوطنية (الصلاحية العالمية):

هناك الكثير من دول العالم، وخاصة الأوروبية منها، تسمح قوانينها باحالة اي قضية امام محاكمها وذلك بمعزل عن جنسية الضحية او مرتكب الجرم او مكان حصول الجريمة او وجود المجرم، وهذا ما يسمى الصلاحية العالمية (اسبانيا...) وعلنيه فانه يمكن للضحايا او ذويهم ان يرفعوا قضايا لمحاكمة المجرمين الاسرائيليين امام هذه المحاكم.

و - محكمة الضمير:

هـ - لجان حقوق الانسان التابعة للأمم المتحدة:

من الواجب الطلب من الحكومة اللبنانية ان ترفع تقارير امام كل اللجان التابعة للأمم المتحدة تفند فيها الجرائم الاسرائيلية وتطلب ادانة اسرائيل، كذلك يجب تشجيع ومساعدة جميع المنظمات لتغير الحكومية على الصعيد الوطني والعربي والعالمى لتقديم تقارير تدعم الملف اللبناني وخاصة امام:

- مجلس حقوق الانسان
- اللجنة الفرعية
- لجنة حقوق الطفل
- لجنة حقوق المرأة
- الاونيسكو

خاتمة

ان المؤسسات والهيئات الرسمية وللخاصة تعمل الان على جمع الادلة الثبوتية وتجهز الملفات التي تساعد على الملاحقة القانونية ان لجهة الجرائم او لجهة المسؤوليات المادية عن الاضرار اللاحقة بال بشر، كما ان منظمات للملاحقات الفردية اتجز معظمها لبدء الملاحقات الفردية في عدة دول في العالم نأمل مساعدة كل النيابات والقنوليين في هذا الموضوع للوقوف مع هذه الملفات لمتابعة حقوق الضحايا وتعويضات المتضررين.

وان دعماً مباشرة من مؤسسات المجتمع المدني وعلى رأسهم هذا الجمع القانوني الرفيع للضغط على الحكومات في كل دول العالم لاتخاذ الاجراء المناسب ان في مجلس الامن او في الهيئة العامة للأمم المتحدة كفيلا في حماية المجتمع الدولي وردع هذا الاجرام الفردي في التاريخ.

Omar Zein
(Arap Avukatlar Birliği Genel Sekreter Yardımcısı)

İsrail'in Lübnan Saldırısının Neticeleri

OMAR
ZEİN'İN
KONUŞMASI

İsrail, Amerika Birleşik Devletleri'nin desteğiyle Lübnan'a saldırı, sivillere ve mal varlıklarına karşı bütün yok edici silah ve araçları kullanmıştır. Bu saldırıdan, evler, köprüler, dini, kültürel ve tarihi mekânlar, kütüphaneler, hastaneler, ambulanslar, kurtarma ekipleri, gazeteciler, elektrik santralleri hatta ağaçlar, sebze ve meyve bahçeleri, denizler ve ırmaklar dahi zarar görmüştür.

Bu saldırı sonucunda, şayet bir milyondan fazla insanın köy ve şehirlerinden zorla göç ettirildiğini hesaba katmazsak, 1500 kişi şehit oldu, bunların %99'u özellikle çocuklar, kadınlar ve yaşlılardan oluşan sivillerdi.

Bu gerçeikle ilgili ortaya atılan sorular şunlardır:

1- Uluslararası yasalarda İsrail'in Lübnan'a yaptığı bu vahşi saldırı nasıl nitelendirilmektedir?

2- Uluslararası insani yasalar ve insan hakları yasalarında İsrail'in sivillere ve onların malvarlıklarına yönelik vahşi eylemleri nasıl nitelendirilmektedir?

3- İsrail'in bu vahşi eylemlerinin Uluslararası Ceza Yasasındaki yorumu nedir, bu suçlar nasıl tanımlanmaktadır?

4- Lübnan'daki sivil halka karşı girişilen saldırılar ve suçların sorumlularını neler beklemektedir?

Birinci Bölüm:

İsrail'in Uluslararası Genel Yasayı İhlal etmesi

İsrail'in Lübnan saldırısı, bütün uluslararası yasalar ve etik kaidelerin ihlali olarak kabul edilmektedir ve özellikle, BM Antlaşması giriş bölümünün 2. maddesinin 4. fıkrasına aykırıdır. Bütün yasalarda güç kullanmak veya tehdit etmek menedilmiştir. Dolayısıyla İsrail BM anlaşmasının 51. maddesinde de öngördüğü gibi, Lübnan'a düzenlediği saldırıya nefisini müdafaa hüccetini şu sebeplerden ötürü gerekçe gösteremez.

1- Anlaşmanın 51. maddesi hücum savunmasını kapsamaktadır.

2- Direniş eylemlerine cevap vermek intikam almaktır, bunun nefsi müdafaa saymak caiz değildir.

3- 51. maddeye maksimum zaruret hasıl olduğunda müracaat edilir.

4- Devlet nefisini müdafaa eylemine girişmeden önce içine düştüğü eylemleri Güvenlik Konseyine taşınmalıdır.

5- Çünkü müdafaa-i nefis kendini savunan devlete lazımdır, karşılık vermede tenasübiyet ilkesi dikkate alınır.

İkinci Bölüm:
Uluslararası İnsan Hakları Yasaları
ve Uluslararası İnsani Yasanın İhlali

İsrail İnsan hayatına saldırarak, sivilleri hedef alarak bütün insan haklarını çiğnemiş

Özellikle silahlı çatışmalar esnasında bile dokunulmamacak olan yaşam hakkını ihlal etmiştir. İnsan hakları Evrensel Bildirisine (2. madde) tecavüz etmiştir. Aynı şekilde, 1996 Uluslararası Siyasi ve Medeni Haklar Vesikası'nı (6. madde) ihlal etmiştir.

Keza İsrail'in çocukları ve kadınları hedef alması çocuk ve kadın hakları anlaşmalarına yönelik utanç verici nitelikte bir ihlaldir.

Silahlı çatışmalarda uygulanan uluslararası insani yasa, savaş metotları ve araçlarını kullanma konusunda muharip taraflara kurallar koymak üzere ikame edilmiştir.

Askeri hedefler ile sivillerin malvarlıkları arasında, keza askerler ve siviller arasında ayırım yapılmaması bu kanunda temel prensip olarak yasaklanmış en önemli savaş yöntemlerinden 1899 ve 1908 tarihli Lahey Anlaşmaları, 1949 Cenevre Sözleşmesi ve 1977'de yapılan sözleşme ekleri, bütün bu anlaşmalar söz konusu temel prensip üzerinde yoğunlaşmaktadır. Cenevre 1. protokolünün 48 maddesinde bu prensip uygulama kapsamına alınmış, yine ayrı protokolün 51. maddesinde belirgin bir askeri hedefe yönelik olmayan gelişigüzel saldırılar yasaklanmıştır.

İsrail'in sivilleri bombalayarak masum kadınlar, çocuklar ve yaşlıları katletmesi de Uluslararası İnsani Yasaya özellikle 4 Cenevre Anlaşmasına, 1977 Cenevre Sözleşmesi eki 1. protokolüne karşı bir tecavüzdür. Söz konusu anlaşmalar ve 1. protokol bugün Uluslararası resmi uygulamalardaki yerini almıştır. Dolayısıyla, İsrail'in bu anlaşmalara ve 1. protokole katılmama yönünde mazeret beyan etmesi mümkün değildir.

İsrail'in kutsal ve kültürel mekânlara, simgelere; ibadet-hanelere ve kütüphanelere saldırısı 1. protokolü, aynı şekilde silahlı çatışmalar esnasında kültürel varlıkların korunmasına dair 1954 tarihli Lahey Anlaşması'nı ihlal etmektedir. Keza, saldırı neticesinde çevrede oluşan zararlar, özellikle Lübnan sahili boyunca verilen hasar ve fiziki zararlar 1. protokolü ve Silahlı Mücadele Esnasında Çevrenin Korunmasına ilişkin BM sözleşmesini çiğnemektedir.

İsrail, asker sivil demeden zenginleştirilmiş uranyum içelikli silahlar kullanmış, otomatik ve klasik silahları kullanmayı yasaklayan 1. Protokole ve 1980 Tarihli Cenevre Sözleşmesi'ne tecavüz etmiştir.

Üçüncü Bölüm:

İsrail Tarafından Lübnan'a ve Sivillere Girişilen Suçların Nitelikleri

1. Saldırı Suçları

2. Terör Suçları: İsrail sivil halka karşı saldırıda bulunmuş, bombardımanlarda, saldırısını siviller üzerinde odaklamıştır. Siyasi nedenlerden ötürü halkı yaşadıkları yerlerden zorla çıkartarak devlet terörü işlemiştir.

3. Savaş Suçları: İsrail'in giriştiği eylemler savaş suçu teşkil etmektedir. 4. Cenevre sözleşmesinin 50.-51. ve 130.-147. maddelerine göre bu eylemler Cenevre Savaş Suçları Anlaşmalarını ve Uluslararası Ceza Mahkemesi yasasının 8. maddesini ihlal etmektedir.

4. İnsanlığa Karşı Suçlar: İsrail'in saldırı metodu aşağıdaki hükümlerde de öngörüldüğü üzere insanlığa karşı suç teşkil etmektedir:

- Nurmberg Askeri Mahkemesi Yasası'nın 6 maddesinin C bendi

- Uluslararası Ceza Yasası'nın 7 maddesi

- Uluslararası toplumun kararları: 1996 tarihli 166. maddenin S bendi, 1997 tarihli 147. maddenin S bendi

5. **Soykırım Suçları:** soykırım suçları ve cezalarına dair 1948 tarihli sözleşmenin 20. maddesi, aşağıda belirtilen fiillerin azınlıklara ve dini topluluklara karşı cüzi veya külli irtikabını soykırım olarak tanımlamıştır. Söz konusu fiiller:

- Katletme

- Topluluk üyelerine yönelik fiziksel ve psikolojik işkencede bulunmak

- Topluluğun yaşam koşullarında kasıtlı kısmi veya toptan maddi hasar meydana getirmek

Uluslararası Ceza Mahkemesi'nin 6. maddesi 1948 tarihli sözleşmenin harfiyen yerine getirilmesini öngörmektedir. Burada, İsrail'in saldırısını Lübnan halkını yok etmek kastıyla düzenlediği İsraili yöneticilerin buna yönelik aleni açıklamalarından anlaşılmaktadır. Dolayısıyla, yapılanlar tamamıyla soykırım suçu teşkil etmektedir.

Dördüncü Bölüm:

Suçların Sorumluluğu ve Yetkili Yargı Makamları

Yetkili makamlar: Uluslararası Adalet Divanı, Uluslararası Ceza Mahkemesi, Özel Mahkeme, Ulusal Mahkemeler, BM Kurumları

A. Uluslararası Adalet Divanı

Lübnan'ın sorunu İsrail'e karşı Uluslararası adalet Divanı'nda dava etmesi, her iki tarafa da anlaşmazlığın vukuu esnasında mahkemeye taşınmasını kabul etmeyi veya

anlaşmazlıklarda ön kabulü şart koşan 39. madde nedeniyle mümkün değildir. Zira İsrail 1985'te Mahkeme'deki ön kabulü geri çekmiştir. Ancak 37. madde tarafların ön kabulü olmaksızın, mahkemeye salahiyet veren bir anlaşma söz konusu ise şayet, 1948 anlaşması gibi, mahkemenin davaya bakmasına olanak tanımaktadır. Anlaşmaya muhalif olunması halinde ise uyumsuzluk taraflarının, anlaşmaya mutlak taraf olmaları şartı getirilmektedir. Nitekim 1948 tarihli anlaşmada bhusus soykırım suçuna ilişkin 9. maddenin yasal tanımı, tatbiki ve yürütülmesi üzerinde taraflar arasında ihtilaf meydana gelmiştir. Dolayısıyla, Lübnan İsrail'i Uluslararası Adalet Divanında dava etmek istiyorsa şu tespiti yapmalıdır.

- Eğer yasanın tanımı, tatbiki ve yürütülmesine karşı bir muhalefet söz konusu ise Lübnan devletinin bu muhalefeti derhal adalet divanına taşıyarak İsrail'i dava etmesi gerekir. Bilindiği üzere adalet divanına müracaat hakkı ancak protokole taraf olan ülkeler için geçerlidir.

B. Uluslararası Ceza Mahkemesi

Savaş Suçu, İnsanlı karşı Suçlar ve Soykırım suçlarına Uluslararası Ceza Mahkemesi bakmaktadır. Ancak, mahkemenin başvuruyu değerlendirmeye alması, mezkûr cürüme irtikap eden veya cürümden muzdarip olan devletin mahkeme organına üye olması şartıyla gerçekleşmektedir. Diğer bir ifadeyle, Devletlerden birisinin Ceza Mahkemesi protokolüne taraf olması gerekmektedir. (12. maddenin 1. ve 2 fıkraları)

Bununla birlikte bazı hukukçular Lübnan ve İsrail Roma Anlaşmasına taraf olmamasına rağmen 12. maddenin 3 fıkrasına dayanarak ceza mahkemesine müracaatta bulunmanın mümkün olduğu görüşünü beyan etmektedirler. Biz de bunun isabetli olacağı karusundayız.

C. Özel Mahkeme

BM Anlaşmasının 29. maddesi, Güvenlik konseyine hedeflerini gerçekleştirmede istihdam edilmek üzere alt mahkeme kurması hakkını tanımaktadır. Nitekim Güvenlik Konseyi bu maddeye dayanarak uluslararası mahkemeler kurmuştur.

Lübnan Hükümeti'nin yapması gereken, BM Güvenlik Konseyi'nden savaş suçu işleyen İsraililerin yargılanmaları için özel bir mahkeme kurulmasını talep etmektir. Güvenlik konseyinin bu talebi herhangi bir gerekçeyle reddetmesi halinde, Lübnan Hükümeti uluslararası toplumdan derhal toplanması talebinde bulunarak konsey üyelerinin yarısının onayını aldıktan sonra, bu mahkemenin kurulmasını güvenlik konseyinden talep etmelidir. Zira anlaşmanın 22. Maddesi konsey üyelerinin yarısının onayı alındıktan sonra özel mahkeme kurma yetkisini vermektedir. Güvenlik Konseyinin görevlerinde aksama olması halinde, konsey üyeleri 377 maddenin s bendine (Barış için Birlik) dayanarak hareket ederlerse yine bu yetkisini kullanabilmektedirler.

D. ULUSAL MAHKEMELER

Dünyanın çeşitli ülkelerinde, özellikle Avrupa'da bu tür davalara bakan mahkemeler bulunmaktadır. Evrensel Otorite adıyla adlandırılan bu mahkemeler (İspanya...), suçlu, kurban, suçun işlendiği yer veya suçlunun bulunduğu yerden uzakta kurulmaktadır. Hakları gasp edilenler ve onların yakınları Suçlu İsraililerin yargılanmaları için bu mahkemelere müracaat edebilirler.

E. VİCDAN MAHKEMESİ

F. BM'ye BAĞLI İNSAN HAKLARI KOMİTELERİ

Lübnan hükümeti, BM'ye bağlı bütün insan hakları komitelerine İsrail Suçlarına ilişkin raporlarını sunmalı ve İsrail'in

kınanmasını talep etmelidir. Aşağıda belirtilen kurumlara Lübnan davasına destek veren raporlar sunması için bütün Ulusal ve Uluslararası gayri resmi örgütlere destek verilmeli ve yardım edilmelidir.

- İnsan Hakları Konseyi
- Alt Komite
- Çocuk Hakları Komitesi
- Kadın hakları Komitesi
- UNESCO

SONUÇ

Günümüzde bütün resmi ve özel kurumlar somut deliller toplayarak kanuni kovuşturmalara yardım eden dosyalar hazırlamaktadır. Gerek insanların başına gelen zararların maddi sorumlulukları gerekse de suçlar bakımından, ferdi soruşturma dosyaları büyük önem arz etmektedir. O bakımdan barolardan ve avukatlardan bu konuda doya takibi yapmak suretiyle mağdur olan insanların haklarını müdafaa ederek zarar görenlerin tazmin edilmesinde yardımcı olmalarını bekliyoruz.

Sivil toplum kuruluşlarının doğrudan katkıda bulunması, özellikle dünyanın her yerinde hükümetler üzerinde daha fazla baskı kurabilecek hukuki müesseselerin gerekenlerin yapılması için katkıda bulunmasını umuyoruz. Zira, Güvenlik Konseyi ve BM Genel Kurulu uluslararası toplumu koruyarak bu benzersiz suçu engellemelidir.

Al-Basheer Ragab Al-Twir
(Libya Barosu Başkanı)

السيد وزير العدل.
السيد رئيس نقابات المحامين بتركيا
السيد الأمين العام لاتحاد المحامين العرب
السيد رئيس اتحاد المحامين العرب
السيد نقيب المحامين بأنقرة.

السيدات والسادة الحضور.

يطيب لي باسمي وباسم كل المحامين بالجمهورية
العربية الليبية وباسم كل الشرفاء في ليبيا أن اعبر عن
كبير امتناننا للدعوة الكريمة التي وجهتموها لنا للمشاركة
في حضور هذا المؤتمر الدولي وهذا الجمع الكريم، كما
أحيي نقابات المحامين بتركيا وعلى الأخص نقابة
المحامين بأنقرة على كرم الضيافة وعلى التنظيم الجيد
لهذا المؤتمر وأحيي من خلالهم الشعب التركي على وقوفه
مع قضايا امتنا العربية ومع قضايا الحق والعدل وحقوق
الإنسان ووقوفهم الداعم لنضال الشعب الفلسطيني من أجل
استرداد أرضه ونيل حريته واستقلاله.

أيها السيدات والسادة..

إن من أسمى المنجزات التي حققتها البشرية خلال
العقود الأخيرة اهتمامها بحقوق الإنسان وحياته وكرامته

وقد نجحت الأسرة الدولية في إرساء قواعد ومبادئ أساسية تضمنتها الإعلانات والمواثيق والعهود الصادرة عنها والتي تشكل في مجموعها الأسس القانونية المتعلقة بحقوق الإنسان.

ان إشاعة احترام حقوق الإنسان وكفالة حرياته الأساسية تعتبر من أبرز المؤشرات على رقي الدول وظاهرة يستدل منها على المستوى الحضاري الذي وصلت إليه تلك الدول وان احترام حقوق الإنسان وإرساء دعائم العدل واحترام سيادة القانون هو المعيار الحقيقي الذي يقاس به تقدم الدول وان كفاح الشعوب في الماضي وفي الحاضر وفي المستقبل هو دائما من اجل الوصول الى الحرية وحماية حقوق الإنسان، ولقد أجازت كل الشرخ السماوية حق المقاومة وحق الدفاع عن النفس امام من يحاول الاعتداء على حرية وحقوق الشعوب فالمقاومة مشروعة ما دام هناك احتلال قائم وهو ما أكدته كذلك جميع المواثيق والمعاهدات والإعلانات الدولية.

أيها السيدات والسادة..

ان الواقع الأليم الذي يعيشه الشعب الفلسطيني اليوم في ظل الاحتلال الصهيوني وما يمارسه الكيان المحتل بحق الشعب الفلسطيني يؤكد خروج هذا الكيان العنصري عن الشرعية الدولية والأخلاقية وهو بذلك يعود بالإنسانية إلى عصور

الظلمات وذلك من خلال ممارسته للقمع والإبادة الجماعية والفقر والتمييز العنصري وسياسة التهجير وضم الأراضي والاستيلاء عليها وتهجير سكانها الأصليين وإحلال مرتزقة من خارج الأرض المحتلة ومن شتى بقاع العالم ليحل محل السكان الأصليين، وبما سته الاحتلال من قوانين وتشريعات تتعارض مع أحكام الشرائع السماوية وما يملبه ضمير الإنسانية ويتعارض مع أبسط قواعد القانون الدولي والأعراف الدولية.

إن الإجراءات التي تطبقها سلطات الاحتلال وتمارسه بمن انتهاكات صارخة ضد الإنسان الفلسطيني وما قامت به من اعتداءات صارخة ضد الشعب اللبناني وما تعرض له الشعب اللبناني من قتل ومذابح جماعية وتدمير للبنية التحتية وما قام به العدو الصهيوني من انتهاكات لقواعد القانون الدولي، وما استعمله من أسلحة محرمة ضد الشعب اللبناني وبشهادة المنظمات الدولية هذه الممارسات كانت تستهدف إنسانيتها ومقررات الشعبين الفلسطيني واللبناني وممتلكاتها وحضارتها وتل بما لا يدع مجالاً للشك زيف ما تدعيه هذه المنظمات العنصرية من أنها دولة ديمقراطية وما حولها هي دول غير ديمقراطية.

إن في مواصلة هذا الكيان المصطنع لهذه السياسات فهو يضرب ببشق الأمم المتحدة ومعااهدات جنيف والإعلان العالمي لحقوق الإنسان عرض الحائط غير مكترث بما تصدره الأمم

المتحدة من قرارات وما يصدر من المجتمع الدولي ومنظماته الرسمية والأهلية من نداءات وعبارات الاستنكار وأمام هتافاً الإصرار والصلف من قبل الكيان الصهيوني في الاستمرار في اغتصاب الأرض ومصادرتها وما يرتكبه من أشنع الجرائم في حق الإنسان الفلسطيني من المذابح الجماعية والاعتقالات إلى تهديم المنازل وقتل الأبطال الأبرياء نجد أن المجتمع وهيئاته المختلفة أصبحت عاجزة عن وقف هذه الهمجية بل نجد من يعطيه المبرر والدعم المستمر المادي والسياسي بل أصبحت أجهزة الأمم المتحدة ومجلس الأمن بها مسخرة لإيجاد التبرير القانوني للاعتداءات الصهيونية.

إن حرمان ملايين الفلسطينيين من حق العودة إلى ديارهم رغم الاتفاقيات الدولية التي تؤكد على حق عودة اللاجئين هو لا شك موقف عنصري لأنه يحرم شعب من ممارسة حقوقه التي حرمت كافة القوانين والشرائع تعرض لها.

إن ما يجري في فلسطين وما جرى في لبنان من انتهاكات وخروقات يومية لحقوق الإنسان من قبل الكيان الصهيوني العنصري يجعل أن لا قيمة للمعاهدات والمواثيق الدولية إذا لم تسعى كل الدول والهيئات والمنظمات إلى إلزام العدو الصهيوني باحترامها والامتثال لها.

إن حق المقاومة رغم أنه حق مشروع تقره كل الشرائع السماوية ما دام هناك احتلال للأرض ومع ذلك انقلبت المفاهيم

في عصرنا الحاضر حيث أصبحت المقاومة أعمالا إرهابية بينما أصبحت أعمال الإبادة الجماعية المنظمة وعزل المناطق ومصادرة الأراضي والمذابح الجماعية هي أعمال مشروعة فهي دفاع عن النفس في مفهوم المحتلين ومن يساندهم.

إن احتلال الدول وفرض سيطرة الأقوياء على الضعفاء أصبحت مشروعة في الوقت الحاضر تحت ذرائع مختلفة ((الردع المسبق وإرساء الديمقراطية ومكافحة الإرهاب والقضاء على أسلحة الدمار الشامل)) يتم احتلال الدول والقيام بالمذابح الجماعية اليومية وفرض أنماط حكم هو سمة هذا العصر، ولعل خير دليل على ذلك ما يجري في العراق، فالعالم أصبح غابة وحوش يسيطر فيها القوي على الضعيف، فالأقوياء هم الذين يحددون الحقوق والواجبات ولا مجال لتقافة الإنسانية وحضارتها وتطلعاتها من أجل العيش المتساوي والحقوق المتساوية بين البشر.

إن على المحامين في كل مكان من العالم، والمدافعين عن حرية الإنسان وحماية حقوقه، ومحبي السلام والحرية، والمساواة بين البشر، الدور الكبير والعظيم، من أجل العودة إلى مفاهيم السلام والأمن، والمساواة السلام الذي يقوم على احترام حقوق البشر بشكل متساو ودون تمييز، إن كافة الرسائل السماوية تدعو إلى السلام والمحبة والعيش بحرية وبحقوق متساوية لا مجال فيها لسيطرة القوى فالتناس سواسية أمام

اله واحد ولا تمييز بينهم إلا بقدر التعاون في عمل الخير وإقرار العدل واحترام حقوق بني البشر، ان على المحامين ومن خلال نقاباتهم ومنظمات المجتمع المدني والاتحادات الإقليمية والدولية الدعوة إلى إحلال لغة السلام بدل لغة العنف والتقتيل والدمار واعتماد لغة الحوار المتبادل والتشاور المستمر بين المنظمات الإقليمية والدولية من أجل الدعوة المستمرة إلى إرساء دعائم السلام في العالم واحترام حقوق الإنسان.

ان على المحامين ومن خلال المنظمات الدولية والإقليمية المؤثرة في القرار الدولي يمكنهم القيام بدور أساسي في الوصول إلى هذه الغايات وذلك من خلال:-

1. نبد العنف ونشر مفاهيم حقوق الإنسان وتعزيز ثقافة السلام والتسامح عبر المنظمات الدولية غير الحكومية وعبر وسائل الإعلام ومن خلال إصداراتهم الدورية أو الإصدارات الخاصة والاستفادة القصوى من ثورة الاتصالات والقنوات الفضائية
2. عقد الندوات القانونية وبشكل مستمر مع المنظمات الدولية والحقوقية لتكريس هذه المفاهيم
3. تكثيف الحوار الهادف إلى إرساء ثقافة السلام والإخاء والمساواة واستغلال وسائل الضغط السلمية من الاحتجاجات والمظاهرات والتظاهرات السلمية من أجل الوصول إلى هذه الغاية

4. تبادل الزيارات والاتصال المستمر بين المنظمات الدولية الأهلية والحكومية التي تعمل في هذا المجال.

5. إحياء لجان الحفاظ على التراث الإنساني وحماية المقدسات الإسلامية والمسيحية وحماية الآثار التي تمثل ثقافة الحضارة الإنسانية واستقلالها في تكريس ثقافة السلام والتعايش السلمي.

أيها السيدات والسادة:

ان السلام الذي يتطلع إليه الإنسان ليعيش في امن تعصف به رياح الحروب وثقافة أمواج دماء الأبرياء المنتشرة في كل مكان.

انه من منطلق القوة والتحكم في العالم انطلقت شعارات مضللة وافتراعات زائفة من قبل الحكام المتغرسون باسم حقوق الإنسان التي هي منهم براء لأنهم أول من يعمل على خرقها وباسمها حرمت شعوب من ممارسة حقوقها ثارة باسم الديمقراطية التي ينادون بها وهي حلال عليهم وحرام على غيرهم وباسم كل ذلك نصبوا آلهة فوق الأرض وفتحوا ملفات من نسج خيالهم وتدبير استخباراتهم فقتلوا الأبرياء وحرقوا الأخضر واليابس فعلوا ذلك باسم محاربة الإرهاب الذين هم صناعه أو باسم تدمير أسلحة الدمار الشامل.

كيف يعطي العالم المتمدين الحق لمجموعات بشرية تنتمي إلى جنسيات مختلفة بان تطرد شعبا من أرضه وتحل محله

وتحرمة من حقوق المواطنة وتمارس ضده القتل وكل أنواع
العسف وتعتبر نضاله إرهاباً تلك هي القضية الفلسطينية التي
شغلت العالم وما زالت تشغله وهي المحور الرئيسي للصراعات
القائمة في المنطقة بل امتدت انعكاساتها وأثارها انسلابية لتشمل
العالم كله .

ان على الشعوب ان تستبقي من غفلتها وتتحمل مسؤوليتها
وتصلح من شأنها .

وعلى حكام تلك الدول القويسة المتغترسة التي تمارس
ممارسات ليس من حقها ان يدركوا ان الذي منحهم القوة هو
الأقوى والأقدر على نزعها منهم وعليهم ان يتعضوا بحوادث
التاريخ لعظما تكون لهم عبرة .

أيها السادة والسيدات

فليكن السلام هدفنا والحرية واحترام حقوق الإنسان سبيلنا
عاشت الشعوب المكافحة من اجل الحرية، وعاش نضال الشعب
الفلسطيني .

والسلام عليكم ورحمة الله وبركاته

البشير رجب الطوير
نقيب محامي ليبيا

Al-Basheer Ragab Al-Twir
(Libya Barosu Başkanı)

Sayın Adalet Bakanı,
Sayın Türkiye Barolar Birliği Başkanı,
Sayın Arap Avukatlar Birliği Genel Sekreteri,
Sayın Arap Avukatlar Birliği Başkanı,
Sayın Ankara Barosu Başkanı,
Değerli konuklar,

AL-BASHEER
RAGAB
AL-TWİR'İN
KONUŞMASI

Öncelikle bu uluslararası toplantıya davet edilmekten ve bu güzide topluluğun huzurunda bulunmaktan duyduğum mutluluğu ve kıvançlı ifade etmek isterim. Şahsım adına, Libya Arap Cemahiriyesi'ndeki bütün avukatlar ve devlet büyüklerimiz adına, Türkiye'deki Baroların değerli Başkanlarını, özellikle bu toplantıyı organize eden ve bizi ağırlayan Değerli Ankara Barosu Başkanını ve biz Arapların davalarına destek veren, hak, adalet ve insan hakları konularında desteğini bizden esirgemeyen, Filistin Halkının toprağına ve istiklaline kavuşmak için yaptığı mücadelede onun yanında olan Türk Milletini saygıyla selamlıyorum.

Değerli misafirler.

İnsanlığın yüzyılın son çeyreğinde gerçekleştirdiği en büyük başarı, İnsan haklarına, hürriyetlerine ve onuruna ve-

rilen önemdir. Nitekim Uluslararası toplum, insan haklarını alakadar eden konularda bildiriler, antlaşmalar ve sözleşmeler vasıtasıyla kanuni temeller üzerine insan hakları kaide ve prensiplerini ikame etmeyi başarmıştır.

İnsan haklarına olan saygının yayılması ve insanın temel özgürlüklerinin garanti altına alınması günümüzde devletlerin ne kadar ilerlediğinin ve ulaştıkları uygarlık düzeylerinin ne seviyede olduğunun en bariz göstergesi kabul edilmektedir. İnsan haklarına saygı, adaletin yanında olmak ve kanunlara saygı ulusların ilerleme düzeylerinin tespitinde temel kıstas olmuştur. Geçmişte, günümüzde ve gelecekte de insanların temel mücadelesi özgürlüğe kavuşmak ve insan haklarını himaye etmek olacaktır. Zira, bütün dünyevi yasalar bağımsızlığına ve haklarına gasp edilen uluslara direniş ve nefisini müdafaa etme hakkını vermektedir. Direniş, işgal devam ettikçe meşrudur. Bütün antlaşmalar, sözleşmeler ve uluslararası bildiriler bu meşruiyeti vurgulamaktadır.

Değerli konuklar.

Bugün Siyonist işgalin ve işgalci oluşumun Filistin'e yönelik eylemlerinin gölgesinde Filistin halkının yaşamakta olduğu hazin gerçek, bu ayrılıkçı unsurun uluslararası yasal ve ahlaki çizgiden çıktığını göstermektedir. Bu gerçekle birlikte, insanlık karanlık çağlara sürüklenmektedir. Şöyle ki; muhasara, katliam, zorbalık, etnik ayrımcılık, tehcir politikası, arazilerin ele geçirilmesi ve talan edilmesi, yerlilerin topraklarından çıkarılarak işgal altındaki yerlere yabancıların ve dünyanın çeşitli yerlerinden getirilen lejyonerlerin yerleştirilmesi, İşgalcinin kanunları uygularken, uluslararası yasalara, insanlık vicdanına ve en belirgin uluslararası kaidelere ve devletlerarası etik kurallara muhalefet etmesi, İsrail tarafından yapılmaktadır.

İşgalci yönetim Filistinlilere karşı belirgin hak tanımaz tutumlar sergilemiş, Lübnan halkını saldırılar, ölüm ve soykırımla karşı karşıya bırakmıştır. Siyonist düşman Lübnan'daki

altyapıyı yok etmiş, uluslararası yasaları hiçe sayarak Lübnan halkına karşı yasaklı silahlar kullanmıştır. Uluslararası örgütler ise İsrail'in bütün bu uygulamalarını, bhusus Filistin ve Lübnan Halkının değerlerine, mal varlıklarına ve uygarlıklarına saldırmasını insani amaçla yaptığını terennüm etmiştir. Şüphe yoktur ki ayrımcılık yapan bu örgütler gerçeği çarpıtarak İsrail'i demokratik bir ülke addetmiş Filistin ve Lübnan'ı anti demokratik kabul etmişlerdir.

Bu yapay politikalardan müteşekkil Siyonist oluşum, BM Anlaşmasına, Cenevre Sözleşmesine ve İnsan Hakları Evrensel Bildirisine aldırmandan varlığını sürdürmekte, BM kararlarını, Uluslararası toplumun resmi ve gayri resmi çağrılarını, kınamalarını dikkate almamaktadır. Siyonist oluşumun toprakları gasp ederek müsadere etmeye devam etmesinde; katliamlardan suikastlara, evlerin yerle bir edilmesinden masum çocukların katledilmesine kadar Filistin halkına yönelik en adi suçları sürdürmesindeki ısrarı ve kural tanımazlığının sebebi, toplumun ve müesseslerin İsrail'i durdurmaktaki acziyeti ve ona maddi ve siyasi destek ve gerekçeler sunan kurumların varlığıdır. Nitekim BM organları ve Güvenlik Konseyi saldırılarına yasal dayanak bulması için İsrail'e hizmet etmektedir.

Mültecilerin yurtlarına dönme hakkı bulunduğunu vurgulayan uluslararası anlaşmalara rağmen milyonlarca Filistinlinin ülkelerine geri dönmelerinin yasaklanması şüphesiz ayrılıkçı bir tutumdur. Çünkü bir halk, haklara muhalefetin yasaklandığı bütün kanun ve yasaların haklarından mahrum bırakılmıştır.

Bu gün Filistin'de yaşanan, Lübnan'da yaşanmış olan insan hakları ihlalleri uluslararası anlaşmaları ve sözleşmeleri değersiz kılmaktadır. Bütün devletler, kurumlar ve örgütler bu ihlalleri gerçekleştiren ayrılıkçı Siyonist Oluşumu, söz konusu anlaşmalara ve sözleşmelere uymak ve saygı göstermeye mecbur bırakmak için çabalamadıkça bu durum devam edecektir.

Direnış hakkı işgal devam ettiği sürece bütün dünyevi yasalarda meşru bir hak olmasına rağmen, içinde bulunduğumuz asırda kavramlar değişmiş, öyle ki sistemli katliamlar, tehcir politikası, torakların müsaderesi ve soykırım; işgalcilerin ve onlara destek olanların anlayışına göre meşru kabul edilirken, direniş terör eylemi olarak addedilmiştir.

Günümüzde güçlü devletlerin çeşitli bahanelerle (demokrasinin tesisi, terörle mücadele, kitle imha silahlarının yok edilmesi) zayıf devletlere yönelik işgal ve dayatmaları artık meşru olmuştur. İşgal, soykırım ve siyasi tahakküm asrımıza damgasını vurmuştur. Belki de bunun en güzel karıtı Irak'ta yaşananlardır. Şöyle ki; dünya güçlülerin zayıfları ezdiği vahşi bir ormana dönmüştür. Güçlüler hakları ve kuralları belirlerken, beşer arasında eşit yaşam ve eşit haklara sahip olmak bakımından insanlığın kültürü, medeniyeti ve hedeflerine yer yoktur.

Dünyanın her tarafında avukatlara, insan hak ve hürriyetleri savunucularına, barış ve özgürlük severlere ve insanlar arasında eşitliği savunanlara; barış, güvenlik ve eşitlik sağlanmasında büyük görevler düşmektedir. Öyle ki; barış kavramı insan haklarına eşit şekilde ve ayırım yapmadan saygı göstermeye dayalı olmalıdır. Barışa , sevgiye, özdür yaşama, eşit haklara çağırın bütün semavi dinlerde güçlünün güçsüze tahakkümüne yer yoktur. İnsanlar tek bir yaratıcı önünde eşittir. İnsanlar arasında imtiyaz söz konusu değildir. . Üstünlük iyilikte, yardımlaşmada iş birliği yapmada, adaleti tesiste ve insan haklarına saygı göstermededir. Avukatlar, barolar, sivil toplum kuruluşları bölgesel ve uluslararası teşkilatlar şiddet ve katliam yerine barışı tesis etmek için çağrıda bulunmalıdır. Bölgesel ve uluslararası örgütler arasında dünyada barış ve insan haklarına saygının ikame edilmesi için karşılıklı diyalog kurulmalı ve sürekli fikir alışverişi yapılmalıdır.

Avukatların bu amaçlara ulaşmada faal bir rol üstlenmelerini mümkün kılan ve devletlerarası kararlarda etkin olan uluslararası ve bölgesel kurumlar aracılığıyla yapmaları gerekenler şunlardır;

1. Şiddete son verilmesi, insan hakları kavramlarının yaygınlaştırılması, barış kültürünün ve hoşgörü kültürünün gayri resmi uluslararası örgütler tarafından ve medya tarafından insan haklarını alakadar eden konularda özel ve dizi yayınları yapmak suretiyle desteklenmesi, kitlesel iletişim araçlarından ve uydu kanallarından azami derecede faydalanılması.

2. İnsan hakları kavramlarının yaygınlaştırılması için uluslararası insan hakları örgütleriyle birlikte devamlı surette hukuk sempozyumlarının düzenlenmesi,

3. Barış, kardeşlik ve eşitliğin tesis etmeyi amaçlayan diyalogların artırılması, bu amaca ulaşmak için protestolar, gösteriler ve barış mitingleri gibi baskı araçlarının kullanılması.

4. Bu alanda faaliyet gösteren uluslararası, yerel ve resmi örgütler arasında ziyaretleşmelerin yapılması ve sürekli bir iletişim kurulması.

5. İnsanlık mirasına sahip çıkan, İslamiyet ve Hıristiyanlığın mukaddesatını koruyan ve uygarlığı temsil eden eserleri himaye eden cemiyetler kurulması ve bu cemiyetlerin barış kültürünü ve barış içinde yaşamayı özendirilmede istihdam edilmesi.

Değerli konuklar.

Güven içinde yaşamak isteyen İnsanın barışa olan tutkusunu, her yerde savaş rüzgarlarını dağıtarak masum insanların kanlarının dökülmesine mani olur.

Dünyada güç ve despotizmi hareket noktası ittihaz edenler, batıl ideolojiler ve asılsız iftiralarla insan hakları adına hareket eden ancak haktan uzak olan mütekebbir yöneticilerdir. Çünkü insan hakları adına hareket edip, onu hiçe sayan ve halklara demokrasi çağrısında bulunma saikiyle haklarını gasp ederek insan haklarına en önce saldıran yine bu yöneticilerdir. Sanki demokrasi bu yönetim helal diğerlerine haramdır. Kendilerini yeryüzünün ilahları addeden bu despot yöneticiler hayali

dosyalar oluşturmak suretiyle asılsız bilgiler düzenleyerek masum insanları katletmişler ve bütün insan haklarını ayaklar altına almışlardır. Bütün bunları kendi elleriyle yaptıkları terörle savaşmak ve kitle imha silahlarını yok etmek adına icra etmektedirler.

Dünya, farklı ırklar arasında gelişen beşeri toplulukların medeni haklarını, bir halkı vatanından sürerek, toprağını işgal ederek, vatandaşlık haklarını elinden alarak, öldürerek, bütün şiddet yollarına başvurarak ve onun mücadelesini terör kabul ederek mi verecek! İşte dünyayı ilgilendiren ve gelecekte de ilgilendirmeye devam edecek Filistin sorunu Orta Doğu'daki çatışmaların ana eksenini olmuş, bu çatışmaların yansımaları ve olumsuz etkileri bütün dünyayı sarmıştır.

Bütün milletler gaflet uykusundan uyanmalı sorumluluklarını yerine getirerek uygun şekilde davranmalıdır.

Haksız uygulamalar icra eden güçlü devletlerin mütekebbir yöneticileri, idrak etmelidir ki onlara o gücü veren, onlardan daha güçlüdür ve güçlerini ellerinden almaya daha muktedirdir, tarihi hadiseleri ibret nazarıyla bakıp değerlendirmelidirler.

Değerli misafirler

Barış hedefimiz özgürlük ve insan haklarına saygı yolumuz olsun, yaşasın özgürlük için savaşanlar, yaşasın Filistin direnişi...

Allah'ın selamı rahmeti ve bereketi üzerinize olsun.

18 Kasım 2006

I. OTURUM

Oturum Başkanı

Güneş Gürseler

(TBB Genel Sekreteri, Eski Milletvekili)

Marwan Youssef Sabbagh
(Suriye Barosu Başkan Yardımcısı)

المحامي

عروان يوسف صباح

ماجستير في الحقوق

نائب نقيب المحامين

في الجمهورية العربية السورية

العنوان الإسرائيلي المستمر
على سيادة القانون الدولي الإنساني

أولاً- مدخل إلى القانون الدولي الإنساني:

يعد القانون الدولي الإنساني، وبحق، واحداً من أحدث فروع القانون وهو وإن كان يشق من القانون الدولي العام، إلا أن له خصوصية تسمح بإفراد موقع مستقل له بين أفرع القانون المختلفة. هذا القانون يضم مجموعة القواعد التي تسعى إلى تحقيق غايات إنسانية تهدف إلى الحد من آثار النزاعات المسلحة، وتداول حماية الأشخاص غير المشاركين في الأعمال القتالية، وتحدد وسائل وطرائق الأعمال الحربية المشروعة. ويعرف هذا القانون أيضاً بقانون الحرب أو قانون النزاعات المسلحة.

ثانياً- التفريق بين القانون الدولي الإنساني وقانون حقوق الإنسان:

يتم أحياناً الخلط ما بين القانون الدولي الإنساني وقانون حقوق الإنسان مع العلم أن الفارق بينهما شاسع. وإن كانت الغاية النهائية لكليهما واحدة وهي تحقيق حماية الإنسان. ففي حين يطبق القانون الدولي الإنساني بالنزاعات المسلحة ولا يطبق على الصراعات الداخلية وتسري قواعده بمجرد نشوء النزاع ويبدء العمليات العسكرية على كافة أفراد النزاع وبعض النظر عن من ابتداء النزاع.

في حين أن قانون حقوق الإنسان يطبق في زمن السلم مع إمكانية تطبيق بعض من أحكامه أثناء النزاعات المسلحة.

ويجد قانون حقوق الإنسان سنده الأساسي في شرعة حقوق الإنسان والمتمثلة بالإعلان العالمي لحقوق الإنسان الصادر في 10 كانون أول 1948 وفي المهددين الدوليين: العهد الدولي للحقوق المدنية والسياسية و العهد الدولي للحقوق الاقتصادية والثقافية والاجتماعية.

في حين يجد القانون الدولي الإنساني سنده في اتفاقيات جنيف الأربعة لعام 1949 والاتفاقيات المكتملة لها.

ثالثاً- جوهر القانون الدولي الإنساني:

تشكل القانون الدولي الإنساني تدريجياً ومنذ غابر العصور من خلال قواعد عرفية ودينية تنظم الحرب أفرزتها الحضارات المتعاقبة.. ثم قام الإنسان بتقنين تلك القواعد والأعراف في نصوص وضعية تمثلت في الاتفاقيات التي نظمت في القرن التاسع عشر ومطلع القرن العشرين والتي كان من أبرزها اتفاقية لاهاي لعام 1907 ومع تطور الفكر الإنساني والولايات التي خلفتها الحروب في أوروبا تبلور القانون الدولي الإنساني بالمصادر التالية:

1- اتفاقيات جنيف الأربعة لعام 1949 والتي تعتبر أهم مصدر لقواعد القانون الدولي الإنساني حيث انضم إليها معظم دول العالم واتفقت على أن تكون ملزمة لها ثم صدر البروتوكولين الملحقين لعام 1977 المتعلق بحماية النزاعات المسلحة بحيث عدت هذه الاتفاقيات الأربعة مع البروتوكولين الإضافيين تشكل جوهر القانون الدولي الإنساني وهذه الاتفاقيات التي صدرت في 12 آب 1949 هي التالية:

1- اتفاقية جنيف الأولى لتحسين حال الجرحى والمرضى بالقوات المسلحة في الميدان.

2- اتفاقية جنيف الثانية لتحسين حال الجرحى والمرضى وعرقى القوات المسلحة في البحار.

3- اتفاقية جنيف الثالثة بشأن معاملة أسرى الحرب.

4- اتفاقية جنيف الرابعة الخاصة بحماية الأشخاص المدنيين في وقت الحرب وهي تعد من أهم اتفاقيات القانون الدولي الإنساني.

وهناك ملحقين إضافيين باتفاقيات جنيف صدرت في عام 1977 هما:

- البروتوكول الأول الخاص بحماية ضحايا المنازعات الدولية المسلحة.

- البروتوكول الثاني الخاص بحماية ضحايا المنازعات غير الدولية.

بالإضافة إلى اتفاقيات أخرى صدرت تنظم شؤون قانون الحرب ومنها:

1- اتفاقية 1954 الخاصة بحماية الملكية الثقافية في أوقات النزاعات المسلحة.

2- اتفاقية عام 1972 المتعلقة بحظر الأسلحة البيولوجية.

المحامي
مرwan يوسف حياح
ماجستير في الحقوق
نائب نقيب المحامين
في الجمهورية العربية السورية

MARWAN
YUOSSEF
SABBAGH'IN
KONUŞMASI

- 3- اتفاقية عام 1980 المتعلقة بالأسلحة التقليدية وبروتوكولاتها الخمسة.
 - 4- اتفاقية 1993 بشأن الأسلحة الكيماوية.
 - 5- اتفاقية أوتاوا 1997 بشأن حظر الألغام المضادة للأفراد.
 - 6- البروتوكول الإختياري لعام 2000 المتعلق بحقوق الطفل وحماية الأطفال في أوقات النزاعات المسلحة.
- وتعتبر قواعد القانون الدولي الإنساني ملزمة حتى تلك غير المقننة باعتبارها تشكل جزءاً من القانون العرفي الدولي.

رابعاً- مجالات تطبيق القانون الدولي الإنساني:

يطبق القانون الدولي الإنساني على النزاعات المسلحة ويجد ميدانه الرئيسي في المجالين التاليين:

- أ- حماية الأفراد غير المشاركين، أو أصبحوا غير مشاركين في الأعمال القتالية. حيث يحمي القانون الدولي الإنساني المدنيين والطواقم الطبية ورجال الدين وكذلك الجرحى وأسرى الحرب والمستشفيات ودور العبادة وقوافل الإغاثة والمساعدات وبالأخص تلك التي تحمل الشارات المحمية دولياً مثل شعار الصليب الأحمر و الهلال الأحمر.
 - ب- كما يهدف القانون الدولي الإنساني للعمل على تقييد وسائل الحرب وبالأخص الأسلحة وطرائق شن العمليات العسكرية مثل الخطط العسكرية والتكتيكات الحربية. حيث يغطي القانون الدولي الإنساني حظر الأسلحة التي تسبب أضراراً جسيمة للأفراد وكذلك التي تسبب ضرراً طويلاً للأمد للبيئة إضافة للأسلحة الكيماوية والبيولوجية والرصاص المتفجر والألغام المضادة للأشخاص.
- والسؤال الأساسي الذي يطرح نفسه هل يتم التقييد بأحكام القانون الدولي الإنساني فيأتي الجواب مخيباً للأمال وسلبياً حيث تزداد وحشية الحروب وأرقام ضحاياها من المدنيين ويتم ارتكاب ما سمته اتفاقيات جنيف الأربعة بالانتهاكات الجسيمة بشكل روتيني من قبل الأطراف في النزاع.

ويعتبر من المخالفات الجسيمة الجرائم المتضمنة بالمادة (50) من اتفاقية جنيف الأولى والمادة (51) من الاتفاقية الثانية والمادة (131)

من الاتفاقية جنيف الثالثة و (147) من الاتفاقية الرابعة وتشمل هذه الانتهاكات الجسيمة: القتل العمد، التعذيب، أو المعاملة للإنسانية، تدمير الممتلكات.

خامساً: إسرائيل ومصير القانون الدولي الإنساني:

أ- قامت إسرائيل على الاستيلاء غير المشروع على الأرض بالقوة منذ حرباً 1948 على الرغم من أن قواعد القانون الدولي لا تقبل بترتيب أية مشروعية على الأرض المحتلة بالقوة مهما امتد الزمن ولا يمكن بالتالي لأي تقادم أو مرور زمن أن يكسب مشروعية لواقعة الاحتلال التي تبقى غير شرعية وفق المبادئ الثابتة في القانون الدولي. وقد تكرر موقف إسرائيل باحتلال أراض عربية في حروب 1956 و 1967 و 1973 والحروب على لبنان في أعوام 1978 و 1982 و 2006 حيث كانت إسرائيل تقوم دائماً بشن عدوانها المسلح على الأرض والسكان معاً وتحاول ضم أجزاء من الأراضي المحتلة إلى كيائها المصطنع، ولا تزال حتى هذا التاريخ تحتل أراض عربية في فلسطين والأردن وسورية على الرغم من أن قرارات الأمم المتحدة والشرعية الدولية تطالب بانسحابها من هذه الأراضي لعدم مشروعية الاحتلال.

ب- كما تنتهك إسرائيل قواعد القانون الدولي الإنساني بالتهجير القسري للسكان وبحرمان المدنيين من العودة إلى منازلهم على الرغم من انتهاء العمليات العسكرية وكذلك فرض العقوبات الجماعية على السكان.

ج- إن الواقع يشير إلى أن إسرائيل مستمرة بانتهاك حقوق الشعب الفلسطيني وذلك بممارسة التمييز العنصري بحق الفلسطينيين وكذلك باتباع سياسة الفصل العنصري (الأبارتيد) ومثلها (الجدار الفاصل) الذي يجزئ الأراضي الفلسطينية مع بناء المستوطنات على الأرض المحتلة ومصادرة حق تقرير المصير للشعب الفلسطيني وحرمانه من إقامة دولته الوطنية المستقلة وعاصمتها القدس.

د- إن إسرائيل ترتكب الانتهاكات الفاضحة للقانون الدولي الإنساني من خلال:

المحامي
مروان يوسف صباح
ماجستير في الحقوق
نائب نقيب المحامين
في الجمهورية العربية السورية

MARWAN
YUOSSEF
SABBAGH'IN
KONUŞMASI

- 1- استعمال القوة العسكرية المفرطة دون مراعاة سلامة المدنيين.
 - 2- إلحاق الضرر المتعمد بالممتلكات المدنية والبنى التحتية.
 - 3- عدم السماح للطواقم الطبية في الوصول إلى الجرحى واعتقال أفراد تلك الطواقم.
 - 4- إعدام الأسرى الفلسطينيين.
 - 5- الاعتقال الإداري لآلاف الفلسطينيين بدون محاكمات ولمدد طويلة وأخرها اعتقال أعضاء الوزارة الفلسطينية الجديدة وأعضاء المجلس الفلسطيني التشريعي المنتخبين.
 - 6- تخويف وترهيب وتهديد السكان في الضفة والقطاع.
 - 7- متابعة سياسة إرهاب الدولة حيث تعتبر إسرائيل أكبر إرهابي في العالم.
 - 8- تخريب التربة الزراعية للأراضي الفلسطينية ونزع الأشجار وإتلاف المزروعات وتلويث البيئة الطبيعية وكل ذلك تحت ذرائع أمنية.
 - 9- الاستيلاء على المياه العربية وخاصة من جنوب لبنان والجولان السوري المحتل لتأمين احتياجات إسرائيل من المياه الصالحة للشرب أو الزراعة.
 - 10- انتهاك حرمة الأماكن المقدسة الإسلامية والمسيحية.
 - 11- استخدام الأسلحة المحرمة دولياً في العمليات العسكرية مثل القنابل الفوسفورية والقنابل العنقودية والأسلحة الكيماوية السامة.
 - 12- تهديد أمن وسلام واستقرار منطقة الشرق الأوسط عن طريق استمرار تطوير أسلحتها النووية مع العلم أن إسرائيل هي البلد الوحيد في العالم الذي لا تخضع منشأته النووية إلى تفتيش وكالة الطاقة الذرية.
- إن جميع البنود الورد ذكرها تشكل انتهاكاً جسيماً وصارخاً لأحكام القانون الدولي الإنساني.

المحامي
عروان يوسف صباح
ماجستير في الحقوق
نايب نقيب المحامين
في الجمهورية العربية السورية

سلاماً- العرب على لبنان وانتهاك القانون الدولي الإنساني:

شنت إسرائيل حرباً على لبنان في شهري تموز وآب 2006 انتهكت فيها السيادة الوطنية للبنان وخالفت كل أحكام القانون الدولي الإنساني حيث قامت:

- 1- بتدمير البنية التحتية للبنان من جسور وطرق ومطارات ومستشفيات ومحطات توليد الطاقة والوقود والمياه وتلووث المناطق اللبناني.
 - 2- القتل الجماعي للأشخاص المدنيين من نساء وأطفال وشيوخ وتعتبر مجزرة قانا/2/ مثالا عن وحشية القوات الإسرائيلية وعدم تقيدها بالحد الأدنى من الاعتبارات الإنسانية.
 - 3- إلقاء أكثر من مليون قنبلة عنقودية على الأراضي في اليوم الأخير قبل إعلان مجلس الأمن وقف العمليات العسكرية.
 - 4- قصف سيارات الإسعاف وقوافل الأدوية والأغذية والمساعدات الواردة إلى لبنان ومثاليها قصف قافلة المساعدات الإنسانية الواردة إلى لبنان ومثاليها ضرب قافلة الهلال الأحمر القادمة من دولة الإمارات العربية المتحدة.
 - 5- فرض الحصار الجوي والبحري على لبنان وعدم السماح بدخول أية مساعدات إنسانية إلا تلك التي توافق عليها قوات الاحتلال الإسرائيلي مع العلم أن هذا النوع من الحصار غير مسبوق عالمياً لأن من يقرر الحصار هو قرارات مجلس الأمن في حين أنه في حالة لبنان فإن من قرر الحصار هو الاحتلال الإسرائيلي.
 - 6- ضرب مراكز الأمم المتحدة وقطع الطرق الدولية.
- إن مجمل هذه الممارسات العنصرية الإسرائيلية إنما تشكل جرائم الحرب وجرائم ضد الإنسانية وجريمة العدوان وكلها جرائم يعاقب عليها القانون الدولي الإنساني ويعرض مرتكبيها دولاً وأفراداً للمسائلة وفرض العقاب المناسب لحقهم.
- أما مسألة كفاءة حماية وتطبيق قواعد القانون الإنساني حيال الممارسات اللاإنسانية التي تقدم عليها إسرائيل فإنها مسألة تطرح بالحاح وهنا يبرز السؤال عن كيفية ردهع إسرائيل في ظل نظام عالمي جديد يدعي حرصه على العدالة والسلام.

المحامي

مروان يوسف صباح

ماجستير في الحقوق

نائب نقيب المحامين

في الجمهورية العربية السورية

لقد بات من الضروري إخضاع الممارسات الإسرائيلية للرقابة الدولية
وللمساءلة العقابية وإن ذلك يتطلب:

1- وقف عملية التسلح الإسرائيلية ولاسيما بالأسلحة النووية الفتاكة
والمحظورة وفرض الحظر الدولي على إرسال الأسلحة إليها.

2- إلزام إسرائيل بدفع التعويض عن كافة الأضرار اللاحقة بالسكان
المدنيين في فلسطين ولبنان وممتلكاتهم.

- تجريم وإدانة أفعال المسؤولين الإسرائيليين ومحاكمتهم.

- إلزام إسرائيل بتنفيذ قرارات الشرعية الدولية بسحب قواتها من
الأراضي المحتلة في فلسطين ولبنان وسوريا والأردن.

- إلزام إسرائيل باحترام حق الشعب الفلسطيني في تقرير مصيره
 وإقامة دولته الوطنية المستقلة وفق ما تقرره الشرعية الدولية

لكن الموقف حتى الآن لا يزال الصمت تجاه تلك الممارسات العدوانية.

وما يخشى منه هو أن يُفسر الصمت الدولي على أنه قبول بالممارسات
الإسرائيلية مما سيؤدي إلى نتائج كارثية منها وليس آخرها سقوط أحكام
القانون الدولي الإنساني وتكريس سياسة العنف والعدوان في العالم كوسيلة
لحل النزاعات.

وهنا يبرز دور الحقوقيين في نشر التوعية بأحكام القانون الدولي الإنساني
بالتعاون بين نقابات المحامين وروابط الحقوقيين وجميع المشتغلين الذين
يهمهم سيادة حكم القانون، وفي ذلك خير للإنسانية جمعاء.

أنقرة في 2006/11/18

المحامي

مروان يوسف صباح

Marwan Yuossef Sabbagh
(Suriye Barosu Başkan Yardımcısı)

**The Continuing Israeli Aggression Against the Rule
of International Humanitarian Law**

**1. Introduction to the international humanitarian
law(IHL):**

International humanitarian law, is righteously considered as one of the branches of law , although it is derived from public international law, it enjoys certain specificity which allows us to allocate to it a special position among other branches of the law. International humanitarian law, covers a group of rules which aims at achieving humanitarian purposes such as restricting the armed conflicts results, to protect the persons not participating at the armed conflicts and to limit the methods and military tactics used at war. International humanitarian law (IHL) is know also as the law of the war or the law of armed conflicts.

2. Distinction between International Humanitarian Law and Human Rights Law:

Despite that there is a big difference between the two laws, sometimes the two concepts are confused. Whereas, the end result of both laws is to protect human rights, international humanitarian law applies to armed conflicts and not to internal ones. The rules of international humanitarian law applies to all parties whenever a conflict arises, along with the start of military operations irrespective of who started the conflict. Human rights law applies at peace times with the possibility of suspending some of its provisions during armed conflicts.

Human rights law principal foundations are embodied into the Human rights charter composed of: The Universal Declaration of Human Rights issued on 10 December 1948 in addition to the two international pacts: The International Pact For Civil and Political Rights and the International Pact For Economic, Social and Cultural Rights.

On the other hand, international humanitarian law is today mostly embodied in the Four Geneva Conventions of 1949 and their additional protocols.

3. The Essence of International Humanitarian Law:

Since ancient times International humanitarian law was gradually formed of subsequent civilizations religious and customary rules regulating the war. Later on, the people codified such rules and customs into written laws as manifested in international conventions beginning of the 19th century and 20 century such as the Hague convention of 1907. With the development of the human mind and the woes of the war in Europe, the international humanitarian law crystallized from the following sources:

1. The four Geneva conventions of 1949 which are considered as the most important source of the rules of international

humanitarian law to which most of the states acceded and agreed that such conventions in addition to their protocols for the year 1977 are binding on all states.

Those conventions are:

a. The Geneva Convention For the Ameliorations of the Condition of the Wounded & Sick in Armed Forces in the Field of August 12, 1949.

b. The Geneva Convention For the Amelioration of the Condition of Wounded Sick and Shipwrecked Members of Armed Forces At Sea of August 12, 1949.

c. The Geneva Convention Relative to The Treatment of Prisoners of War of August 12, 1949.

d. The Geneva Convention Relative to The Protection of Civilian Persons in Time of War of August 12, 1949 which is considered as the most important convention of international humanitarian law.

There are 2 additional protocols to the Geneva conventions issued in 1977:

- The Protocol Additional to the Geneva Conventions of 12 August 1949, and relating to the protection of Victims of International Armed Conflicts. (Protocol 1)

- The Protocol Additional to the Geneva Conventions of 12 August

1949, and relating to the protection of Victims of International Armed Conflicts. (Protocol 2)

In addition to other conventions regulating the issues of the law of the war such as:

2. The 1954 convention related to the protection of cultural rights at the time of armed conflicts.

3. The 1972 Convention related to the ban on biological weapons.

4. The 1980 Convention related to conventional weapons and its five additional protocols.

5. The 1993 Convention regarding chemical weapons.

6. The 1997 Ottawa convention related to ban on anti persons mines.

7. The facultative protocol for the year 2000 related to the rights of the child and protection of children at times of armed conflicts.

The rules of international humanitarian law are considered binding even those rules which are not yet codified because they are considered as forming part of customary international law.

4. Application of International Humanitarian Law:

International humanitarian law applies to armed conflicts mostly in the following two situations:

A. The protection of individuals not participating, or became not participating into the armed actions: International Humanitarian Law protects civilian population, medical and religious staff, the wounded, prisoners of war, hospitals and religious centers, humanitarian aids convoys especially the Red Cross and Crescent.

B. International Humanitarian Law aims at restricting the means of war especially, the weapons, and methods of waging military operations such as military plans and tactics. International Humanitarian Law impose a ban on all weapons which cause superfluous injuries to individuals and those which cause long term damage to the environment in addition to chemical and biological weapons, the explosive bullets and anti-person mines.

The main question is do states comply with international humanitarian law. The answer is unfortunately frustrating because it is a negative. Wars are becoming more and more cruel and numbers of their casualties among civilian populations are increasing too. Very often the so called "grave breaches" as denoted by Geneva convention are committed as a routine matter by the parties to the armed conflicts.

Grave breaches of International Humanitarian Law (IHL) are defined in article (50) of the first Geneva convention, article (51) of the second convention and article (131) of the third Geneva convention in addition to article (147) of the Fourth Geneva convention such as: premeditated killing, inhumane treatment, and destruction of properties.

5. Israel and the fate of International Humanitarian Law (IHL):

A. Israel has illegally taken over the land by force since the war of 1948 despite that the rules of international law do not recognize the use of force as a legitimate way to obtain ownership of land no matter how long the occupation of the land lasts. This means no statute of limitations could run in order to grant legitimacy to the occupation according to the settled principle of international law. Israel has also occupied other Arab land during the wars of 1956, 1967, 1973 and the wars against Lebanon in 1978, 1982 and 2006, where Israel used to wage its armed aggressions against the land and the civilian population to annex parts of the occupied lands to its artificial entity. Israeli occupation of Arab land persists despite the resolutions of the United Nations and international legitimacy ordering Israel to withdraw from the occupied lands.

B. Israel violates the rules of International Humanitarian Law (IHL) through forced deportation of the population and not allowing the civilian population to return to their homes despite the end of the military operations in addition to im-

sing collective punishments on the civilian population.

C. Facts on the ground indicate that Israel persists in violating the right of the Palestinian populations through the practice of apartheid against the Palestinian. Such practices are mostly represented by the wall of separation which cut the Palestinian territories along with the building of settlements on the occupied land, preventing the Palestinian people from the use of his right to self-determination, his right to build his national independent state with Jerusalem as its capital.

D. Israel is committing grave breaches of international humanitarian law through:

1. The use of excessive military force without any attention to the physical integrity of the civilian population.

2. Inflicting intended damage to the civil property and the infrastructure.

3. Not-allowing medical staff to reach the wounded in addition to the detention of members of the medical staff.

4. The execution of detained Palestinians.

5. The administrative detention of thousands of Palestinians without any trial and for long periods, the last was the detention of members of the Palestinian cabinet and elected members of the Palestinian legislative council.

6. Terrorizing and threatening the civilian population in Gaza and the West Bank.

7. Continuing the policy of state sponsor terrorism, Israel is indeed the first terrorist in the world.

8. Destroying the agricultural Palestinian land, uprooting the trees and plants, polluting the environment under the security pretext.

9. Capturing Arab waters, especially in the south of Lebanon and Golan heights to ensure the Israeli needs for potable waters and for irrigation.

MARWAN
YUOSSEF
SABBAGH'IN
KONUŞMASI

10. Desecrating Muslim and Christian holy places.

11. Use of internationally forbidden weapons in Israel military operations such as the white phosphorus gaz , cluster bombs and poisonous chemical weapons.

12. Threatening peace, security and stability of the Middle East region through Israel persistence to develop nuclear weapons. Israel is the sole state in the world, which nuclear compounds are not subjected to the inspection of the International Atomic Energy Agency.

All above Israeli practices constitute, blatant and grave breaches of the provisions of international humanitarian law.

6. The Israeli war against Lebanon and the violation of International Humanitarian Law:

Israel has waged its war against Lebanon during July and August 2006, violating thus the Lebanese national sovereignty in addition to all rules of international humanitarian law as Israel did the following acts:

1. Destroying the Lebanese infrastructure, bridges, highways, airports, hospitals, energy water and gaz stations in addition to polluting the Lebanese cost.

2. The mass killing of civilian population, children, elderly and women. The massacre of /Kana 2/ is a living example of the Israeli army brutality and its non respect of any minimal humanitarian considerations.

3. Throwing more than 1 Million cluster bomb on the Lebanese territory on the last day of its aggression just before the UN. Security council declared cease of military operations.

4. The Shelling of ambulances, medical, humanitarian and aid convoys heading to Lebanon such as bombing the red crescent convoys coming to Lebanon from the United Arab Emirates.

5. Imposing an air and sea blockade on Lebanon in addition to not allowing the entry of any humanitarian aid to Lebanon unless with the prior permission of the Israeli occupying forces, taking into consideration that such siege is unprecedented in the world since it is the UN. Security council is the competent body to issue resolutions to impose such siege.

6. Striking the posts of the United Nations and cutting off international highways.

Such above enumerated Israeli aggressive practices constitute war crimes, crimes against humanity and the crime of aggression which all the international humanitarian law sanctions and prosecute the perpetrators of such crime whether they are individual or states and impose on them the appropriate penalty.

Very often the question of how to enforce the rules of international humanitarian law against the Israeli inhumane practices is raised. The issue is how to stop Israel's violation of the international humanitarian law in a new world order which claims to be the guardian of justice and peace in the world.

It has become necessary to subject Israeli practices to international control and to bring penal justice to the violators. This requires the following:

1. To stop Israel from arming itself notably with nuclear forbidden lethal weapons and to impose an embargo on shipment of arms to Israel.

2. To oblige Israel to pay compensations for all damage it has inflicted to the civilian population and their belongings in both Palestine and Lebanon.

3. To incriminate acts of Israeli officials and to hold them accountable for their criminal acts.

4. To oblige Israel to enforce international legitimacy resolutions by withdrawing its troops from the occupied territories in Palestine, Lebanon, Syria and Jordan.

5. To compel Israel to respect the right of self determination to the Palestinian people and its right to form its national independent state as per the decisions of international legitimacy.

However, the world is still as of today silent and turning a blind eye to the Israeli aggressive practices.

It is feared that such international world silence might be interpreted as acceptance to such practices which would lead to catastrophic results, inter alia , the fall of international humanitarian law, the setting up of the policy of aggression and violence in the world as a means to solve disputes.

This is why the jurists have an important role to play in raising the awareness in the rules of international humanitarian law in cooperation with other Bar Associations, Jurists leagues and all those who care to enforce a rule of law in our world in order to achieve the welfare of the whole world.

Marwan Youssef Sabbagh
(Suriye Barosu Başkan Yardımcısı)

Uluslararası İnsani Hukukun Üstünlüğüne Karşı İsrail'in Süregelen Saldırganlığı

1. Uluslararası İnsani Hukuka Giriş

Uluslararası İnsani Hukukun, hukukun bir dalı olarak değerlendirilmesi doğrudur ve uluslararası kamu hukukundan türemiş olmasına rağmen, hukukun diğer dalları arasında özel bir konuma yerleştirilmeye izin verecek belirli bir özgünlüğe sahiptir. Uluslararası insani hukuk, silahlı çatışmaların kısıtlanması, insanların silahlı çatışmalara katılmaktan korunmaları ve savaşta kullanılan yöntemlerle askeri taktiklerin sınırlandırılması gibi insancıl amaçları hedefleyen bir grup kuralı kapsar. Uluslararası İnsani Hukuk aynı zamanda savaş hukuku ya da silahlı çatışma hukuku olarak da bilinmektedir.

MARWAN
YOUSSEF
SABBAGH'IN
KONUŞMASI

2. Uluslararası İnsani Hukuk ile İnsan Hakları Hukuku Arasındaki Ayrım:

Bu iki hukuk arasında büyük bir fark olmasına karşın bazen bu iki kavram birbiriyle karıştırılmaktadır. Her ne kadar her iki hukukun da nihai amacı insan haklarını korumaksa da uluslararası insani hukukun geçerli olduğu alan silahlı çatışmalardır, iç meseleler değil. Uluslararası insani hukukun kuralları bir çatışma doğar doğmaz, askeri operasyonlarda ise çatışmayı kimin başlattığına bakılmaksızın tüm taraflar açısından uygulanır. İnsan hakları hukuku ise silahlı çatışma zamanında bazı hükümlerinin askıya alınabilmesi olasılığıyla barış zamanlarında uygulanır.

İnsan Hakları hukukunun temel ilkeleri şu İnsan Hakları belgelerinde somutlaştırılmıştır: 10 Aralık 1948'de ilan edilen İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi, Uluslararası Medeni ve Siyasi Haklar Pakti ve Uluslararası Ekonomik, Sosyal ve Kültürel Haklar Pakti.

Diğer yandan uluslararası insani hukuk en çok 1949 tarihli Dört Cenevre Sözleşmesi ve Ek Protokollerinde somutlaştırılmıştır.

3. Uluslararası İnsani Hukukun Özü

Eski zamanlardan beri uluslararası insani hukuk, farklı medeniyetlerin savaşları düzenleyen dini ve örfi kurallarından aşama aşama meydana gelmiştir. Daha sonra insanlar bu tür kuralları ve görenekleri, 1907 tarihli La Haye Sözleşmesi gibi 19. ve 20. yüzyıllardan itibaren uluslararası sözleşmelerde de gösterildiği gibi yazılı kanun haline getirmişlerdir. İnsanlığın gelişmesi ve Avrupa'daki savaşın üzüntüleriyle birlikte aşağıda belirtilen kaynaklardan uluslararası insani hukuk doğmuştur:

1. Uluslararası insani hukuk kurallarının en önemli kaynaklarından kabul edilen 1949 tarihli Cenevre sözleşmelerine

birçok devlet taraf olmuştur ve 1977'de bu tür sözleşmelerin ek protokolleri ile birlikte tüm devletler üzerinde bağlayıcı olduğunu kabul etmişlerdir. Bu Sözleşmeler:

a. Kara savaşındaki yaralı ve hastaların durumunun iyileştirilmesine ilişkin 12 Ağustos 1949 tarihli Cenevre Sözleşmesi.

b. Deniz savaşındaki yaralı, hasta ve kazazedelerin durumunun iyileştirilmesine ilişkin 12 Ağustos 1949 tarihli Cenevre Sözleşmesi.

c. Savaş esirlerinin tedavisine ilişkin 12 Ağustos 1949 tarihli Cenevre Sözleşmesi.

d. Uluslararası insani hukuk alanındaki en önemli sözleşme kabul edilen 12 Ağustos 1949 tarihli Savaş zamanında sivillerin korunması hakkında Cenevre Sözleşmesi.

1977'de yayınlanan Cenevre Sözleşmeleri'ne ek 2 Protokol bulunmaktadır:

- Uluslararası Silahlı Çatışmalarda Mağdurların Korunmasına ilişkin 12 Ağustos 1949 tarihli Cenevre Sözleşmesi'ne Ek Protokol (1 no'lu Protokol).

- Uluslararası Silahlı Çatışmalarda Mağdurların Korunmasına ilişkin 12 Ağustos 1949 tarihli Cenevre Sözleşmesi'ne Ek Protokol (2 no'lu Protokol).

Savaş hukukuna ait meseleleri düzenleyen diğer sözleşmeler aşağıdadır:

2. Silahlı çatışma zamanında kültürel hakların korunmasına ilişkin 1954 tarihli Sözleşme.

3. Biyolojik silahların yasaklanmasına dair 1972 tarihli Sözleşme.

4. Konvansiyonel silahlar hakkında 1980 tarihli Sözleşme ve 5 adet Ek Protokolü.

5. Kimyasal silahlar hakkında 1993 tarihli Sözleşme.

6. İnsanlara karşı kullanılan mayınların yasaklanmasına

dair 1997 tarihli Ottawa Sözleşmesi.

7. Silahlı çatışma zamanlarında çocuk haklarının ve çocukların korunması hakkında 2000 yılı için İhtiyari Protokol.

Uluslararası insani hukuk kuralları yasalasmamış olsa bile, örfi uluslararası hukukun bir parçası sayıldığından bağlayıcı kabul edilir.

4. Uluslararası İnsani Hukukun Geçerliliği

Uluslararası insani hukuk silahlı çatışmalarda çoğunlukla aşağıdaki iki durumda geçerlidir:

A. Silahlı eylemlere katılmayanların korunması: Uluslararası insani hukuk sivil nüfusu, sağlık ve din personelinin, yaralıları, savaş esirlerini, hastane ve ibadet yerlerini ve Kızılay ya da Kızılhaç gibi insani yardım konvoylarını korur.

B. Uluslararası insani hukuk, başta silahlar olmak üzere savaş araçları ile askeri planlar ve taktikler gibi askeri operasyon yöntemlerinin kısıtlanmasını amaçlar. Uluslararası insani hukuk, insanlarda kalıcı yaralara, çevrede ise uzun dönemli hasara neden olan tüm silahların yanı sıra kimyasal ve biyolojik silahların, patlayıcı maddelerin ve anti-personel mayınların da yasaklanmasını zorunlu kılmaktadır.

Asıl soru devletlerin uluslararası insani hukuka uyup uymadıklarıdır. Cevap ne yazık ki olumsuzdur. Savaşlar gitgide daha zalimleşmekte ve sivil nüfus arasındaki ölü ve yaralı sayısı da artmaktadır. Cenevre Sözleşmesi'nde zikredilen "ağır ihlaller" çoğunlukla silahlı çatışmanın taraflarının rutin bir eylemi haline gelmiştir.

Uluslararası insani hukukta ağır ihlaller Birinci Cenevre Sözleşmesi'nin 50. maddesi, İkinci Cenevre Sözleşmesi'nin 51. maddesi, Üçüncü Cenevre Sözleşmesi'nin 131. maddesi ile Dördüncü Cenevre Sözleşmesi'nde "kasten adam öldürme, insanlık dışı muamele ve mülkiyetin tahrip edilmesi" şeklinde tanımlanmıştır.

5. İsrail ve Uluslararası İnsani Hukukun Kaderi

A. İsrail 1948 Savaşı'ndan bu yana toprakları yasadışı bir şekilde ele geçirmiştir, oysa uluslararası hukuk kurallarına göre bir toprak üzerindeki işgal ne kadar sürerse sürsün toprağa sahip olunurken zor kullanılmasını meşru bir yol olarak tanımamaktadır. Bu şu anlama gelir: Yerleşik uluslararası hukukuna göre işgale meşruiyet kazandırabilecek hiçbir zamanasını hükmi yoktur. İsrail aynı zamanda 1956, 1967 ve 1973 savaşlarında ve Lübnan'da 1978, 1982 ve 2006 yılında yaptığı savaşlarda başka Arap topraklarını da işgal ederek yapay varlığına toprak katmak amacıyla sivil nüfusa karşı saldırılar düzenlemiştir. İsrail'in Arap topraklarındaki işgali, BM kararlarına ve İsrail'in bu topraklardan çekilmesini emreden uluslararası meşruiyet kurallarına karşın sürmektedir.

B. İsrail halkı zorla yerinden ederek ve askeri operasyonların sona ermesine rağmen sivil nüfusun evlerine dönmelerine izin vermeyerek, ayrıca sivil hakla kolektif cezalar vererek uluslararası insani hukuk kurallarını ihlal etmektedir.

C. Olaylar İsrail'in Filistinlilere ayrımcılık uygulayarak Filistin halkının haklarını ihlal etmekte ısrar ettiğinin göstermektedir. Buna benzer uygulamaların en belirgin örnekleri Filistin topraklarını kesen duvarın yanı sıra işgal altındaki topraklarda yerleşim yerlerinin kurulması, Filistin halkının kendi kaderini tayin hakkını kullanmasının ve Kudüs başkent olacak şekilde bağımsız bir ulus devlet kurmasının engellenmesidir.

D. İsrail aşağıdaki yollarla uluslararası insani hukukta ağır ihlallere sebep olmaktadır:

1. Sivil nüfusun fiziksel bütünlüğünü dikkate almadan aşırı askeri güç kullanarak.
2. Sivillere ait mülkiyete ve altyapıya kasti zarar vererek.
3. Sağlık personelinin yaralıları erişimini engellemenin yanı sıra sağlık personelinin hapis tutarak.
4. Tutuklu Filistinlileri öldürerek.

5. Binlerce Filistinliyi yargılamadan ve uzun sürelerde hapis tutarak. Bunlardan sonuncusu Filistin kabine ve yasama meclisi üyelerinin hapsedilmesi olmuştur.

6. Gazze ve Batı Şeria'daki sivil nüfusu terörize edip tehdit ederek.

7. Devlet güdümlü terörizm politikasını sürdürerek, İsrail aslında tarihteki ilk teröristtir.

8. Filistin'deki tarımsal alanları yok ederek, ağaç ve bitkileri kökünden sökerek, güvenlik bahanesiyle çevreyi kirleterek.

9. Başta Lübnan ve Golan tepelerinde, İsrail'e içme ve sulama suyu sağlamak amacıyla Arapların sularına el koyarak.

10. Müslüman ve Hıristiyanların kutsal yerlerine saygısızlık ederek.

11. Askeri operasyonlarda beyaz fosfor gazı, misket bombası ve zehirli kimyasal silahlar gibi uluslararası yasaklanmış silahlar kullanarak.

12. Nükleer silah geliştirmede ısrar ederek Orta Doğu'daki barış, güvenlik ve istikrarı tehdit ederek. İsrail, nükleer bileşimlerin Uluslararası Atom Enerji Kurumu'nun denetimine tabi olmadığı dünyadaki tek devlettir.

İsrail'in yukarıda belirtilen tüm uygulamaları uluslararası insani hukuk hükümlerinin açık ve ağır ihlalini teşkil etmektedir.

6. İsrail'in Lübnan'a Karşı Savaşı ve Uluslararası İnsani Hukukun İhlali

İsrail 2006 yılının Temmuz ve Ağustos aylarında Lübnan'a savaş açarak hem Lübnan'ın ulusal egemenliğini hem de uluslararası insani hukuktaki tüm hükümleri aşağıdaki yollarla çiğnemiştir:

1. Lübnan'daki altyapıyı, köprüleri, otoyolları, havaalan-

larını, hastaneleri, enerj, su ve gaz istasyonlarını tahrip ederek ve de Lübnan kıyılarını kirleterek.

2. Sivil nüfusu, çocukları, yaşlıları ve kadınları topluca öldürerek. 2. Kana katliamı İsrail'in ordusunun vahşetinin ve asgari insancıl kaygılara bile saygı gösterilmediğinin yaşayan örneğidir.

3. BM Güvenlik Konseyi askeri operasyonların durdurulmasını ilan etmeden hemen önce Lübnan'a saldırısının son gününde Lübnan topraklarına 1 milyon msket bombası atarak.

4. Lübnan'a giden ambulanslar ile tıbbi ve insani yardım konvoylarına patlayıcılarla saldırı düzenleyerek, Birleşik Arap Emirlikleri'nden Lübnan'a giden Kızılay konvoyunu bombalamak gibi.

5. Lübnan'ı hava ve denizden abluka altına alarak, bunun yanı sıra İsrail işgal kuvvetlerinin ön izni olmadan Lübnan'a insani yardımın girmesine izin vermeyerek. Burada Sözkonusu olan BM olduğu için bu kuşatmanın dünya tarihinde benzeri yoktur. Bu türden bir kuşatma için gereken kararı çıkartmakla yetkili organ Güvenlik Konseyi'dir.

6. BM'in görev yerlerini vurarak ve uluslararası karayollarını keserek.

İsrail yukarıda sayılan saldırgan faaliyetleri uluslararası insani hukuk tarafından yasaklanan ve failleri gerek bireyler gerekse devletler olsun cezalandırılan savaş suçu ve insanlığa karşı suç teşkil etmektedir.

İsrail'in saldırganlıklarına karşı uluslararası insani hukuk kurallarının nasıl uygulanacağı sorusu sıklıkla sorulmaktadır. Sorun dünyada adaletin ve barışın koruyucusu olduğunu iddia eden yeni dünya düzeninde İsrail'in uluslararası insani hukuku ihlal etmesinin nasıl durdurulacağıdır.

İsrail'in eylemlerini uluslararası denetime tabi kılmak ve ihlal edenlere ceza adaletini uygulamak zorunlu hale gelmiştir. Bunun için aşağıda sayılanların yapılmalıdır:

1. İsrail'in özellikle yasaklanmış nükleer silahlarla silahlanmasını durdurmak ve İsrail'e silah sevkiyatına ambargo getirmek.

2. İsrail'in Filistin ve Lübnan'daki sivil halka ve halkın mal-mülküne verdiği zarar karşılığında tazminat ödemeye zorlamak.

3. İsraili görevlilerin eylemlerini suç sayıp, bunları işledikleri cezai fiillerden ötürü sorumlu tutmak.

4. İsrail'in askerlerini Filistin, Lübnan, Suriye ve Ürdün'deki işgal topraklarından çekilmesini sağlayarak İsrail'i uluslararası meşruiyet kararlarını uygulamaya zorlamak.

5. İsrail'i Filistin halkının kendi kaderlerini tayin hakkına ve uluslararası meşruiyet kararları gereğince bağımsız bir ulusal devlet olma hakkına saygı göstermek zorunda bırakmak.

Fakat dünya bugün de sessiz kalmakta ve İsrail'in saldırgan eylemlerine gözlerini kapatmaktadır.

Bunun gibi uluslararası çapta bir suskunluğun bu eylemlerin kabul edilmesi olarak yorumlanabileceği korkusu vardır. Böyle bir durum, uluslararası insani hukukun yerle bir edilmesi ve dünyada uyuşmazlıkların çözüm aracı olarak saldırganlık ve şiddetin tesisi gibi korkunç sonuçlara yol açabilir. İşte bu nedenle tüm dünyada refahı gerçekleştirmek amacıyla hukukçuların diğer Barolarla, Hukukçu Birlikleriyle ve dünyamızda hukukun üstünlüğü için kaygı duyan herkesle işbirliği içinde uluslararası insani hukuk kuralları konusunda bilincin artırılmasında oynayacakları önemli bir rolleri bulunmaktadır.

- سعادة النقيب فيدات أحسن كوسار، نقيب أنقره المحترم
- سعادة الأستاذ سامح عاشور، رئيس إتحاد المحامين العرب المحترم
- حضرات النقباء والزملاء الأعزاء

أود، أولاً، أن أشكر جزيل الشكر النقيب فيدات أحسن كوسار على مبادرته في دعوة النقباء العرب وإتحادهم المحترم لهذا المنتدى المهم.

وقد طُلب إليّ أن أحضّر هذه الكلمة آخر لحظة، فلنبيت الطلب بالرغم من دقة الموضوع المطلوب معالجته. لذا، تروني مختصراً فيه نظراً للظرف المبسوط.

وموضوع البحث مقسم إلى ثلاثة بنود:

- أ- ألا يمكن لكل من العرب والإسرائيليين حلّ مشاكلهم المزعجة من خلال الوسائل السلمية واضحين في الاعتبار أنّ القوة العسكرية لم تتمكن من حلها في خلال أكثر من نصف قرن؟
- ب- هل يقوم كل من مفكري العرب وإسرائيل بواجبهم؟!
- ج- ألن يتحقق السلام أبداً؟

أبدأ مداخلتي بتعريف موجز لمعنى السلام.

فالسلام لا يخرج من فراغ.

وليس السلام كلمة بسيطة أو سهلة.

إنه يتم إثّر مشاكل معقدة. وهذه هي حالنا في منطقة الشرق الأوسط.

يُحكى أنّ أحد الملوك أراد وصفاً فنياً لأجمل صورة للسلام، وقد اختار التالية:

"Peace does not mean to be in a place where there is no noise, trouble or hard work. Peace means to be in the midst of all those things and still be calm in your heart. That is the real meaning of peace."

إذا، إن السلام يتطلب قلوباً كبيرة و عقولاً نيرة!

وفي قضيتنا، لا يمكن الحكومات وحدها أن تنتهي نزاعاً كالذي يعترض العرب وإسرائيل.

وللوصول إلى سلام حقيقي، يقتضي أكثر من تحية أو مصافحة، وأكثر من اعتراف سياسي متبادل: تقتضي لتلك مصالحة بين القلوب!

وفي النهاية، على شعوب المنطقة وحكوماتها أن تقوم بفحص ضمير وتنتهي هذا النزاع الذي طال انتظار السلام فيه.

وحسب البروفسور يول شارني من جامعة السوربون:

"لا يمكن للعرب أن ينسوا رغبتهم في العودة يوماً إلى فلسطين ..."

ويضيف:

"... سيبقي العرب في ذهنهم أنّ فلسطين عربية ... وستعود يوماً كذلك ... وكلما "ساروا في هذه الدعوة جهاراً، كلما أصبحت مشكلة الإسرائيليين تزداد تعقيداً على "المدى البعيد .."

وقد أسف البروفسور شارني ألا يكون لأوروبا دوراً فاعلاً في الشرق الأوسط.

ولكن يقتضي أن تتم التنازلات التي أشرت إليها من أطراف النزاع كافة، لا من جهة واحدة كما هي الحال حتى الآن، أي من جهة الفريق العربي.

وفي المقابل، يقتضي أن يكون لليهود مكان في فلسطين، وإلا فلا يكون للسلام أي معنى.

والسلام هنا يسير على خطين: أي أن يكون الإيمان به نابعاً من طرفي النزاع، أي الإسرائيليين والعرب.

وقد قال ارييل شارون رئيس وزراء إسرائيل السابق يوماً، حسب أموس شوكن تحت عنوان مقالة له في هآرتس:

"إنّ السلام الموجود حالياً هو بين زعماء. إنّ الشعوب تعارضه. ففي مصر، نجد "أنّ الأكاديميين والمحاور التجاريّة والنقابات تقاطع إسرائيل ... وكذلك الوضع في "الأردن ..."

"Israel must not be a Jewish state, that is not democratic. This "would mean a failure of Zionism. Israel must make very effort to "ensure that it has a Jewish majority, and at the same time, it must "also insure that all its citizen enjoy equal rights ..."

وفي المقابل، صرّح السيد لبيرمان، الوزير الجديد في الحكومة الإسرائيلية المتخبطة بعد الحرب الأخيرة على لبنان أنّه سيستعمل كل قواه كوزير "للتهديدات الإستراتيجية" "strategic threats" للوقوف كسدّ منيع في وجه متابعة السلام وإجرائه اختبارات على الفلسطينيين الذين

يعيشون في إسرائيل لمعرفة مدى ولائهم لهذه الدولة، وإلا تعرضوا لفقدان هويتهم. ويضيف أن المستعمرات في الضفة الغربية يجب أن تدخل ضمن دولة إسرائيل.

ومما قاله:

"The answer is exchanges of land and populations and making a "homogeneous Jewish country as much as possible. I don't know why "Palestinians deserve a country that is clean of Jews ... and we are becoming "a binational country where 20 % are minorities. If we want to keep this a "Jewish Zionist country, there is no other solution".

وفي كلا موقعي ارييل شارون وليبيرمان تعارض واضح.

ومهما يكن من أمر، فإنه يبقى للفلسطينيين وحدهم حق تقرير ما يريدونه في أي حل يتعلق بدولتهم.

وللجواب على البند الثاني من السؤال: هل يقوم كل مفكري العرب وإسرائيل بواجبهم؟

لا بد لي، هنا، من أن أشير إلى أنني لست في وضع لإعطاء وصف لمفكري العرب وإسرائيل.

ولمسألة المفكرين من الطرفين يقتضي، بادئ ذي بدء، توفر بعض المستلزمات، ومنها معرفة حدود إسرائيل النهائية.

سأل القمر يوماً أمه الشمس: لماذا لا تفصلني لي ثوبا أنتي به متقلبات الطقس؟ فأجابته الشمس: يا بني، أحاول أن أجعلك ثابتاً على مقياس واحد كي أنفذ لك هذا الثوب، ولكني لم أفعل بذلك حتى الآن!

ووضع إسرائيل بشأن حدودها هو كوضع القمر. فمتى تثبتت هذه الحدود نهائياً وفق مقررات الشرعية الدولية، أخذة في الاعتبار حقوق الشعب الفلسطيني وسائر الدول المحيطة بها، فلن ترى، عندئذ، في نظري، سوى الثوب الذي نرغب فيه: ألا وهو ثوب السلام الحقيقي والمعادل المنشود!

وللجواب على السؤال المطروح في عنوان هذه الفقرة أقول، إذ لا بد من جواب:

إني بصفتي ممثلاً لرئيس الاتحاد الدولي للمحامين، الأستاذ باولو لينز أي سيلفا، في هذا المنتدى؛

وبصفتي أميناً عاماً لهذا الاتحاد للشرق الأدنى والأوسط حيث أن إسرائيل هي عضو في الاتحاد المذكور؛

ومن هذا المنطلق فحسب، أتوجه إلى نقيب المحامين في إسرائيل، وذلك لأول مرة، كي يقوم بمبادرة في نقابته أولاً، ولدى حكومته ثانياً، للعمل بكل جرأة وشجاعة، في سبيل السلام الذي يُنشد

المحامون العرب، وعلى رأسهم إتحادهم المحترم، أي السلام العادل والشامل والحقيقي، المبني على مقررات الشرعية الدولية.

بحيث نضع جميعاً أمام أعيننا تحقيق العدل بين الشعوب ومصالحة القلوب وإنارة العقول توصلنا إلى الأهداف السامية التي نقوم عليها مهنتنا.

وعندها نستحق لقب مهنتنا الشريفة ألا وهو لقب "رسل السلام".

والله ولي التوفيق

وشكراً لانتباهكم.

المحامي سامي عقل

Sami AKL
(UIA Orta Doğu Bölge Yardımcısı)

Your Excellency President of the Ankara Bar Mr Vedat Ahsen COSAR,

Your Excellency President of the Arab Lawyers Union Mr. Sameh Achour,

Your excellencies Presidents of the different Bar Associations,

Dear colleagues,

Allow me at the outset to thank the President of the Bar Mr. COSAR for inviting the Arab Bars' Presidents and their Union to this important symposium.

I was requested at the last minute to prepare this intervention, so I answered the call, despite the sensitiveness of the issue. Hence I'll be brief in my intervention.

I will try in my intervention to answer three questions:

A- Can't the Arab and Israelis solve their problems through

SAMI
AKL'IN
KONUŞMASI

peaceful means, knowing that armed force never solved any problem in more than half a century?

B- Are all the Arab and Israeli intellectuals assuming their responsibilities in this regard?

C- Won't we ever have peace?

I start with a brief definition of peace.

Peace does not come ex nihilo.

Peace is not a simple or easy word.

Peace occurs in the aftermath of complicated problems, as is the case in the ME.

It was reported that a king once asked for an artistic description of Peace, and chose the following:

"Peace does not mean to be in a place where there is no noise, trouble or hard work. Peace means to be in the midst of all those things and still be calm in your heart. That is the real meaning of peace."

Hence, Peace requires great hearts and enlightened minds!

In our case, governments alone cannot end a conflict like the one opposing the Arabs to Israel.

To build a true Peace, we need more than a hand shake, and more than a mutual political recognition: we need a heart to heart reconciliation!

Finally, the peoples in the region and their governments have to examine their consciences and put an end to this everlasting conflict.

Professor Paul Charney from the Sorbonne University said: "the Arabs cannot forget their desire to go back one day to Palestine..." and adds: "... Arabs shall always believe that Pal-

estine is an Arab land... and shall one day be Arab again...the more they proclaim this, the more complicated the problems becomes for the Israelis on the long run..."

Professor Charney regretted that Europe does not have an effective role in the ME.

It must be noted however that the above mentioned concessions should come from all stakeholders, not only from one of the belligerents as is the case so far, where Arabs are the only ones making them.

In return, the Jews should have a place in Palestine, otherwise Peace shall be meaningless.

Peace here should be on two tracks: in other words, both Arabs and Israelis have to believe in it.

According to Amos Shoken, Former Israeli Premier Ariel Sharon once said in an article published by Haaretz:

"The current peace is a peace between leaders. Peoples are against it. In Egypt, we find that the academics, the commercial entities and trade unions are boycotting Israel...the same holds true for Jordan ..."

"Israel must not be a Jewish state that is not democratic. This would mean a failure of Zionism. Israel must make very effort to ensure that it has a Jewish majority, and at the same time, it must also insure that all its citizens enjoy equal rights ..."

On the other hand, Mr. Lieberman, the new minister of the Israeli government facing havoc after the war on Lebanon, said that he will use all his powers as minister of "strategic threats" to undermine the peace process and to carry tests on the Palestinians living in Israel to see how loyal they are to this State, otherwise they shall be deprived of their identity. He also added the West Bank settlements should become part of the State of Israel. Here are some of his quotations:

"The answer is exchanges of land and populations and making a "homogeneous Jewish country as much as possible. I don't know why "Palestinians deserve a country that is clean of Jews ... and we are becoming "a binational country where 20 % are minorities. If we want to keep this a "Jewish Zionist country, there is no other solution".

As you've noted, there is a clear contradiction between the positions of Sharon and those of Lieberman.

But despite of all that, the Palestinians alone shall have the right to decide what they want in any solution pertaining to their State.

Now, are the Arab and Israeli intellectuals assuming their responsibilities in this regard?

Allow me to say that I am not in a position to describe Arab or Israeli intellectuals. But to hold them accountable, we need first to have some data, including the final borders of Israel.

The moon once asked his mother the sun: why don't you make me a dress that would shield me from climate changes?

And the sun answered back: son, I need to know what your final size is to tailor the dress accordingly, and so far I haven't succeeded in figuring it out.

In this, Israel is similar to the moon. When Israeli borders are set definitively according to the international legitimacy resolutions, taking into account the rights of the Palestinian people and the other neighboring countries, then and only then will we see a perfectly fitting dress, that of true and just Peace.

To answer the question asked in the beginning of the paragraph, I say:

As representative of the President of the Union internationale des Avocats, Mr. Paulo Lins é Sylva, in this symposium,

And as Regional Secretary of this Union for the Near and Middle East, knowing that Israel is member of the Union,

SAMI
AKL'IN
KONUŞMASI

And from this perspective alone,

I would like to call upon the President of the Bar of Israel, to launch an initiative, first in his own Bar, and then with his government, to work with courage and boldness, in order to build the Peace that Arab lawyers are looking for, a true, just and comprehensive Peace based on the decisions of the international legitimacy.

Only then can we work for establishing justice among people, and can we achieve a sincere reconciliation and enlighten minds, for the sake of the noble goals that are the pillars of the profession.

Then and only then shall we deserve the honorable title of our profession, "The Peace Messengers"

Good luck and thank you for your attention

Sami AKL
(UIA Orta Doğu Bölge Yardımcısı)

Ankara Barosu Başkanı Sayın Vedat Ahsen Coşar,
Arap Barolar Birliği Başkanı Sayın Sameh Achour,
Diğer Baroların Sayın Başkanları ve,
Sevgili Meslektaşlarım,

SAMI
AKL'IN
KONUŞMASI

Başlarken Ankara Barosu Başkanı Sayın Coşar'a, Arap Barolarının Başkanlarını bu önemli sempozyuma davet ettiği için teşekkür etmeme izin verin.

Benden son anda bu konuşmayı yapmam rica edildi, ben de konunun hassasiyetine rağmen ricayı kabul ettim. Öncelikle konuşmamı özetlemek istiyorum.

Aşağıdaki üç sorunun yanıtını bulmaya çalışacağım:

A. Araplar ve İsraililer sorunlarını barışçıl yollarla çözemezler mi? Zira biliyoruz ki yarım yüzyıldır hiçbir sorun silahlı kuvvetler tarafından çözüme kavuşturulamamıştır.

B. Tüm Arap ve İsraili aydınlar bu bakımdan sorumluluk üstlenmişler midir?

C. Hiç barışa ulaşamayacak mıyız?

Barışın kısa bir tanımı ile başlamak istiyorum.

Barış hiç yoktan ortaya çıkmaz.

Barış basit ya da kolay bir kelime değildir.

Barış, Orta Doğu örneğinde olduğu gibi karmaşık problemlerin ardından ortaya çıkar.

Bir zamanlar Kralın biri Barışın (Huzurun) sanatsal bir tasvirini istemiş ve aşağıdakini seçmiş:

"Barış (huzur) hiçbir gürültünün, sorunun ya da zorlu işin olmadığı bir yerde bulunmak değildir. Barış (huzur) tüm bu şeylerin arasındayken hâlâ yüreğinizin sakin olmasıdır. Barışın (huzurun) gerçek anlamı budur."

O halde Barış için büyük yürekler ve aydınlanmış beyinler gerekir.

Bizim içinde bulunduğumuz durumda Araplar ile İsrailileri karşı karşıya getiren bir çatışmayı hükümetler tek başına sona erdiremezler.

Gerçek Barış için tokalaşmadan ve karşılıklı politik tanımadan daha fazlasına ihtiyacımız vardır: kalp kalbe uzlaş.

Nihayetinde bölgedeki halklar ve hükümetleri vicdan muhasebesi yapmalı ve bu ezeli çatışmaya bir son vermelidirler.

Sorbonne Üniversitesi'nden Prof. Paul Charney, *"Araplar Filistin'e günün birinde geri dönme isteklerini unutmayacaklardır. Araplar daima Filistin'in bir Arap toprağı olduğuna ve günün birinde yine Arapların olacağına inanacaklardır... Onlar bunu iddia ettikçe sorunlar uzun vadede İsraililer için daha karışık hale gelmektedir..."*

Prof. Charney, Avrupa'nın Orta Doğu'da daha etkin bir role sahip olmamasından üzüntü duymaktadır.

Fakat şu da kaydedilmelidir ki tüm taraflar bu fedakârlık-

ları yapmak zorundadır, bu zamana kadar olduğu gibi yalnızca Araplar değil.

Bunun karşılığında Yahudilerin de Filistin'de yeri olmalıdır, aksi takdirde barış anlamsız kalır.

Burada barışın iki ayağı olmalı: başka bir deyişle hem Araplar hem de İsraililer buna inanmalıdır.

Amos Shoken'e göre ibr zamanlar eski İsrail Başbakanı Ariel Şaron Haaretz tarafından yayımlanan bir makalede şunları söylemiş:

"Şu anki barış liderler arasındaki bir barıştır. İnsanlar buna karşıdır. Mısır'da üniversitelerin, ticari kuruluşların ve sendikaların İsrail'i boykot ettiklerini görüyoruz. Aynıısı Ürdün için de geçerlidir..."

"İsrail, demokratik olmayan bir Yahudi devleti olmamalıdır. Bu Siyonizmin yenilgisi anlamına gelir. İsrail Yahudi çoğunluğuna sahip olmakla birlikte tüm vatandaşlarının eşit haklara sahip olması için elinden gelen bütün çabayı göstermelidir..."

Diğer yandan Lübnan savaşından sonra keşmekeşle karşı karşıya kalan İsrail hükümetinin yeni bakanı Lieberman *"stratejik tehditler"* bakanı olarak barış sürecini baltalamak ve İsrail'de yaşayan Filistinlilerin bu Devlete ne kadar sadık olduklarını test etmek ve şayet böyle değilse onları kimliklerinden mahrum etmek üzere tüm yetkilerini kullanacağını söylemişti. Ayrıca Batı Şeria'daki yerleşimlerin İsrail Devleti'nin bir parçası haline gelmesi gerektiğini de eklemişti. Lieberman'ın sözlerinden bazı alıntılar aşağıdadır:

"Cevap toprak ve nüfus mübadelesi ile mümkün olduğunca homojen bir Yahudi ülkesi yaratmaktır. Filistinlilerin niçin Yahudilerden temizlenmiş bir ülkeyi hak ettiklerini bilmiyorum... ve nüfusun %20'sini azınlıkların oluşturduğu iki uluslu bir ülkeye dönüşüyoruz. Eğer bu ülkeyi Yahudi Siyonist bir ülke olarak korumak istiyorsak başka bir çözüm yoktur".

Sizin de fark etmiş olduğunuz gibi Şaron ile Lieberman'ın tutumları arasında çok belirgin bir karşıtlık vardır.

Fakat tüm bunlara rağmen, Devletleriyle ilgili herhangi bir çözüm konusunda ne istediklerine Filistinliler tek başına karar vereceklerdir.

Şimdi Arap ve İsraili aydınlar bu bakımdan sorumluluklarını yerine getiriyorlar mı?

Lütfen, Arap ve İsraili aydınları açıklayabilecek bir konumda olmadığımı söylememe izin verin. Fakat onları sorumlu tutmak için öncelikle bazı verilere ihtiyacımız vardır, buna İsrail'in nihai sınırları da dahildir.

Bir gün Ay anesi Güneşe sormuş: Niçin beni iklim değişikliklerinden koruyacak bir giysi yapmıyorsun?

Güneş de cevap vermiş: Giysiyi doğru kesebilmem için tam ölçünün ne olduğunu bilmem gerekir, ama bunu şimdiye kadar bir türlü anlayamadım.

Bu bağlamda İsrail Ay'a benzemektedir. Ancak Filistin halkının ve diğer komşu ülke halklarının hakları da göz önünde bulundurularak İsrail'in sınırları uluslararası meşruiyet normlarına göre kesin bir şekilde belirlendiği zaman tam üstüne uyan bir giysi göreceğiz, yani gerçek ve adil bir Barış'ın giysisini.

Paragrafın başındaki soruya şimdi şu şekilde cevap veriyorum:

Uluslararası Avukatlar Birliği'nin Başkan Vekili olarak Sayın Paulo Lins é Sylva, bu sempozyumda,

Ve Birliğimizin Yakın ve Orta Doğu Bölge Sekreteri olarak, İsrail'in de Birliğin bir üyesi olduğu bilinciyle,

Yalnızca ve yalnızca bu perspektifle.

İsrail Barosu Başkanı'nı, Arap avukatların özlemini çektikleri uluslararası meşruiyet kararları temeline dayalı gerçek,

adil ve kapsamlı bir Barışın inşası için öncelikle kendi Barolarında, ardındansa Hükümetlerinde bir girişim başlatmaya davet ediyorum.

Ancak o zaman insanlar arasında adaletin tesisi için çalışabilir ve mesleğimizin temel direkleri olan yüce amaçlar uğruna samimi bir uzlaşa gerçekleştirip zihinleri aydınlatabiliriz.

Ancak o zaman mesleğimizin saygıdeğer ünvanını hak edebiliriz: **Barış Elçileri.**

Başarılar diler, beni dinlediğiniz için teşekkür ederim.

Avukat Sami AKL

Doç. Dr. Mahmut Mutman
(Bilkent Üniversitesi)

**"İstisnai Koşul": Filistin Kampları, Modern Devlet
ve Yeni Şarkiyatçılık**

Modern siyaset kendisini demokrasi ve insan hakları terimleriyle tanımlamaktadır. Ama tüm modern devletlerin en bilinen özellikleri arasında, normal siyaset alanının dışına düştüğü kabul edilen özel yasal önlemler, sıkıyönetim gibi istisnai koşullar ve benzeri siyasal, hukuksal, kurumsal ve yönetsel pratikler gibi ısrarla geri dönen olguları sayabiliriz. Bu tür olgular birbirinden çok farklı devlet biçimleri ve siyasal kültürler arasında çarpıcı süreklilikler ve benzerlikler göstermektedir. İşte bu genel bağlam içinde Nazi ve İsrail devletleri arasındaki tarihsel bir süreklilikten söz etmek istiyorum. Bunun hayli tartışmalı bir nokta olduğunun farkındayım. Bu nedenle, sözünü edeceğim sürekliliğin, yasa sorununu ilgilendiren gayet özgül ama kesin bir nokta üzerine olduğunu vurgulamak isterim. İtalyan filozof Giorgio Agamben'in kavramsal çözümlemesini

MAHMUT
MUTMAN'IN
KONUŞMASI

(1998; 2005) izleyerek, her ikisi de hem hukuksal hem de siyasal kavramlar olan iki değişik kavram üzerinde duracağım: "kamp" ve "istisnai durum". Bu iki olgunun içsel bir ilişkisi olduğunu görmek zor değil. Yasal ve siyasal bir düzenleme olarak "kamp"ın, yasarın "istisnai durum" dediği özel koşulla bir akrabalığı vardır. Argümanın ayrıntılarına inmeden önce kısa bir tarihsel dolayımından geçmek zorundayım.

Filistin halkının önemli bir çoğunluğu (kaba bir tahminle 4 milyonun üzerinde insan), 1948-49'dan bu yana, resmi olarak "mülteci kampı" adı verilen mekanlarda yaşamaktadırlar. Bu kamplar "West Bank" ve "Gaza Strip" gibi işgal edilmiş topraklar denilen bölgelerde ve komşu Arap ülkelerdedir. "Mülteci kampı", mültecileri kabul etmeye hükümetler veya sivil toplum örgütleri ("NGO"lar) tarafından kurulmuş geçici bir kamptır. Bu kısa tanımda bile "geçici" sözcüğünün geçmesinden anlaşıldığı gibi, kamp istisnai denebilecek bir durum üzerine oluşturulmuş bir düzenlemedir. Var olan yasalara göre kurulmuş veya hükümetlerin ya da uluslararası kuruluşların güvence ve koruması altında olabilir; ama hukukun bazı insanlar için çalışmadığı veya gayet özel ve sınırlı koşullar altında çalıştığı "anormal" bir siyasal ve hukuksal koşula işaret ettiği kesindir. Böylece kamp kavramı yerinden edilmiş veya yerinden oynatılmış insanların yeri anlamına gelir.

Elbette "mülteci kampı" modern siyaset ve hukukun bu gayet iyi bilinen kavramının tek örneği değildir. Agamben'den öğrendiğimize göre, kurumsal bir düzenleme olarak kampın modern toplumda uzun bir tarihi var. Bu tarih, İspanyolların Küba'da kurduğu "campos de concentraciones" ("toplama kampları") ve İngilizlerin Boer Savaşı sırasında Afrikaner tutsaklar için kurdukları kamplara kadar uzanmaktadır (Agamben, 1998, 166-167). Daha ortaya çıktığı bu ilk dönemde, kampın iki ilginç özelliğini saptamak mümkündür. Bir kere, sömürgecilik koşulları altında ırksal ve etnik olarak farklı diye görülen bir halkın direniş ve isyanını bastırmak üzere kurulmuştur. İkinci olarak, olağan bir durumdan değil, kampta "enterne" edilen insanların suçluluğundan ziyade ulusal güvenlik mülahazasına

dayanan istisnai bir durumdan doğmuştur. Bir başka deyişle, "emperyal bir koşul" ile "istisnai bir durum"un iç içe geçişine tanık olmaktadır. Burada "emperyal" sözcüğünü kullanırken, bunun "hakim veya hükümran olmak" gibi Roma İmparatorluğundaki Latincedeki anlamlarını akılda tutalım.

İlginç olan kampın şöhretini (veya kötü şöhretini) sömürgecilikten ziyade Nazi kamplarına borçlu olmasıdır - ortak hafızamızın oluştuğuna ilişkin olarak ayrıca tartışılması gereken bir nokta. Ama Nazi toplama kampı sadece eski bir sömürgeci kurumun devamı değildi; aynı zamanda, Giorgio Agamben'in gösterdiği gibi, kamp aslında hiç de Nazi icadı olmayan bir hukuksal düzenleme sayesinde mümkün olmuştu. Bu hukuksal düzenlemenin adı "Schutzhaft" idi (tam kelime anlamıyla, "korumak amacıyla hacir altına alma"). Prusya döneminin bir kurumsal düzenlemesi olan "Schutzhaft", "herhangi bir suçun işlenip işlenmemesinden bağımsız olarak, sadece devletin güvenliğine yönelik teklikleri bertaraf etmek üzere" hükümetin şahısları hacir altına almasına (kısıtlamasına) imkan veriyordu (Agamben, 1998, 167). Nazilerden çok önce, 1923'te, Alman sosyal demokratları binlerce komünisti bu yasaya dayanarak "enterne" etmiş, ayrıca Cottbus-Sielow'da Doğu Avrupalı mültecileri yerleştirmek üzere Yabancılar Toplama Kampı'nı kurmuştu - belki de modern tarihin ilk "mülteci kampı". Dolayısıyla Nazi hükümeti, Alman Anayasası'nun kişi özgürlüğü, ifade ve toplanma hürriyeti ve özel hayatın dokunulmazlığına ilişkin maddelerini askıya aldığı anda, aslında daha önceki Weimar hükümetlerinin zaten yerleştirmiş olduğu bir bir pratiği izliyordu. Elbette Nazi toplama kampı özel bir hedefe, bir ırkı ortadan kaldırmaya yönelik olarak kurulmuştu, ve aynı şey Filistin kampları da dahil olmak üzere pek çok başka örnek için söylenemez. Ama, kampların istisnai statüleri dolayısıyla, buralarda yaşayan insanların olağan hukuğun etki alanı dışında kalan biçimlerde muamele edilmeye uygun hale geldiği olgusunu da inkar edemeyiz.

Dolayısıyla, amaçların farklılığına rağmen, Filistinlilerin yaşadığı mülteci kamplarıyla Nazilerin kurduğu toplama

kampları arasında bir tarihsel süreklilikten sözedilebilir, ve bu sürekliliğin nederleri modern siyasetin özsel bir veçhesi olarak "kamp" kavramının kurucu öğelerinde aranmalıdır. Bu kurucu öğeler kampın ortaya çıkışında gözlemlediğimiz iki özelliğe bulunabilir: emperyal koşul ve istisnai durum.

İkinciyle, yani istisnai koşulla başlayalım, ki bu zaten Giorgio Agamben'in de vurguladığı özelliktir. Kamp, istisnai koşul kural haline gelince ortaya çıkan bir mekan olarak betimlenebilir. Peki o zaman istisnai durum nedir?

"İstisnai durum" modern siyaset ve hukuk kuramlarında oldukça tartışılmış bir kavramdır, çünkü huküğün kendini askıya alma yetisi gibi bilmecemsi bir varsayıma dayanır. Bu yeti, bir hukuki düzenin hem içinde hem dışında olabilen bir gücün varlığına işaret eden bir paradoksu ifade eder. Böyle istisnai bir güç ancak hükümran bir güç olabilir. Agamben bu noktada ünlü Alman siyaset kuramcısı Carl Schmitt'in yaptığı hükümran tanımını izler: "*hükümran istisnai durumun ne olduğuna karar verendir*" (Agamben, 1998, 11). Agamben bu yönü vurgulamasa bile, istisnai durumun belli başlı bir örneği olarak kampın ilk kez "emperyal" koşullarda ortaya çıkmasının boşuna olmadığını söylemeliyiz, çünkü emperyal ve kolonyal koşul hükümranlığın mutlak olduğu bir koşuldur.

İstisna üzerine verilen karar, sadece özel bir takım koşullar üzerine verilmiş bir karar değildir. İstisnaya karar vermekle hükümran basitçe bir aşırılığı denetliyor da değildir. Aslında tam da yasanın işlemesi için zorunlu koşulları ve hukuksal bir düzenin içinde geçerli olacağı alanı yaratmaktadır. Dolayısıyla, Agamben'in görüş açısından, istisnai hal kavramı bir kaosu varlığına değil, tam tersine yasanın işleyişine işaret eder. İstisnai hal basitçe yasanın dışında bir duruma referans vermez, onun askıya alınması sayesinde yaratılır. Dolayısıyla istisna, tam da yasanın dışında bırakılmış olmakla yasanın meali ve hükmü içine girer. Bir başka deyişle, kural, istisnaya uygulanamamakla, ondan çekilmekle, uygulanmış olur. İstisnai durum altındaki bir kişi, bizzat yasanın geri çekilmesiyle, yasanın eline verilmiştir. (Bu anlamda istisnanın yapısı, tıpkı

yasağın yapısına benzer: yasak edilen bir şeyin, yasanın içinde mi dışında mı olduğunu söylemek imkansızdır.)

Agamben'e göre, böyle bir koşul altında, yasanın pozitif içeriği olmaksızın biçimiyle baş başa kalırız. Yasa ortadan kalkmış değildir, ama pozitif içeriği ve anlamı boşalmıştır. Bu da, yasanın, artık yaşamı yönetemediği için ondan ayırte dileyemeyen hale gelmesi, yaşama karışması demektir. İstisnai koşullar altında yasa ve yaşam, norm ve olgu ayırte dileyemeyen hale gelir. Hiç kuşkusuz, bu durumun mükemmel örneği Nazi kamplarıdır. Bu türden bir hükümlü karara tabi kalan yaşama, Agamben "çıplak yaşam" adını verir. Çıplak yaşam, ister istemez hep ölüme maruz kalan bir yaşamdır, çünkü öldürme hakkına sahip olan ancak hükümlüdür. Agamben'in nihai argümanı, bugün küresel bir iç savaş olarak betimlediği koşul altında istisnai durumun genel varoluş koşulu haline gelmiş olduğudur: modern demokrasinin doğa halinden siyasal bir hayat yaratabilme konusundaki başarısızlığı yüzünden, kural ve istisna, hak ve şiddet, içeri alma ve dışlama, siyasallaştırılmış bir doğa hali veya çıplak yaşam içinde giderek birbirinden ayırte dileyemeyen hale gelmişlerdir. Burada bir noktanın dikkatle altını çizmeliyiz. Agamben'in çözümlemesinin mantığına göre, "çıplak yaşam", siyasal düzenden önce gelen bir doğa hali, karmaşa veya kaos değildir. Tersine çıplak yaşam, tam da hükümlünün istisnadan ne olduğuna ilişkin olarak verdiği kararın ürettiği bir sonuçtur. Doğa hali ile siyasal/sivil toplum arasındaki bilinen ayırım açısından baktığımızda, çıplak yaşam, siyasallaştırılmış doğa veya düzenlenmiş düzensizliktir.

Agamben'in argümanının genel bir koşul olarak kabul edilirliliği belki tartışılabilir (ona göre, demokrasi ve totalitaryanizm giderek birbirlerine yakınlaşmaktadır). Ama istisnai durumun neredeyse 50 yıldır genel bir varoluş koşulu haline gelmiş olduğu Filistin mülteci kamplarının çıplak yaşam denilen gayri-insani durumun tekil bir örneği olduğu açıktır. Mülteci ya da devletsiz birey figürü, yurttaşlık haklarından yoksun bırakılmışlığı ifade eder. Yerinden edilmiş ve mülksüzleştirilmiş Filistinli, kampın istisnai koşulları altında, topraksız ve evsiz

"mülteci" olarak yeniden şekillendirilir. Elbette kamplarda yaşayanların bu koşula tüm güçleriyle direndiklerini ve onu toplumsal bir yaşam biçimine dönüştürdüklerini inkar edemeyiz; ama bu olgu, istisna kural haline gelince oluşan tekinsiz ve güvensiz bir bölge olarak kampın sorunsal statüsünü değiştirmez. Sık sık medyada izlediğimiz gibi, İsrail birliklerinin kamplara girerek sivil halk üzerinde denetim dışı bir güç ve şiddet uygulayabiliyor olmalarının nedeni kampın bu istisnai statüsüdür. Bu nefret uyandıran eylemlerin en belli başlı meşru kılınma yolu, ulusal ve uluslararası yasaları askıya alan istisnai hal kavramına dayalı bir ulusal güvenlik anlayışıdır.

Filistin halkının içinde bulunduğu bu yapısal istisnai durum bugün küresel düzeyde bir terörizm kavramı tarafından desteklenmektedir. Kuşkusuz bunu söylemek uluslararası terörist eylemlerin varlığını veya önemini yadsımak anlamına gelmez. Ne var ki, yeni bir güvenlik söylemi, küresel sorunların ve çatışmaların siyasal içeriğinin yok edilmesine doğru tehlikeli biçimde yol almaktadır. İnsanın aklına, şu yeni ve garip "savaş tutuklusunu" ("*battlefield detainee*") kategorisi geliyor -ki, 9 Aralık 2001 tarihli, John Walker üzerine bir haberinde CNN bile sivil ve askeri birbirine karıştıran bu acaip kategori için "biraz bulanık bir adlandırma" demişti. Bu yeni kategori, artık "asker, terörist ve mülteciyi birbirinden ayırtedilemez hale getiren bir savaşın özelliği"dir; öyle bir savaş ki, bir zamanlar Batının büyük kentlerinin polislerinin ırkçı önyargısını ifade ettiği söylenen "racial profiling" (belirli ırksal ve etnik özelliklerin suçlu profili olarak alınması) şimdi "özgürlüğü sürdürebilmenin önceliği" olarak küresel çapta uygulanmaktadır (Perera, 2002).

Kampın ilk kez niçin sömürgecilik koşullarında ortaya çıktığını şimdi anlayabiliriz: sömürgeci gücün kendisiyle sömürgeleştirdiği nüfus arasında mutlak bir sınır çizdiği ve her türlü ortak deneyimin kökünü kazıdığı sömürgeciliğin emperyal koşulu, istisnai duruma karar verebilmenin gerektirdiği hükümran gücü ortaya çıkarmaya elverişli bir durumdur. Nitekin 1948 yılında İstail'in kuruluşu (ki ırk ayırımına dayanan "apartheid" politikası Güney Afrika'da aynı yıl resmilemişti),

tam da çıplak yaşamın üretilmesini gerektirmişti: Filistin halkı sadece topraklarından sürülmedi, aynı zamanda Agamben'in "çıplak yaşam" dediği istisnai koşulun içine itildiler. Filistinli ve Arabı ilkel ve insani bir ilgiye layık görmeyen bakış açısı, ne yazık ki İsrail devletini oluşturan zihniyetin hep bir parçası oldu. 1948 yılında Nazi savaş suçlularının yargılandığı Nuremberg Mahkemeleri (1945-49) hala sürmekteydi. Naziler kamplarda ve her yerde işledikleri suçlar için yargılanırken, Orta Doğu'da muzaffer liberal Anglo-Amerikan emperyalizminin ve İsrail sömürgeciliğinin işbirliğiyle yeni kamplar kuruluyordu. Gerekçe, Yahudi halkına bir anavatan, kendilerine ait bir yurt verilirse, anti-semitizm ve ırkçılıktan nihai olarak kurtulacaklarıydı. Filistin halkının 50 yıldır çektiği zulüm ve eziyetten sonra bugünkü sorun, İsrail'in Nazi kamplarında katledilen milyonlarca Yahudi kurbanın anısına sadık kalıp kalmadığıdır.

Giorgio Agamben ve Carl Schmitt gibi Avrupalı düşünürlere referans verdim. Bitirirken, son referansı ünlü bir Filistinli düşünür, edebiyat ve kültür eleştirmeni Edward W. Said'e vermek istiyorum. Başyapıtı sayılan *Orientalism*'de Said, Batı'nın Doğu'ya, Orta Doğu'ya ve İslamiyete ilişkin görüşlerinin oldukça ağır bir eleştirisini yapmıştı. Orada şöyle demişti: "(Şarkiyatçı), kendi söyleminin doğrudan sebebi olmadıkça Doğu ile ilgilenmez" (Said, 1978, 21). Said'in bu biraz karmaşık formülasyonunu açmaya çalışalım: "Şark" adını verdiği hayali mekanı, söyleminin dolaysız sebebi olarak görmekle, şarkiyatçı, "Doğu"yu kendi söyleminden önce "orada" duran doğal bir mekan gibi kurgular. Akıl ve bilim kendi yanında olduğu için, "Şark"ı ve "Şarklı"yı ancak kendisi tarafından temsil edilebilecek doğal ve doğal olarak kendisinden aşağı varlıklar olarak görür. Bugün, İslamiyet özsel olarak gayri laik bir din gibi sunulduğunda, yani siyasal ve sivil yaşamı dinsel ilkelere indirgediği için modern bir siyasal ve sivil düzen üretme kabiliyetinden yoksun bir din olarak sunulduğunda,¹ Orta

¹ Bu argümanın klasik bir örneği Bernard Lewis'in "The Roots of Muslim Rage" isimli, 11 Eylül saldırısından çok önce yazılmış ve Samuel Huntington'un uygarlıklar çatışması kavramını ödünç aldığı ünlü makalesinde bulunabilir (Lewis, 1990).

Doğulu'nun doğal ikelliğini "*siyasallık-öncesi*" bir güvenlik sorunu gibi kuran, yani bizi "*çıplak yaşam*" kavramına götüren bir argüman karşısındayız demektir. Orta Doğulu ve Müslüman kendilerini modern siyasetin seviyesine yükseltmekten yoksun ve bu nedenle hükümler Batılı gücün müdahale ve yönetimine muhtaçtırlar. Eğer bu yolla da öğrenmezlerse onlar için kamplarımız var.

Kaynakça

- Agamben, Giorgio: *Homo Sacer: Sovereign Power and Bare Life* (Stanford, California: University of California Pres, 1998)
- Agamben, Giorgio: *State of Exception* (Chicago: University of Chicago Pres, 2005)
- Lewis, Bernard: "The Roots of Muslim Rage" *Atlantic Monthly*, Semptember 1990.
- Perera, Suvendri: "What is a camp?" *Borderlands*, Vol. 1, No. 1, 2002.
- Said, Edward W.: *Orientalism* (Harmondsworth: Penguin, 1978)
- Schmitt, Carl: *Political Theology: Four Chapters on the Concept of Sovereignty* (Chicago: University of Chicago Pres, 2006)
- "State of Exception": *Palestinian Camp, Modern State and the New Orientalism*

Assoc. Prof. Mahmut Mutman
(Bilkent University)

**"State of Exception": Palestinian Camp, Modern State
and the New Orientalism**

Modern polity defines itself in terms of democracy an human rights. Yet all modern states are also well known for a number of insistent an recurring phenomena such as special legal measures, exceptional situations like martial law, and similar political, legal, institutional and administrative practices that are characterized as falling outside the domain of regular politics. Such phenomena often demonstrate striking historical continuities between very different state forms and political cultures. It is in this general context that the continuity I will mention is on a specific yet decisive point. I would like to underline taht the continuity I will mention is on a specific yet decisive point that involves the very question of law. Following Italian philosopher Giorgio Agamben's conceptual analysis (1998; 2005), I will focus on two condepts, each of which is, in a sense, both legal and political: the concept of the "camp" and the condept of the "state of exception." It is not difficult to see that these phenomena are internally related. As a legal and political institution, camp is associated with a particular condiyion that

is akin to what the law calls "*a state of exception.*" Before going into the details of this argument however, I need to make a brief historical detour.

A significant majority of Palestinian people today (over 4 million in a rough estimate) is living in spaces that are officially designated as "*refugee camps*" since 1948-9. These camps are located in the so-called "*occupied territories*" of the West Bank and Gaza Strip as well as several neighboring Arab countries. A refugee camp is simply defined as a temporary camp built up by governments or NGOs to receive refugees. As the passing of the word "*temporary*" in this short definitions shows however, the camp is an institution built on an exceptional kind of situation. It might be established by depending on existing laws and might be under the legal protection and guarantees of national governments or international agencies, but it is certain that it signifies an "*abnormal*" political and legal condition in which the law might not be working for some people or might be working under very specific and delimited circumstances. Thus the concept of the camp refers to a location of dislocated and displaced people.

Surely refugee camp is not the only example of this well-known institution of modern politics and law. We learn from Agamben that, as an institutional arrangement, the camp has a much longer history in modernity. It goes as far back as the Spanish "*campos de condenciones*" in Cuba and the British camps for Afrikaner prisoners in the Boer War (Agamben, 1998, 166-167). It is possible to identify two interesting characteristics of the camp in its very moment of emergence. First, it was established in the colonized space to suppress the popular insurrection or resistance of the colonized people who were constituted as racially or ethnically different. Secondly, it was born not out of ordinary law but out of a state of exception based on considerations of national security rather than criminal behavior on the part of the interned. There is; in other words, the fusion of an "*imperial condition*" with a "*state of exception.*" When I use the word "*imperial*" I have its Roman, Latin sense

in mind, that is "*imperium*" which means a power command, dominion or sovereignty.

Interestingly the camp owes its reputation (or bad reputation) to the Nazi concentration camp rather than colonialism – a point of our common historical memory that is worth a separate discussion. However the Nazi concentration camp was not only the continuation of an old colonial institution but also, as the Italian thinker Giorgio Agamben showed, the camp was actually made possible by a legal arrangement that was not a Nazi invention at all. This legal arrangement was *Schutzhaft* (which literally means "*protective custody*"). *Schutzhaft* was a Prussian legal institution that allowed government to take individuals into protective custody, independently of any criminal behavior, solely to that, long before the Nazis, German social democrats interned thousands of communists in 1923 and established the Concentration Camp for Foreigners at Cottbus-Sielow to intern Eastern European refugees – the first refugee camp in modern history. When the Nazi government suspended the articles of the German constitution concerning personal liberty, the freedom of expression and of assembly as well as the inviolability of privacy, it actually followed a practice that was consolidated by previous Weimar governments. Of course, the Nazi concentration camp was specifically designed as an extermination camp and the same cannot be said for many other examples, including the Palestinian refugee camps. But nor can we simply deny the fact that, by virtue of their exceptional status, people living in camps are susceptible to be treated in ways that remain outside the sphere of influence of ordinary law.

Therefore despite this divergence in aim, there is a clear historical continuity between the Palestinian refugee camps and the Nazi concentration camp, a continuity whose reasons must be carefully delineated in the constitutive elements of the concept of camp as an essential aspect of modern politics. These constitutive elements can be found in the two conditions we witnessed in the emergence of the camp: the imperial condition and the state of exception.

I should like to begin with the latter, because this is indeed what Giorgio Agamben emphasizes. The camp can be described as the space that is opened when the state of exception becomes the rule. What is then a state of exception?

This is a concept that is much discussed in modern political and legal theory, for it involves the enigmatic assumption of the law's capability of suspending itself. Such a capability refers to a paradox that requires the instance of a power that is both outside and inside a juridical order. Such an exceptional power can only be a sovereign power. Agamben follows the well-known German political theorist Carl Schmitt's definition of the sovereign as "*he who decides on the exception*" (page ref no). Although Agamben does not emphasize this, it is not for nothing that, as a major instance of the state of exception, the camp appeared under an "*imperial*" condition, for this condition is one of absolute sovereign domination

This decision on the exception is not merely a decision on a particular set of conditions. In deciding the exception, the sovereign does simply control excess. In fact, he creates conditions necessary for the law to operate and a space in which juridical order can have validity. Hence, from Agamben's point of view, the concept of a state of exception does not refer to chaos, but it is the condition of law's operation. It is not simply outside the law; it is rather created through the law precisely through its exclusion from it. In other words, the rule applies to the exception in no longer applying to it, in withdrawing from it. Someone in the state of exception is given to the law in its withdrawal. (This structure is similar to that of the ban: it is impossible to say whether that which is banned is inside or outside the law.)

According to Giorgio Agamben, under such a circumstance, we are left with the form of law without its positive content: the law is not absent, but it is emptied of positive content or meaning. And this implies that, since law cannot rule over life, it becomes indistinguishable from it. In the state of exception, law and life, norm and fact, become indistinguishable from it.

In the state of exception, law and life, norm and fact, become indistinguishable. This surely finds its perfect example in the Nazi camps. The life captured under the sovereign decision is called "*bare life*" by Agamben. Bare life is also a life exposed to death, as it is the sovereign who has the right to death. Giorgio Agamben's final argument is that today the state of exception has become the general condition of existence in a global civil war, and through modern democracy's failure to create a political life out of natural state, rule and exception, right and violence, inclusion and exclusion have increasingly become indistinguishable in a politicized nature or bare life, that is to say, the camp. It is important to underline that, according to the logic of Agamben's analysis, bare life is not a natural state, disorder or chaos which precedes the political order. On the contrary, bare life is precisely what the sovereign exception or decision produces. From the point of view of the distinction between natural state and political or civil life, the bare life is politicized nature and an ordered disorder.

Whether Agamben's argument (which focuses on increasing convergence of democracy with totalitarianism) is applicable as a general condition might be further debatable. It is clear however that Palestinian refugee camps where the state of exception is the general condition of existence (for almost 50 years now) should be a singular instance of the inhuman situation of "*bare life*." The figure of the refugee or the stateless individual is divested of the rights of a citizen. Under the exceptional condition of the camp, the dispossessed and displaced Palestinian is reconfigured as a landless and homeless refugee. Surely we must not deny the fact that such condition of bare life is strongly resisted by the people in the camps and it is transformed into a social form of life, but this does not change the problematic status of the camp that appears as an uncanny and unsafe zone opened when the state of exception becomes the rule. This is why we continue to hear and watch the Israeli troops entering the camps everyday on television and exercise unrestrained power and violence over civilians. The major justification for such abominable acts is the concept

of national security that constitutes the basis of the Notion of a state of exception suspending national or international law.

This structural state of exception for Palestinian people is further reinforced on a global scale by the concept of terrorism today. This is surely not to deny the presence or significance of international terrorist acts. However, a new discourse of security is dangerously close to a destruction of the political nature of global problems and conflicts. One thinks of the new and bizarre category of the *"battlefield detainee"* which is based on a strange confusion of a civilian and a soldier: *"kind of murky designation"* in the words of CNN (on a report on John Walker, Aired December 9, 2001 - 08:21 ET), this new category is *"characteristic of a war in which soldier, terrorist and refugee are made indistinguishable"* and racial profiling on a global scale has increasingly become *"a prerogative of enduring freedom"* (Perera, 2002).

We can now understand why colonial wars provide the earliest examples of the camps: since the imperial condition of colonialism is on in which the colonizing power draws an absolute border between itself and the colonized population and eradicates any possibility of common experience, it is prone to generate the sovereign power that is capable of deciding the exception. Indeed the foundation of Israel in 1948 (the same year the apartheid policy was made official in South Africa) required precisely this kind of moment of the production of bare life: Palestinian people were not simply expelled from their land but were produced as the subjects of *"bare life"*. Seeing the Palestinian and the Arab as primitive and unworthy of human consideration has always been a major constitutive aspect of the mentality that founded Israel. The year 1948 was the middle of the Nuremberg Trials (1945-1949). While the Nazis were on trial for the crimes they committed in the camps and elsewhere, new camps were being established in the Middle East by a cooperation of the victorious liberal Anglo-American imperialism and Israeli colonialism. The pretext was to give the Jewish people a homeland so that, having a land of their own, they would

be finally free of anti-semitic and racist persecution. After 50 years of suffering and persecution of Palestinian people, their reduction to bare life, the question today is whether Israel has been true to the memory of those millions of Jews massacred by the Nazi camps.

As I have referred to European political thinkers such as Carl Schmitt and Giorgio Agamben, in conclusion, I would like to give the last word to a great Palestinian thinker, the literary and cultural critic Edward W. Said. In his masterpiece, *Orientalism*, in which he offered a devastating criticism of the Western views of the Orient, Islam and the Middle East, Said wrote that "*(the Orientalist) is never concerned with the Orient except as the first cause of what he says*" (*Orientalism*, 1978, 21). Allow me to summarize briefly here Said's complex analysis. In seeing the fictional space of "*Orient*" as the immediate cause of his discourse, the Orientalist constructs the Orient as if it is a pre-discursive, natural space, over there. Having reason and truth on his side, the Orientalist Westerner has the superior capacity to represent the Oriental as a natural and naturally inferior being. Today, when Islam is represented as an essentially unsecular religion, that is to say, as a religion that is internally incapable of producing a modern polity and civility because of its constitutive reduction of political and civil life to religious principles, we have encountered a new argument that constructs the Middle Easterner's natural inferiority as a "*pre-political*" question of security, that is to say, in terms of "*bare life*." The Middle Easterner and the Muslim are pre-political beings who are incapable of raising themselves to the level of modern politics and who should receive the "*civilized*" inscriptions and orders of the sovereign Western power. In case they do not, we have camps for them.

Bibliography

- Agamben, Giorgio: *Homo Sacer: Sovereign Power and Bare Life* (Stanford, California: University of California Pres, 1998)
- Agamben, Giorgio: *State of Exception* (Chicago: University of Chicago Pres, 2005)
- Lewis, Bernard: "The Roots of Muslim Rage" *Atlantic Monthly*, September 1990.
- Perera, Suvendri: "What is a camp?" *Borderlands*, Vol. 1, No. 1, 2002.
- Said, Edward W.: *Orientalism* (Harmondsworth: Penguin, 1978)
- Schmitt, Carl: *Political Theology: Four Chapters on the Concept of Sovereignty* (Chicago: University of Chicago Pres, 2006)
- "State of Exception": *Palestinian Camp, Modern State and the New Orientalism*

18 Kasım 2006

II. OTURUM

Oturum Başkanı

Dr. Abbas ISSA HILAL

(Bahreyn Barosu Başkanı)

Abdulsattar Bin Musa
(Tunus Avukatlar Birliği Başkanı
Uluslararası Avukatlar Birliği Ulusal Komite Başkanı)

أزمة القانون الدولي من خلال الصراع العربي الإسرائيلي

من المعلوم أن الأهداف السامية لأي قانون هي ضمان الحرية والديمقراطية والعدالة الاجتماعية وفرض احترام حقوق الإنسان وحماية الأفراد والشعوب لضمان الأمن والسلم. لقد كانت الحرب العالمية الثانية مدمرة للبشرية جمعاء خلفت عديد المآسي لعل أبشعها آثار القنبلة النووية التي ألقتها القوات الأمريكية على هوروشيما سنة 1945 لذلك بادرت دول العالم من أجل عدم تكرار ويلات الحرب وضمان السلم والأمن الدوليين وتحت ضغوط القوى الاشتراكية وحركات التحرر من الاستعمار بإنشاء الأمم المتحدة وإقرار ميثاقها الذي يعتبر بمثابة دستور دولي كما صدر الإعلان العالمي لحقوق الإنسان في 1948/12/10 وتم الاعتراف بحق الشعوب في تقرير مصيرها وعدم التدخل في شؤونها وصولاً إلى المصادقة في 1960/12/14 على الإعلان الذي يمنح الاستقلال بالجملة إلى الشعوب المستعمرة وتجريم الاجتلال .

لما القانون الدولي الإنساني الذي أرست مبادئه معاهدة لاهاي واتفاقيات جنيف الاربعة وبروتوكوليهما الإضافيين فقد صنف جرائم الحرب والجرائم ضد الإنسانية كالاغتداء على السكان المدنيين وتوجيه ضربات عسكرية ضد المواقع المدنية والمستشفيات ووسائل الاغاثة والنقل وتهجير السكان وقتل الرموز العسكرية أو السياسية والعبادة الجماعية التي

تعتبر جريمة الجرائم ولقد حاول واضعوا نصوص القانون الدولي الأنساني تحصينها بألية تنفيذ تشمل الوقاية والملاج .

إن المتأمل في العبادئ السامية التي لقرتها المواثيق والاعلانات الدولية والمعاهدات ليكاد يجزم بأن القانون الدولي سيكون سيد العلاقات الدولية، وبأن العالم سيعيش في أمن وسلام ورخاء وبأن الشعوب المستضعفة قد أصبحت في مأمن من ويلات الحروب والإستعمار والإستعباد التي تجرعتها على إمتداد عقود.

إلا أنه لا يكفي وضع نصوص قانونية جيدة بل العبرة في وجود النية الواضحة في إحترامها والمربة الصادقة على تطبيقها.

ولما كان التاريخ نظر وتحقيق كما قال العلامة ابن خلدون فإن المتأمل في الوقائع والأحداث خلال العقود الماضية تصيبه خيبة أمل إذ يتضح له جليا فشل المجتمع الأممي والقانون الدولي في حل الصراع العربي الصهيوني سلميا مما أدى إلى التشكيك في جدوى القانون الدولي ومدى فاعليته حتى أن بعض الأساتذة إعتدروا لطلابهم عن الحروس التي ألقوها مثلما فعل ذلك السيد محمد الدوري الممثل السابق للعراق في الأمم المتحدة مؤكداً بأن القانون الدولي وخاصة الإنسانى أصبح يعيش أزمة خانقة وبأن قانون القوة أصبح سائدا.

ما هي مظاهر الأزمة؟ وما هي أسبابها؟ وهل يمكن معالجتها؟

I- مظاهر الأزمة :

نشأت بنور الأزمة مع بعث المؤسسات التولية لتتشتد عند تأويل القانون وتطبيقه.

1- أزمة في المؤسسات الدولية :

لقد سعت الدول المنتصرة في الحرب العالمية الثانية إلى السيطرة على المؤسسات الدولية قصد حماية مصالحها ومصالح حلفائها فجعلت مجلس الأمن مختصا بإصدار القرارات الملزمة لكل الدول ومكنته حتى من إستعمال القوة بمفمول الفصل السابع (والتي تم إستعمالها فعلا ضد العراق سنة 1991). وميزت نفسها بالمضوية الدائمة،

وباستعمال حق الفيتو (الولايات المتحدة، فرنسا، بريطانيا، روسيا والصين)، وبعد إنهيار الإتحاد السوفييتي سيطرت الولايات المتحدة الأمريكية على مجلس الأمن وجعلته آلية تتحكم فيها وتسيرها حسب أهوائها حتى أن البعض أصبح يطلق عليه مجلس أمن أمريكا و«إسرائيل».

أما الجمعية العامة التي تضم كل دول العالم، فإنها لا تصدر سوى توصيات وقرارات غير ملزمة وكثيرا ما تلتجئ إليها الدول والشعوب المستضعفة وخاصة العرب والأفارقة لإستصدار قرارات إمتنع مجلس الأمن من إصدارها بفعل الفيتو الأمريكي.

لقد شجع مجلس الأمن بصمته «إسرائيل» على ارتكاب المزيد من الجرائم ضد الانسانية دون رقيب ولا حسيب لأن المحكمة الجنائية الدولية التي تأسست بموجب معاهدة روما في 17 جويلية 1998 في وضعية قانونية وسياسية تجعلها عاجزة عن محاكمة «إسرائيل» وأفرادها المسؤولين عن جرائم العدوان في فلسطين ولبنان «فإسرائيل» لم تصادق على المعاهدة وإذا كانت تلك المعاهدة تمكن مجلس الأمن من طلب التتبع والمحاكمة فإن حق النقض سيكون دوما في حماية «إسرائيل».

أما المحاكم الجنائية الدولية الخاصة التي يمكن لمجلس الأمن إنشاءها للنظر في الجرائم ضد الانسانية كما حصل في يوغسلافيا السابقة وروندا فإن مجلس الأمن يرفض دوما إنشاءها للنظر في جرائم الحرب الصهيونية وما أكثرها وما أبشعها.

2) أزمة في تأويل القانون الدولي وتطبيقه :

لقد أصبحت الولايات المتحدة بمعية حلفائها تتحكم في القانون الدولي خاصة الإنساني تؤوله كما شاءت وتنفذه متى أرادت مما أدى إلى إنقلاب واضح في المفاهيم فأصبحت المقاومة المشروعة للإحتلال والتي ضمنها القانون الدولي إرهابا وأصبح إرهاب الدول «كإسرائيل» دفاعا عن النفس وأصبح من ارتكب الإبادة ضد الشعوب يتهم دولا أخرى بارتكابها وأصبح الإحتلال مباحا بعد أن كان محرما بل إن مجلس الأمن باركه وكرسه عندما اصدر بموافقة كافة أعضائه بتاريخ 24 ماي 2003 القرار عدد 1483 الذي يقر غزو

العراق واحتلاله بتملة رفع العقوبات لقد أدى هذا الانتخام في المفاهيم إلى إنتهاك صاآخ للقانون الدولي مما شكل ارتجاجا في سيرورة تطوره.

(3) إنتهاك القانون الدولي :

صار القانون الدولي ورقة بين أيدي الولايات المتحدة الأمريكية تطبقه إذا كان يخدم مصالحها بل قد تعتبره جزءا من القانون الأمريكي وعلى أساس ذلك تمت محاكمة رئيس دولة الصرب رادوفان كاراديتش من قبل القضاء الأمريكي الذي ألزمه بدفع 745 مليون دولار أمريكي لغاندة ضحايا اعتداء جيش يوغسلافيا السابقة على البوسنة كما حولت أمريكا لنفسها إمكانية خرق القانون الدولي متى شاعت مثلما حصل في أفغانستان حيث شنت حربا مدمرة وارتكبت جرائم مروعة سجن قوانتانامو شاهد عليها ومثلما حصل في العراق سنة 2003 حيث شنت عدوانا خارج نطاق مجلس الأمن واحتلت بلادا ودمرت تاريخا وحضارة وارتكبت جرائم ضد الإنسانية سجن أبو غريب أكبر نليل عليها. لقد تجرات مادلين أولبرايت على القول حرقيا "سنعمل مع الآخرين على نحو مشترك عندما نستطيع وعلى نحو منفرد عندما ينبغي" أي خارج القانون الدولي وخارج مجلس الأمن وضد ارادة المجتمع الدولي.

أما «إسرائيل» فلقد تنكرت للمنظم الدولي الذي أنشأها وخألفت قراراته فبالرغم من أن هيئة الأمم المتحدة ليس من إختصاصها تقسيم أراضي الغير أو الإنتقاص منها فإنها أصدرت منذ نشاتها وتحت ضغط اللوبي الصهيوني والدول الغربية قرار تقسيم فلسطين بين اليهود والفلسطينيين أصدرت قرارا جانرا ظالما كان من المفروض أن تلتزم به "إسرائيل" وأن تلتزم بكل القرارات الدولية ذات الصلة لأن تلك القرارات تكتسب قوة إلزامية بالنسبة لها فهي على خلاف بقية دول العالم أنشأها قرار دولي ظالم وفرض عليها عيب القيود والإلتزامات مما يعني بأن وجودها وإستمرارها وتشريعاتها مرتبطة جميعها بقرارات هيئة الأمم المتحدة بكل القرارات دون إنتقاء .

إلا أن الواقع المرير يبرز بأن «إسرائيل» لم تستجب إلى أي من القرارات الأممية. فممنذ بداية نشأتها وبعد أن قامت بتهجير قرابة المليون فلسطيني من ديارهم عقب حرب 1948 أصدرت الجمعية العامة لهيئة الأمم المتحدة قرارها رقم 194 والذي نص في فصله 11 بوجود السماح للاجئين الفلسطينيين بالعودة إلى ديارهم وتمويضهم عن الأضرار اللاحقة بهم وبممتلكاتهم كما أصدرت الأمم المتحدة عقب حرب 1967 قرارات تلزم إسرائيل بالانسحاب كلياً من الأراضي العربية التي احتلتها ومن بينها هضبة الجولان والأراضي الفلسطينية بما في ذلك القدس الشرقية و عوض تنفيذ تلك القرارات تعصمت «إسرائيل» مواصلة سياستها العدوانية المتمثلة في الاستيلاء على الأراضي العربية وتهجير السكان الأصليين وبناء المستوطنات وإقامة الجدار العنصري لحماية تلك المستوطنات رغم الإقرار بعدم شرعيته من قبل القضاء الدولي ثم إنها تعصمت إختطاف مساجين وعلى رأسهم لحمد سعادات أمين الجبهة الشعبية لتحرير فلسطين كانت تحرسهم القوات الدولية وأعتقلهم الجيش الصهيوني ويقوا دون محاكمة كما عصمت إلى اختطاف نصف نواب البرلمان الفلسطيني ونصف أعضاء مجلس الوزراء الفلسطيني كل ذلك فية لجندي صهيوني تم اختطافه في الأراضي المحتلة لقد تم كل ذلك في ظل صمت مخجل للأنظمة العربية المتخاذلة وتواطؤ نولي مريب.

إن تلك الأعمال الإجرامية تندرج ضمن المخطط الذي رسمه المؤتمر الصهيوني بدءاً من بروتوكولات حكماء صهيون والذي يرمي إلى السيطرة على كامل المنطقة العربية من النهر إلى البحر ثم من المحيط إلى الخليج توصلنا إلى تخطيط الاستيلاء على كامل مناطق العالم الإسلامي ومناطق الشعوب المستضعفة بهدف السيطرة على العالم بأكمله. ألم تتسرع «إسرائيل» سنة 1982 على إجتياح لبنان واحتلال جنوبيه مخلفة القتل والتشريد والعمار دون إدانة أو محاكمة إلا أن العدوان الأخير الذي تعرض له لبنان في شهر جويلية 2006 يبرر كاشد ما يكون البروز مدى بشاعة الجرائم الصهيونية كما يفضح تواطأ الأمم المتحدة والدول الغربية وجل الدول العربية مع «إسرائيل».

لقد كشف تقرير منظمة العفو الدولية المؤرخ في 2006/08/22 عن تفاصيل مروعة خلاصتها اقدام الجيش الصهيوني على هدم 30 ألف منزل مني وتخریب البنية الأساسية بتحطيم 80 جسرا و94 طريقا رئيسية وتهجير مليون شخص وقتل ما لا يقل عن 1100 شخص ثلثهم من الاطفال وضرب وسائل الاغاثة وزرع الالغام والاعتداء على القوات الدولية اليست هذه جرائم ضد الانسانية تم تنفيذها على مرأى ومسمع من العالم المتحضر الذي لم يحرك ساكنا وفي ظل تواطؤ مفوض للأمم المتحدة وصمت مريب لمجلس الامن الذي إمتنع عن إصدار قرار بليقاف العدوان وأمهل تحت ضغط أمريكا وبريطانيا القوات الصهيونية شهرا كاملا حتى تكمل مهمتها وتتقضي على نضال شعب بأكمله؟ ولما عجزت على إتمامها بفعل المقاومة الباسلة للشعب اللبناني وبعد طول صمت وانتظار وبعد أن تأكد من عجز الجيش الصهيوني، أصدر مجلس الامن قرارا لا يتضمن اية إدانة «لإسرائيل» كما عمدت «إسرائيل» مؤخرا إلى ارتكاب مجزرة رهيبة ببيت حانون بفلسطين المحتلة نهب ضحيتها أكثر من 20 منبيا جلهم من الاطفال ورفض مجلس الامن إصدار قرار إدانة بفعل الفيتو الأمريكي مما حدى بالدول العربية والدول النامية إلى محاولة إستصدار قرار من الجمعية العامة مازال محل النقاش إلى حد الامس وهو قرار إن إتخذ سيفتقر إلى القوة الإلزامية وسيكون بمثابة الحبر على الورق. هكذا صارت الامم المتحدة عاجزة تجاه «إسرائيل» التي أمست خارج القانون تتمتع بحصانة تخول لها فعل ما تشاء دون محاسبة أو مراقبة أو محاكمة الامر الذي يكرس إدواجية في المعايير وهو ما يتناقض مع مبادئ القانون الدولي .

لقد ظل مجلس الامن صامتا عاجزا تجاه «إسرائيل» ولعل القرار عدد 101 الصادر في 24 نوفمبر 1953 تحت ضغط المعسكر الإشتراكي والإتحاد السوفييتي والذي تضمن إدانة «إسرائيل» عقب ارتكاب منبحة قبية يبقس يتيما فريدا من نوعه، في المقابل نشط مجلس الامن في اصدار عديد القرارات الجائرة ضد العراق من فرض حصار مريب على شعب بأكمله وإلزام الدولة العراقية بقبول التفتيش والتحويض كما أصدر قرارات جائرة

ضد لبنان كالقرار ع1559حد الذي يقر انتزاع اسلحة المقاومة او القرار ع1701حد الذي يلزم لبنان العمل باتفاق الطائف وهي قرارات تتدخل مباشرة في الشؤون الداخلية كما انه بقر ما بقيت الجرائم ضد الانسانية التي ارتكبتها «إسرائيل» دون ملاحقة أو محاكمة فقد شهدت الجرائم التي حصلت في البوسنة انشاء محكمة جنائية دولية خاصة من قبل مجلس الامن سنة 1993 حيث تمت محاكمة وإدانة قائد الجيش السوري كرسناك سنة 2001 من أجل ارتكاب جريمة الابادة الجماعية في مدينة سربرينيتشا من قبل جيش يوغسلافيا السابقة. كما انشا مجلس الامن محكمة جنائية دولية خاصة للنظر في جرائم الحرب المرتكبة في روندا سنة 1994 وقد أثبتت المحكمتان الجنوى والفاعلية ومكنتنا من إدانة كبار المجرمين من رؤساء وقادة عسكريين مما حذى بمجلس الامن إلى إنشاء محاكم اخرى في سيرالوين وتيمور الشرقية وهو حريص على إنشاء محكمة خاصة في القريب العاجل لمحاكمة المتهمين باغتيال الرئيس رفيق الحريري إلا أنه لم يبد نفس الحرص على إنشاء محكمة جنائية دولية خاصة لمحاكمة مجرمي الحرب الصهاينة . لقد دعم مجلس الامن بشكل خاص انشاء تلك المحاكم مؤكدا ان محاكمة المجرمين مهما علا شأنهم ستحقق العدالة باعتبارها مفتاح السلم والامن الدوليين. الا يستدعي مثل هذا المنطق إنشاء محكمة جنائية دولية خاصة للنظر في جرائم الحرب والجرائم ضد الانسانية التي إقترفتها وتقتربها إسرائيل في فلسطين ولبنان؟ وهي جرائم عصفت بالامن الدولي وتكاد تمصف بالسلم وتضمه في مهب حرب لا تبقى ولا تذر.

أو ليس من الضروري أيضا إنشاء تظلم شبيه بذلك الذي تم إقراره على إثر حرب الخليج الثانية في إطار ما سمي بلجنة التعويضات التي ألزمت الدولة العراقية بدفع كافة التعويضات الناجمة عن غزو الكويت. أوليست «إسرائيل» ملزمة قانونا بالتعويض عن جرائمها وعدوانها؟ أم أن إنقلاب المفاهيم وتعهد المكابيل يحول بلون ذلك ؟

(V) أسباب الأزمة وكيفية علاجها

(1) أسباب الأزمة :

إن النظام القانوني الذي فرضته في البداية البورجوازية الأوروبية على البشرية لم يكن عادلا بل كان إستعماريا يقر بحق الدول الأوروبية في إحتلال ما شامت من الأراضي وإستغلال مواردها والإستيلاء على خيراتها وفرض المعاهدات الظالمة بتعلة نشر الحضارة والمدنية مما أدى إلى إحتلال قارات بتمامها وتمزيق أمم بأكملها. لقد كانت أوروبا تعتبر أن الأراضي التي لا يقطنها مسيحيون أراض خالية يجوز غزوها وتوطين المسيحيين بها وعلى أساس تلك احتلت المنطقة العربية وجزء كبير من المناطق الإسلامية والإفريقية والآسيوية . نفس المنطق إعتده المشروع الأمبريالي الصهيوني لإحتلال فلسطين وتهجير أهلها وهو مشروع إرتكز على خرافات وأساطير فضحها العديد من المفكرين العرب وحتى الغربيين أمثال جورج قارودي.

لقد أعلن المؤتمر الصهيوني الأول عام 1897 بأن هدف الصهيونية الأول هو خلق وطن لليهود في فلسطين يضمه القانون العام وهو ما رفضته سابقا الخلافة العثمانية رغم الإغراءات والتهديدات في عهد السلطان عبد الحميد.

لقد وجدت القوميات الأوروبية المتمطشة للإستعمار في تبني الأفكار الصهيونية ودعم مخططاتها في فلسطين أداة فعالة لحماية مصالحها الإستعمارية الرامية إلى السيطرة على أراضي الشعوب المستضعفة وفي مقدماتها الأراضي العربية والإسلامية وفي هذا الصدد سعت بريطانيا إلى تحقيق أهداف المؤتمر الصهيوني وأولها تأمين ضمانات قانونية فأعلنت سنة 1907 وعد بلفور الذي يعد بإقامة وطن قومي لليهود بفلسطين وقد أقر ذلك الوعد الباطل من أصله في نهاية الحرب العالمية الأولى نتائح خطيرة على مستقبل فلسطين وكامل المنطقة العربية الإسلامية خاصة بعد أن إستطاعت بريطانيا أن تنتزع من عصبة الأمم قرارا بصك الإنتداب القاسي بفرض وصايتها على فلسطين وبذلك سهلت توطين اليهود وتهجير السكان الأصليين وهكذا تمتبر بريطانيا لمسؤولة تاريخيا وسياسيا

وقانونيا على إغتصاب فلسطين وإقامة دولة إسرائيلية على أسس دينية وهو المشروع الذي إنخرطت فيه كل الدول الغربية ومن بينها الولايات المتحدة الأمريكية التي حرمت منذ البداية على يهود أوروبا الشرقية الهجرة إليها قصد تشجيعهم على الهجرة إلى فلسطين. هكذا يتضح أن الشعب الفلسطيني كان منذ وعد بلفور ضحية لمؤامرة إستعمارية خطط لها الصهاينة بمعيه الدول الغربية تهدف إلى تهجيرها وإن إقتضى الأمر إبادتها مثلما حصل لليهود الحمر وقد شارك في تلك المؤامرة المنتظم الأممي آنذاك المتمثل في عصبة الأمم.

إن سعى الغرب بعد ذلك وبعد الحرب العالمية الثانية إلى إنشاء دولة عنصرية من قبل الأمم المتحدة وعلى أسس دينية يتناقض مع المبادئ التي ناضل من أجلها وتبناها في مختلف ثوراته البورجوازية منذ 1789 ويتناقض حتى مع ميثاق الأمم المتحدة وإن إصرار الدول الغربية على توفير الدعم اللامشروط «لإسرائيل» في مواقفها وأفعالها يتأتى أساسا من إعتبار «إسرائيل» الحليف الإستراتيجي لها الذي يسهل للجيوش الغربية التخلل سريعا في كل زمان ومكان قصد إخضاع المنطقة العربية وحتى الإسلامية بل كل العالم إلى السيطرة الامبريالية ومن ثمة إلى السيطرة الصهيونية مثلما حصل في العراق.

ألم تتجرا فرضا على مد «إسرائيل» بمفاعل نووي وبالتقنية اللازمة التي مكنتها من صنع أكثر من 400 قنبلة نووية في ظل صمت دولي رهيب يتفاظ عن الخطر النووي الممحر الذي يهدد المنطقة والعالم بأسره ولا يعير أي إهتمام للأصوات المناهية بضرورة تفتيش المنشآت النووية الصهيونية وإزالة أسلحة الحمار الشامل بكامل المنطقة .

إن الصهيونية تربعت على قمة الإمبريالية وأصبحت أخطر مرحلة من مراحلها، أصبحت قوة عالمية منظمة تتحكم في الإقتصاد العالمي وتسيطر على الأسواق والشركات متمدنت الجنسيات والمؤسسات المالية كصندوق النقد الدولي وغيره وعلى النوادي العالمية المؤثرة كمحافل الماسونية وتسيطر على الإعلام وتوجهه حسب مشيقتها ومخططاتها، كما نفذت الصهيونية إلى مصادر القرار السياسي في مختلف أنحاء

المعمورة واحتكرت في بعض الدول وزارات السيادة وأصبحت قوة مدمرة دولا
بأكملها كالإتحاد السوفياتي ودمرت قيما ومبادئ وفرضت أنماطا إقتصادية وسياسية
ظالمة كالمولمة المتوحشة التي ترمي إلى إستعباد البشر وتحقيق ألريج السريع والعاجل
مهما كانت السبل.

إن الدول العربية والاسلامية قبلت بالأمر الواقع ورضيت تباعا بقرار التقسيم على علته
واقفت منظمة التحرير الفلسطينية عليه وشاركت في كامب دافيد وفي مسلسل مؤتمرات
السلام بأسلو وميريد كما قبلت بخارطة الطريق وفي كل مرة تتنازل عن بعض الحقوق
المشروعة إلا أن «إسرائيل» تنكرت لكل تمهداتها بل تنكر قاعدتها أصلا لموافقتهم
ومصادقتهم على الإتفاقيات المبرمة سابقا كما صرح بذلك علنا ناتياهو وغيره من حكام
«إسرائيل».

لقد إتضح أن إسرائيل لا تريد سلاما دوليا عادلا بل تريد إستسلاما الم تجعل من القدس
عاصمة أبدية لها رغم أن قرار التقسيم والقرارات الدولية اللاحقة تجعل من القدس
الشرقية تابعة لفلسطين. إن إسرائيل تنتهك المعامدات والقانون الدول بفعل شعورها
بالقوة والخطورة وبحمايتها من قبل الولايات المتحدة الأمريكية وبقية الدول الغربية
وكنكك بفعل ضعف النظام الرسمي العربي والنظام الرسمي الاسلامي فجامعة الدول
العربية والمؤتمر الاسلامي أطر خاوية عاجزة أما الانظمة العربية التي تحكم في رقاب
ومصير مواطنيها فلنأها بقدر ما هي أسود على شعوبها فهي عاجزة أمام إسرائيل وتحوم
في فلك الولايات المتحدة وتستمد قوتها وحصانتها منها.

(2) كيفية علاج الأزمة :

إن القانون الدولي فقد حاليا جدواه والمنتظم الأممي فقد مصداقيته فسيطر قانون

الغاب.

وحتى تعود الأمور إلى نصابها وحتى يعم السلم والأمن الدوليين في المنطقة لابد من أن يقف العالم بأسره بما في ذلك اليهود أنفسهم ضد الصهيونية وأراجيفها ومخططاتها المنصرية. وقد تكون هي هاذة الأمانى مجرد أوهام وأضغاث لحلام.

لا بد من حل عادل للصراع العربي الإسرائيلي والحل المنطقي يقتضي إقامة دولة ديمقراطية علمانية على أرض فلسطين يقطنها السكان الأصليون من مسلمين ومسيحيين ويهود كما كان ذلك معمولا به قبل قرار التقسيم وإلغاء كل دولة على أسس دينية وهو ما ترفضه قطما «إسرائيل».

الحل الثاني هو إرساء الشرعية الدولية وتطبيق كل القرارات الدولية دون إنتقاء أو مكابيل ومنها إنهاء الأحتلال وتمكين الشعب الفلسطيني من تقرير مصيره وتمكين اللاجئين والمهجرين من حق العودة وإزالة المستوطنات والجدار العنصري ومحاكمة مجرمي الحرب الصهاينة والتعويض للبنان وفلسطين عن الأضرار نتيجة العدوان. إن تكريس الشرعية الدولية العادلة ومقاومة المشروع الأميركي الصهيوني هو الشرط الوحيد لضمان السلم والأمن الدوليين وكما قال الزعيم أتاتورك إن في ضمان السلم في الوطن ضمان للسلم في العالم هذا وأن إرساء الشرعية العادلة يستوجب كذلك إصلاحا جنريا لهيئة الأمم المتحدة وذلك بإضفاء الديمقراطية على عملها خاصة بتوسيع تمثيلية مجلس الأمن وإلغاء حق النقض وجعل قرارات الجمعية العامة نافذة.

كما أنه على المثقفين العرب وكافة القوى الديمقراطية والتقدمية في العالم تحمّل مسؤولياتهم والسعي إلى إقامة منابر حوار كهذا المنبر الذي تشكر نقابة أنقرة على تنظيمه بالإشتراك مع إتحاد المحامين العرب، وهو منبر يقرر ما بين مدى تأثير الإعلام الغربي والصهيوني على الرأي العام التركي، فإنه أدى إلى إبراز مشروعية نضال الشعب العربي في فلسطين ولبنان وفي كامل الوطن العربي وأزال بعض المفاهيم الخاطئة والأراجيف والأباطيل التي ترسخت بفعل الإعلام الصهيوني.

ولا بد من تكثيف المنابر والحوارات على النطاق الإقليمي والطني والسعي إلى إنارة الرأي العام الدولي لمجابهة التشويه الذي تلجأ إليه وسائل الإعلام الغربية التي يملكها أو يؤثر فيها اللوبي الصهيوني.

يجب على كل القوى الحية وفي انتظار تغيير موازين القوى ونهاية القطب الواحد العمل على فضح الجرائم الإسرائيلية وتقويم الشكاوى والتأكيد على حق الشعوب في مقاومة الاحتلال وحق المقاومة في امتلاك السلاح.

أما إذا ما قبلنا المشروع الصهيوني برمته الرامي إلى الاستيلاء على كل فلسطين وطرد السكان الاصليين فإننا نقر بسيادة قانون الغاب وبشرعية إرهاب الدولة كما نقبل إلغاء حق شعب بأكمله في الوجود وبإكسبية المسمى لأننا سنبرر الاستعمار وسنبارك إبادة الشعوب وسيبقى عندئذ ما قاله الشاعر التونسي أبو القاسم الشابي حول مقاومة الشعب التونسي للإستعمار الفرنسي منطبقا اليوم تماما وما أشبه اليوم بالبارحة.

لا حق للصوت الضعيف ولا صدى	✠	والرأي رأي القاهر الغلاب
إن السلام حقيقة مكتوبة	✠	والعدل فلسفة للهبب الخابي
لا عدل إلا إذا تعادلت القوى	✠	وتصادم الإرهاب بالإرهاب

نحن نريد عدلا ولا نحيد إرهابا وانتقاما

نحن نريد سلاما ولا نريد إستسلاما

وخاتما تحية وسلاما

عميد المحامين التونسيين

عبد الستار بن موسى

Abdulsattar Bin Musa

(Tunus Avukatlar Birliği Başkanı

Uluslararası Avukatlar Birliği Ulusal Komite Başkanı)

ARAP İSRAİL SAVAşINDA ULUSLARARASI KANUN KRİZİ

Bilindiği üzere herhangi bir kanunun çıkarılmasında, bağımsızlık, demokrasi, sosyal adalet, insan hakları uygulamaları, güven ve barışın sağlanması ve halkın korunması hedeflenmektedir.

ABDULSATTAR
BİN MUSA'NIN
KONUşMASI

İkinci dünya savaşı insanlığı yıkmış ve arkasında büyük acılar bırakmıştır. Bütün bunların en acıklı kıyımı ise, 1945 yılında Amerikan güçlerinin Hiroşima'ya atmış olduğu nükleer bombalar olmuştur. Bu acı olaydan ötürüdür ki dünya ülkeleri, böyle acıların tekrarlanmaması, ve barış ve güvenin tesis edilmesi için ve ayrıca sosyalist güçler ve bağımsızlık hareketlerin baskısı ile, Birleşmiş Milletler kurulmuş ve ilgili kanunlar ikrar edilmiştir. Bu kuruluşun kanunları da Dünya Anayasası olarak kabul edilmiştir. Bu bağlamda 10.12.1948 tarihinde insan haklarının yayınlanması, halkların kendi kaderlerini tayin etme hakkı, başkalarının iç işlerine karışmaması ilkesi ve nihayet

14.12.1960'ta ilan edilen, Tüm Sömürge Altındaki Halkların Bağımsızlıklarının verilmesi ve işgalin yasaklanması kabul edilmiştir.

Savaş ve insanlığa karşı işlenen suçlara karşı kuralları belirlenen Lahey antlaşması ile Cenevre'nin dört sözleşmesinde ve eki olan iki protokolünde, sivil halka, sivil hedeflere, hastanelere, yardım konvoylarına, silahsız askerlere, siyasilere yönelik saldırı yapanları ve toplu katliam yapanları en büyük suçlu olarak kabul etmiş ve bunlara karşı, kanun koyucularından gerekli koruma ve kollama mekanizmasının çalıştırılmasını istemiştir.

Ancak bu konularda iyi kanun metinleri çıkarmak yeterli değildi. Daha iyi netice alınabilmesi için, iyi niyet, saygı ve uygulamadaki azmin de sergilenmesi gerekmektedir.

Tarihin görüş ve araştırma olduğunu söyleyen Bilgin İbni Haldun'un dediği gibi, geçen yüz yıllardaki vukuat ve hadiselerden açıkça anlaşılıyor ki, dünya toplumları ve uluslararası kanunlar, Arap İsrail çekişmesine sağlıklı bir çözüm bulmakta başarısız olmuştur. Bu durum, Irak'ın eski Birleşmiş Milletler temsilcisi sayın Muhammet El-Duri'nin yapmış olduğu gibi ve bazı üniversite hocalarının da daha önce vermiş oldukları dersler için özür dilemelerinden anlaşılmaktadır. Uluslararası kanunların, kendi mecrasında boğulma riskini yaşamakta olduğu ve gücün üstünlüğü kanununun da yürürlükte olduğu vurgulanmaktadır.

Krizin belirtileri ve sebepleri nelerdir? Düzeltmesi mümkün müdür?

1. Kriz Belirtileri

Kanunun yorumlanması ve uygulanması sırasında, devlet ve ilgili kuruluşların katılması ile ortaya çıkmıştır.

Uluslararası Kuruluşlardaki Kriz

İkinci dünya savaşındaki galip ülkeler, kendilerinin ve ortaklarının çıkarlarını korumak amacı ile uluslararası kuruluşlara hakim olmaya çalıştılar. Birleşmiş Milletleri, gerekli kanunları çıkartmak için uygun bir yapıya getirdiler. Nitekim yedinci bölümün gücü ile güç kullanmayı bile mümkün hale getirdiler. (Bunu 1991 yılında Irak'a karşı kullandılar.) Kendilerine daimi üye statüsü vererek veto hakkını elde ettiler.

Bunlar (Amerika, Fransa, Britanya, Rusya ve Çin), Rusya'nın çöküşünden sonra Amerika, Birleşmiş Milletlere tahakküm edip bu kuruluşu arzularına göre yönetmeye başlamıştır. Öyle ki bazıları bu kuruluşu, Amerika ve İsrail Birleşmiş Milletleri demeye başladı.

Tüm dünya ülkelerini kapsayan genel kurul ise, tavsiye niteliğindeki yaptırım gücü olmayan kararlar almakta, Amerikan vetosu nedeni ile Birleşmiş Milletlerin alamadığı kararları almak için zayıf Arap ve Afrika ülkelerine ve halklarına başvurumaktadırlar.

Birleşmiş Milletler, geçerli kararlar alamadığı için İsrail'i Filistin ve Lübnan'a karşı, işlenmemiş cinayetler hususunda destekler bir konuma gelmişken, 17 Haziran 1998'de Roma antlaşması gereği kurulmuş olan uluslararası suçlar mahkemesini tanımayan İsrail'e karşı herhangi bir karar almaktan aciz kalmıştır. Her ne kadar bu mahkeme Birleşmiş Milletlere karar aldırma yetkisine sahip olsa da, alınan tüm kararlar veto edilerek İsrail korunmaktadır.

Eski Yugoslavya ve Uganda'da olduğu gibi Birleşmiş Milletler, uluslararası cinayet mahkemelerini devreye koymuş olsa da, bu mekanizmayı, Siyonist İsrail'in işlemiş olduğu korkunç cinayetlere karşı işlevsiz hale getirmiştir.

2. Uluslararası Kanunların Yorumlanması ve Uygulama Krizi

Birleşik Devletler, yandaşlarının da yardımıyla uluslararası kanunu, özellikle de insani kısımlarını dilediği gibi yorumlar ve uygular hale getirmiştir. Bu durum alışıl gelen kuralları alt üst edip işgale karşı olan meşru direnişi, terör ve "İsrail" gibi ülkelerin, halklara karşı yaptığı işgali ise savunma olarak değerlendirmiştir. Çok daha ileri gidilerek Birleşmiş Milletlerin 24 Mayıs 2003'te 1483 numara ile ve tüm üyelerin oy birliği ile Irak'a saldırıyı ve işgali yasal kılmıştır. Bu durum uluslararası kanunları sarsmış ve gelişmesindeki seyrin dengesini bozmuştur.

3. Uluslararası Kanunların İhlali

Uluslararası kanun, Amerika'nın dilinde bir oyun kağıdı gibi olup kendi çıkarları doğrultusunda istediği gibi uygulamalar yapmakta ve buna dayanarak Sırp devlet başkanı Radovan Karaciç'i Amerika yargı organları ile yargılayıp, eski Yugoslav ordusunun Bosna'ya yapmış olduğu saldırıya karşı 745 milyon Amerikan doları miktarında zarar gören Bosna halkına ödemeye mahkum etmiştir. Ayrıca Amerika, dilediği zaman uluslararası kanunları ihlal etme yetkisini kendisine vermiştir. Buna örnek olarak ta Afganistan'a yapmış olduğu saldırı ve insanlık dışı olan Guvantamala hapishanesindeki cinayetler ve insanlık dışı uygulamalardır. Yine 2003 yılında, Birleşmiş Milletler tarafından alınmış herhangi bir karar olmaksızın Irak'a yapılan saldırı, işgal ve ülkenin tarih ve medeniyetini yok etmesi ve de en büyük delil olan Ebu Garip'te insanlara karşı işlemiş olduğu cinayetlerdir. Madlin Olbert'in cesaret edip söylediği gibi *"yapabilirsek, diğerleri ile ortak yaparız, gerektiğinde ise tek başımıza yaparız."* Yani, uluslararası kanunlar, Birleşmiş Milletler ve uluslararası toplum iradesine karşı olsa da...

İsrail ise, dünyadaki yasal kuruluşları inkar ederek onları hiçe saymış ve bu kuruluşların kararlarına muhalif davranmış-

tır. Birleşmiş Milletlerin, başkalarının topraklarını taksim etme veya onlardan koparma ihtisası olmamasına rağmen, Siyonist lobisi ve batı ülkelerinin baskısı ile Filistin topraklarını, Yahudi ve Filistinliler arasında taksim etme kararını almıştır. Alınan bu zalim ve haksız karara, bekleneceği üzere İsrail uymalı idi ve bu karar ile birlikte, Birleşmiş Milletler tarafından alınan bütün kararlara uygun davranması gerekirken, yalnızca kendi çıkarına olan kurallara bağlı kalıp diğer tüm kararların hiç birine aldırış etmemiştir.

Acı bir gerçek vardır. O da "İsrail" in Birleşmiş Milletler' in hiçbir kararına yanıt vermeyip, kuruluşundan itibaren yaklaşık bir milyon Filistinliyi 1948 savaşından sonra tehcir etmektir. Bu tehcir olayına karşı Birleşmiş Milletler genel kurulunun 194 nolu kararının 11. bölümü uyarınca, mülteci durumuna düşen Filistinlilerin, yurtlarına dönmeleri ve zararlarının tazmin edilmesi hükme bağlanmıştır. Birleşmiş Milletler, 1967 savaşından sonra, İsrail' in işgal etmiş olduğu Golan tepeleri, Filistin toprakları, doğu Kudüs ve doğu Arap topraklarının tümünden çekilmesini hükme bağlayan kararlar çıkarmıştır. Ancak İsrail bu kararlara rağmen düşmanca, saldırgan ve istilacı davranışını sürdürerek, Arap topraklarını istila etmeyi, asıl toprak sahiplerini tehcir ettirip Yahudi yerleşim yerleri kurmayı ve bu yerleşim yerlerini korumak amacı ile utanç duvarlarını inşa etmiştir. Bununla birlikte Siyonist İsrail ordusu, uluslararası barış gücü tarafından himaye edilen Filistin Kurtuluş Örgütü liderlerinden olan Ahmet Saadet gibi Filistin parlamentosu üyelerinin yarısı ile Filistin Bakanlar Kurulu üyelerinin yarısını, işgal altındaki bölgeden, bir askerinin kaçırılması karşılığı fidye olarak kaçırmıştır. Tüm bu olayları Arap örgütleri, utanç verici bir suskunlukla izlemiştir.

İsrail' in tüm bu caniyane uygulamaları, hakim Siyonist' lerin, nehirden denize, okyanustan körfeze kadar olan İslam alemi ile, güçsüz hale getirilmiş halkların topraklarını ve tüm dünyayı ele geçirme planının bir parçasıdır. İsrail 1982 yılında, arkasında ölüm, yıkım ve yurtsuz insanları bırakarak Lübnan' a saldırmış ve güney Lübnan' ı işgal etmiştir. Ama bu suçlarına karşılık

hiçbir surette yargılanmamış ve kınanmamışlardır. Ancak bu durum, Lübnan'a yapılan temmuz 2006'daki son düşmanca saldırısının ne denli korkunç olduğunu göstermekte olup, Birleşmiş Milletler, batılı ülkeler ve büyük sayıda Arap ülkelerinin "İsrail" ile işbirliğini açığa çıkarmaktadır.

Dünya Af Örgütü'nün 22.08.2006 tarihli korkunç detay raporunda, siyonist İsrail ordusunun 30 bin sivil evi, 80 köprüyü, 94 anayolu tahrip ettiği ve dörtte üçü çocuk olan 1100 sivil öldürmek, yardım konvoylarını vurmak, mayınlamak ve bir milyon insanı tehcir etmek gibi insanlık dışı suçları kılını kıpırdatmayan medeni dünyamızın gözü önünde işlendiğini gözler önüne sermiştir. Bu olaylara karşı, Birleşmiş Milletler, Amerika ve İngiltere'nin baskısı ile siyonist güçlerin işlerini tamamlayabilmesi ve bir halkın direnişini kırması için, bir ay süreyle herhangi bir karar alamamıştır. Uzun bir suskunluktan sonra kahraman Lübnan halkının direnişi karşısında, Siyonist İsrail ordusunun aciz kaldığı anlaşılınca, Birleşmiş Milletler "İsrail"i kınamadan soluk bir karar çıkarmıştır. Ayrıca "İsrail", işgal edilen Filistin toprağı olan Beythanun'da katliam yapmış ve çoğunluğu çocuklardan oluşan 20 sivil katletmiştir. Ancak, bu menfur olaya karşı, Amerikan vetosu nedeni ile Birleşmiş Milletler, herhangi bir kınama kararı çıkartamamıştır. Tüm bu olaylar, Birleşmiş Milletlerin "İsrail"e karşı olan aczini göstermekte olup, uluslararası kanunların uygulanmasındaki çifte standartlığı göstermektedir.

Birleşmiş Milletler, İsrail'e karşı 24 Kasım 1953'teki 101 nolu kararı dışında, sürekli olarak suskun ve aciz kalmıştır. Doğu bloğu ve Sovyetler Birliği'nin baskısı ile İsrail'in Kubbeye katliamına karşı alınan kınama kararı, tek karar olarak kalmıştır. Öte yandan Irak'a karşı insafsızca müteaddit kararlar almış ve bütün bir halka karşı acı bir ambargo uygulamayı sağlamıştır.

Yine Lübnan'a karşı 1559 nolu karar gereği halk direnişini kırmak için silahsızlandırma ile, 1701 nolu kara ile de Taif anlaşmasının uygulanmasını hükme bağlayarak, Lübnan'ın iç işlerine karışma konusunu gündeme getirmiş oldu. İnsanlığa

karşı "İsrail" in işlemiş olduğu cinayetler takipsiz kalmışken, Bosna-Hersek' te işlenen cinayetler için 1993 yılında uluslararası özel mahkemeler kurulmuş, Sırp ordu komutanı Kristald'ın, Yugoslav ordusunu Sırbirinitşe' deki toplu katliamdan dolayı 2001 yılında mahkum etmiştir. Yine 1994' te Ruanda' da işlenen cinayetlere bakmak üzere uluslararası bir mahkeme kurulmuş ve Srilain ile doğu Timur' da benzer mahkemeler kurulmuş ve de yüksek rütbeli ordu komutanları mahkum edilmiştir. Bu durum, başkan Refik Hariri cinayetini aydınlatmak üzere yeni bir mahkeme kurulmasına neden olmuştur. Ancak, İsrail' li savaş suçlularının Filistin ve Lübnan' da işlemiş oldukları cinayetlere karşı yargılanmaları için büyük bir çaba olmamıştır. İşlenmekte olan bu insanlık suçları ve cinayetler, dünya barışını zayıflatmış ve sarsmıştır. Bu durum dünyamızı amansız bir savaşın pençesine itmektedir.

Kuveyt' i işgal eden Irak' a karşı yapılan ikinci körfez savaşından sonra tazmin komisyonunun, bu işgalden doğan bütün zararları, tazmin etmeye mahkum kılınan Irak gibi, "İsrail" i de yapmış olduğu işgallerden ve cinayetlerden sorumlu tutulup ta tazminat ödemeye mahkum etmek gerekmezmiydi? Yoksa anlayışlar ve uygulamalar ters yüz mü oldu?

V. Krizin sebepleri ve Çözümü

1. Krizin Nedenleri

Avrupa burjuvasının koymuş olduğu nizam ve kanunlar, adil olmayan insaf dışı kanunlar olup Avrupalılar için, sömürgeciliği ve diledikleri kadar yeri işgal edip, medeniyet yaymak bahanesi ile ülkelerin varlığını sömürmeyi, kıtaları tümüyle işgal etmeyi, halkları parçalamayı ve zalimce anlaşmaları kabul ettirmeyi mubah kılmaktadır. Avrupalılar, Hıristiyanların barınmadığı toprakları boş arazi olarak kabul etmiş, buraları işgal etmeyi ve Hıristiyanları yerleştirmeyi uygun görmektedir. İşte bu anlayışla Arap bölgesinin tamamı ile Afrika ve Asya' nın büyük bir bölümünü işgal etti. Aynı mantık ve anlayışla da,

Siyonist emperyalistler tarafından bazı hurafe uydurmalarla dayanarak, Filistin topraklarını işgal edip halkını sürgün ettirmiştir. Bu hurafe ve uydurmaların, birçok Arap ve hatta Corc Karodi gibi batılı düşünürler tarafından yalan olduğu açıklanmıştır.

1897 yılındaki birinci Siyonist kurultayında yapılmış olan ilanda, ilk olarak, öncelikle birincil hedef olan Yahudiler için kanunlar teminat altına alınarak ve Filistin toprakları üzerinde bir vatan oluşturulmak istenmiştir. Bu istek, Osmanlı halifesi sultan Abdülhamit tarafından, tüm özendirici teklif ve tehditlere rağmen reddedilmiştir.

Sömürgeye susanmış Avrupa milletleri, çıkarlarını korumak amacı ile, planlarını uygulamak için Siyonistlerin Filistin üzerindeki emellerine destek vererek, zayıf halkların başında gelen Arap ve İslam topraklarını ele geçirmek üzere işe koyulmuş ve 1907 yılında, Filistin toprakları üzerinde Yahudiler için bir devlet kurmayı öngören Bilfor vaadini ilan eden İngiltere, bu batıl sözleşmenin ardından gelen birinci dünya savaşından sonra, Filistin ve Arap, İslam bölgesi üzerinde tehlikeli sonuçları ortaya çıkarmıştır. Özellikle de İngiltere'nin Birleşmiş Milletlerden, kendisini Filistin üzerinde vasi olduğunu karara bağlatmış olduktan sonra, dolayısıyla Britanya, tarihi, siyasi ve kanuni olarak, Filistin'in işgali ve "İsrail" devletinin kurulmasından sorumlu olmuştur.

Bu projeye tüm batılı ülkeler ile Amerika da katılmış ve Birleşik Devletler, doğu Avrupa'daki Yahudilerin Filistin'e göç etmelerini sağlamak için, kendi ülkesine yapılan göçleri yasaklamıştır. Böylece Filistin halkı, Bilfor vaadi denen bu Siyonist, sömürgeci emperyalist plana kurban edilmiştir. Bu plana aynı zamanda Milletler Cemiyeti ortak olmuştur.

Batıda 1789 yılından itibaren burjuvaya karşı başlayan devrimler ve daha sonraları çıkan ikinci dünya savaşı sonrası, Birleşmiş Milletlerin yasalarına aykırı olan batı ülkelerinin İsrail'e olan bu şartsız desteğinin esas nedeni, "İsrail" in bölgede stratejik bir ortaklarının olması ve batı ordularının böl-

gede dilediği zaman dilediği yeri işgal etmesini kolaylaştıran bir devletin olmasını, Arap bölgesi ve hatta İslam bölgelerini Irak'ta olduğu gibi ele geçirmek istemeleridir.

Atom ve yok edici silahların yer yüzünden kaldırılması ve kontrol altına alınmasını haykıran dünyadaki seslere karşın, Fransa, İsrail'e atom teknolojisini vermiş ve 400'den fazla atom bombasını yapmasını sağlamıştır. Bu olay, bölgeyi ve tüm dünyayı tehdit etmektedir.

Emperyalist gücün zirvesinde oturan Siyonistler, dünya ekonomisine, parasına, çok uluslu şirketlere ve dünya bankası gibi kuruluşlara hakim olduğu gibi, büyük klüpleri de ele geçirmiş ve planlarını uygulamak için, dünya medyasına da hakim olmuş ve bazı ülkelerdeki siyasi iktidarlara da nüfuz etmiştir.

Böylece büyük bir güç olup, Sovyetler Birliği gibi ülkeleri yıkmış, insanlığı köleleştiren yöntem ne şekilde olursa olsun, hızlı ve acil kar sağlayan, zalimce ve vahşice yöntemleri uygulamaya sokmuştur.

Arap ve İslam ülkeleri, vaki olan bu durumu kabullenmiş, Filistin'in taksim edilmesine Filistin Kurtuluş Örgütü kendisi razı olup Camp David'e katılmış, Oslo ve Madrid barış görüşmelerindeki yol haritasını da kabul etmiştir. Kaderine razı olmasına karşın, Netenyahu'nun açıkladığı gibi tüm bu anlaşmalar inkar edilmiştir.

İsrail'in isteğinin barış olmadığı, aksine teslimiyet istediği açıkça anlaşmıştır. Kudüs'ü kendilerine ebedi olarak başkent yapmaları bu kabildendir. Oysa taksim kararına göre doğu Kudüs'ün Filistin'e kalması öngörülmüştü. Amerika ve batı tarafından himayé edilen İsrail, kendisini güçlü görmekte olması, diğer taraftan Arap ve İslam ülkelerindeki iktidarların zaafı, Arap Birliği ve İslam Ülkeleri Örgütü'nün içini boş bir yapı haline getirmiştir. Sadece kendi vatandaşlarına karşı aslan kesilip İsrail'e karşı aciz durumda olan bu iktidarlar da güçlerini Amerika'dan almaktadır.

2. Krizin Çözümü

Dünyamıza orman kanunları hakim olmuş ve uluslararası kanun ve nizamlar, inandırıcılığını kaybetmiştir.

İşlerin yeniden yoluna girmesi için, dünyamızda barış ve güvenin yeniden tesis edilebilmesi için, Yahudilerin kendilerinin de içinde bulunduğu bütün bir dünya, Siyonistlere ve planlarına karşı durmalıdır. Belki de bu görüş, yalnızca bir temenni ve bir düşün ibaret olacaktır.

Bu duruş, İsrail tarafından kesinlikle reddedilen Arap İsrail kavgasını bitirecek, Filistin toprağı üzerinde eskiden olduğu gibi, Müslüman, Hıristiyan ve Yahudilerden oluşan, demokratik, laik bir devletin kurulması ile dini esaslara dayalı her türlü devleti ortadan kaldırmakla mümkün olacaktır.

İkinci çözüm şekli ise, uluslararası tüm kuralların, ayırım ve isteğe göre yorumlanmadan kabul edilmesidir. Filistin halkının kendi kaderini tayin etmesini mümkün kılmak, mülteci ve muhacirlerin yerlerine dönmelerini temin etmek, yerleşim bölgeleri ile utanç duvarını kaldırmak, siyonist savaş suçlularını yargılamak, Lübnan ve Filistin'e yapılan saldırılardan dolayı vuku bulan zararların tazmin edilmesi ile mümkün olacaktır. Dünya barışını sağlamayı temin etmek için, uluslararası kanunları uygulamak şarttır. Bu durum, Türk lideri Atatürk'ün dediğı gibi yurttan sulh cihanda sulhu temin edecektir. Buna bağlı olarak, uluslararası kanunları uygulamak için, Birleşmiş Milletlerde köklü bir ıslahun yapılması gereklidir. Burada temsil ve katılımı genişletmek, veto hakkını iptal etmek ve bu kurumun genel kararlarını geçerli kılmak gerekmektedir.

Ayrıca Arap aydınları ile dünyadaki demokrat ve ilerici güçlerin sorumluluk taşıması ile Türk barosunun, Arap Avukatlar Barosu ile işbirliği yaptığı gibi tartışma zemini hazırlama işlemi gerekli olduğu inancını taşıyarak, burada Ankara Barosu'na teşekkürlerinizi sunarız. Batı ve Siyonist medyasının Türk kamu oyuna yaptığı etkinin görülmesi ile beraber, Arap Filistin halkı ile Lübnan halkının meşru mücadelesi anlaşılmuş

ve siyonist medyanın hatalı, batıl anlayışını kaldırmıştır.

Yine siyonist lobisinin etkisinde kalan dünyada, batılı propaganda medyasına karşı, dünya çapında bütün tartışma zeminlerini çoğaltıp sürdürmek şarttır.

Yaşayan ve canlı olan tüm güçlerin, birleşerek tek kutuplu güce karşı durması, İsrail'in işlemiş olduğu cinayetleri açığa çıkarması, halkların yaşam mücadelesini ve mücadele için silahlanmasının meşru olduğunu haykırmaları gerekmektedir.

Siyonistlerin, Filistin'in tamamını ele geçirmek için hazırlamış olduğu planı kabul etmiş olursak, orman kanununu, devlet terörünün yasallığını ve tüm bir halkın yaşam hakkının kaldırılmasını kabul etmiş olacağız. Çünkü bu durumda biz de sömürgeciliği ve hakların yok edilmesini normal göreceğiz ve burada Tunus halkının Fransız sömürgeciliğine karşı verdiği mücadeleyi, Tunus'lu şair Abu el-Kasım Al-Şabi'inin şiirinde anlatılanların, günümüzdeki konular ile ne kadar benzer olduğunu göreceğiz.

Zayıf duyulmaz ve yankısı olmaz
Görüş ise güçlünün ve galibindir

Barış yalancı bir gerçektir
Adalet ise sönen bir alevdir

Güçler dengelenmedikçe adalet olmaz
Terör, terörle çarpışır

Bizler adalet istemekteyiz, terör ve intikamı sevmeyiz

Bizler barışı istemekteyiz, teslimiyeti değil

Saygılarımla.

Ceren Gürseler
(ODTÜ Uluslararası İlişkiler Uzmanı)

**Kuruluşundan Hamas'ın Zaferine Kadar
Filistin Kurtuluş Örgütü (FKÖ)**

CEREN
GÜRSELER'İN
KONUŞMASI

Konuşmamın ana fikri; FKÖ kurulduğu günden başlayarak yaşadığı siyasi krizler sebebiyle otoritesini, meşruluğunu, güvenilirliğini kaybetmekte ve politikalarını değiştirmektedir. İçinde bulunduğu bu otorite ve meşruiyet sorunları nedeniyle FKÖ İslami söyleme başvurmuştur.

FKÖ'nün İslami söylemi milli politikaları üzerinde Filistinlilerin desteğini sağlamayı ve Hamas'ın temsil ettiği yükselen siyasal İslam karşısında FKÖ'nün meşruluğunu arttırmayı amaçlamaktadır. Ayrıca Filistin toplumunda yaşanan İslami yöndeki değişme ve İslam'ın Filistin milliyetçiliğindeki ve kimliğindeki önemli yeri de FKÖ'nün İslami söyleme başvurusunu etkilemiştir. Örnek olarak; FKÖ, 1960'ların sonunda Filistin Kurtuluş Ordusu'nun dört taburuna Filistin'in ve Orta Doğu'nun İslami ve Arap karakterini korumasında önemli yere

sahip olan dört savaşın ismini vermiştir. Filistin kültüründe sıklıkla kullanılan bu savaşlar Hattin, Yarmuk, Kadisiyeh ve Ayn Jalut Savaşları'dır. FKÖ taburlara bu isimleri vererek, İsrail'e karşı silahlı direnişinde bu savaşların meşruluğundan güç almayı amaçlamıştır. Ayrıca bu dört savaş ve Filistin Kurtuluş Ordusu'nun taburları arasında tarihsel paralellikler kurarak Örgütü'nün gücünü arttırmayı, İsrail'i yok etme ve yerine bağımsız Filistin devleti kurma amacını kuvvetlendirmeyi amaçlamıştır.

FKÖ'nün kullandığı İslami söylem çeşitli dönemlerde değişik biçimde Filistin milliyetçiliğinin ataları Hacı Emin el-Hüseyni ve Şeyh İzz-al Din el-Kassam gibi farklı kesimler tarafından da kullanılmıştır. Bu söylem savaş ve çatışma alanları ile ilintilidir. Örneğin 'cihad', 'mücahit', 'şehit' gibi İslami terimler ile 'egemenlik', 'çalışma' ve 'zafer' ile ilgili Kur'an'dan ayetler FKÖ'nün İslami söyleminin parçalarıdır. Filistin siyasi söyleminde bu terimler hem siyasal İslamcılar hem de laik-milliyetçi hareket tarafından kullanılmaktadır. Fakat bu tip terimler her iki grup için farklı anlamlar ifade etmektedir. Örnek vermek gerekirse FKÖ'ne göre 'cihad' Filistin milli direnişidir. Bu direnişle hem milli amaçlar nedeniyle yapılan silahlı direniş ifade edilmekte hem de Filistin'in altyapısını geliştirme, kalkınma ve Filistinlilerin yaşamlarını değiştirme çabaları ifade edilmektedir. FKÖ'ne göre 'mücahit', Filistin milli mücadelesine katılan, dinine bakılmaksızın, Hristiyan veya Müslüman herhangi bir Filistinlidir. 'Şehit' ise Filistin'in kurtuluşu için ölen, Hristiyan veya Müslüman herhangi bir Filistinlidir.

Ayrıca FKÖ Filistin üzerindeki salt İsrail egemenliğini çürütmede olduğu gibi milli politikalarını kuvvetlendirmek için Kur'an'ın ayetlerinin kullanılmaktadır. FKÖ'nün eski lideri Yaser Arafat da özellikle Filistinliler'e yaptığı konuşmalarında mesajlarıyla bağlantılı Kur'an ayetlerinden alıntılar yapmaktaydı. Örneğin, 18 Mayıs 1998'te yaptığı *al-Nakbah*² konuşmasında

² *Al-Nakbah*: Kelime Türkçe anlamıyla yenilgi demektir. Filistin kültüründe 1948 Arap-İsrail Savaşı'nda ki yenilgi ve sonuçta Filistinlilerin topraklarından çıkarılmasını anlamına gelir.

ve 1 Mayıs 2004'te İşçi Bayramı nedeniyle yaptığı konuşmasında Enbiya Süresi'nin (21) 71. ayetinden alıntı yapmıştı: "Onu da, Lut'u da, alemler için kutsal kıldığımız yere ulaştırıp kurtardık". Bu ayeti Filistin'in Filistinliler de dahil olmak üzere bütün milletler için kutsal olduğu ve toprağın en kısa sürede Filistinliler'in egemenliği altında olacağı iddiasını desteklemek için kullanmıştır. Böylelikle Arafat Filistinliler'i ciddi siyasi kriz yaşayan FKÖ'nün etrafında toplamayı amaçlamıştır. Örneğin bu konuşmanın yapıldığı dönemde Hamas'ın kuvvetini artırmakta idi ve Arafat, İsrail ile Amerika Birleşik Devletleri tarafından antlaşma masasından uzaklaştırılmış, İsrail tarafından Ramallah'taki karargahında kuşatma altına alınmıştı.

FKÖ karşılaştığı her siyasi krizde azalan meşruluğu ve gücü nedeniyle İslami söylemi kullanmayı arttırdığı görülmektedir.

Siyasal İslam'ın Yükselişi

Filistin'de siyasal İslam 1970'lerin sonunda Filistin milli hareketinin ciddi siyasi kriz yaşadığı bir dönemde yükselmeye başlamıştır. Bu dönemde FKÖ beyan ettiği milli amaçları gerçekleştirmek yerine siyasi duruşunu değiştiriyordu. Ürdün ve Lübnan'dan çıkarılmış, kurumları yolsuzlukla ve yararlı olmamakla suçlanıyordu. Ayrıca el-Fetih, Filistin'in Kurtuluşu İçin Halk Cephesi ve Filistin'in Kurtuluşu İçin Demokratik Halk Cephesi arasındaki siyasi yarış da FKÖ içindeki uyumsuzluğu açığa çıkardığı için siyasal İslam'ın yükselişini tetiklemişti. 1982 İsrail işgali nedeniyle FKÖ'nün Lübnan'dan çıkarılması Örgüt'ün içerisinde kargaşaya sebep olmuş, FKÖ karargahını Tunus'a Filistin'den uzağa taşımak zorunda kalmıştı. Böylelikle bazı Filistinliler kimliklerinin bir parçası olan İslam'ı FKÖ'ne karşı bir alternatif olarak benimsemeye başladılar. Bu nedenle, 1980'lerin başı, Birinci İntifada, Filistin Otoritesi'nin kurulması ve de İkinci İntifada Filistin toplumunun İslamlaşma dönemleridir. Bu dönemde siyasal İslam'a olan destek artarken FKÖ'nün otoritesi ve meşruluğu azalmakta ve FKÖ İslami

söylem kullanımını arttırmaktadır. Örneğin, Birinci İntifada'da "Bismi'llahi'r-Rahmani'r-Rahim" ilk defa bir FKÖ Yürütme Komitesi Bildirisi'nde, Mart 1988'te, kullanılmıştır. Ayrıca FKÖ içindeki laik-solcu grupların karşı çıkmasına rağmen Besmele ve Kur'an'dan bir ayet Kasım 1988'teki Bağımsızlık Bildirgesi'nde de kullanılmıştır.

Siyasal İslam'ın Yükselmesinin Nedenleri

Filistin'de siyasal İslam'ın yükselmesinin farklı nedenleri vardır. Filistin'in İslam için önemi, Doğu Kudüs, İsrail'in politikaları ve Filistin üzerindeki dini iddaları yükselişin ardında yatan sebeplerden birkaçıdır. Örneğin İsrail Doğu Kudüs'te Yahudi yerleşimleri inşa etmeye devam etmektedir. Ayrıca Menachem Begin gibi Likud'un eski liderlerine göre Batı Şeria ve Gazze Şeridi kutsal Yahudi devletinin ayrılmaz parçasıdır ve Begin'e göre Yahudilerin istedikleri yere yerleşmede ve oturmada karşı çıkılmaz hakları vardır.

Ayrıca, İslam'ın Filistin kültüründeki ve milliyetçiliğindeki yeri, Filistin toplumunun muhafazakar ve geleneksel yapısı, Filistin Otoritesi'nin baskıcı yönetimi, yöneticilere karşı yapılan yolsuzluk suçlamaları, Filistin toplumunun kötüleşen sosyal ve ekonomik koşulları siyasal İslam'ın yükselişinin diğer nedenleridir. Fakat yükselişin ardında yatan en önemli neden FKÖ'nün İsrail işgaline bir türlü son verememesidir.

HAMAS

Türkçesi İslami Direniş Hareketi olan Hamas Filistin'deki en önemli ve güçlü muhalefettir. Birinci İntifada zamanında 1987'de, İsrail'e karşı silahlı direniş vaktinin geldiğine inan Şeyh Ahmet Yassin'in liderlik ettiği bazı Müslüman Kardeşler Örgütü üyeleri tarafından kurulmuştur. Hamas kurulduğu günden beri laik yapısı ve laik politikaları nedeniyle FKÖ'ne katılmayı reddetmiştir. Örneğin Hamas'ın tüzüğünde FKÖ

bir ağabey, baba, akraba olarak tanımlanırken iki hareket arasındaki işbirliğinin FKÖ'nün şu üç koşulu kabul etmesine bağlı olduğu belirtilmektedir: tarihi Filistin'de İslami bir devlet kurmak, Filistin'in neresinde olursa olsun Yahudi varlığını kabul etmemek ve cihadın amacın gerçekleşmesindeki tek yol olduğunu kabul etmek.

Hamas İsrail'i, İsrail'in 1967 Arap-İsrail Savaşı sonrası işgalle çizdiği sınırları ve bu sınırlar içerisindeki varlığını da kabul etmemektedir. Hamas ayrıca Oslo Süreci'ni ve Filistin Otoritesi gibi Oslo Anlaşması'nun getirilerini kabul etmemiştir. 2006 yılında yapılan yasama seçimlerinde, Hamas tarihinde ilk defa olmak üzere, el-Fetih karşısında zafer kazanmış ve Yasama Konseyi'ndeki koltukların çoğunluğunu elde etmiştir.

Hamas bir siyasal İslamcı harekettir; İsrail'i yok etmeyi ve yerine tarihi Filistin'de Şeriatla yönetilecek olan İslami bir devlet kurmayı amaçlamaktadır. Böylelikle Hamas politikalarını; Filistin'i, İsrail'i, ve Filistin-İsrail sorununu algılamasını İslam'a dayandırır. Örneğin, Yahudi olması sebebiyle İsrail, İslam'ı ve Müslümanları tehdit etmektedir. Hamas'ın iddiasına göre Filistin'in kurtuluşu bütün Müslümanları bağlayan kişisel bir zorunluluktur. Hamas'ın ideolojisinde Filistin'i kurtarmanın tek yolu öncelikle İslam adına yapılan cihattır. Hamas Filistin'i dünyanın merkezi olarak, ve de Kıyamet Günü'ne kadar bütün Müslüman nesillere ait olan İslami bir değer olarak tanımlar. Bu nedenle hiçbir kimsenin Filistin'in herhangi bir kısmını veya bir metrekaresini vermeye hakkı ve otoritesi yoktur. Hamas'a göre Filistin'in bir kısmının bile verilmesi durumunda bu hükümsüz ve geçersiz olacaktır, aynı zamanda bu İslam'ı hiçe saymak anlamına gelecektir. Bu siyasal İslamcı örgüt cihat politikasına devam ederken, Müslüman Kardeşler Örgütü'nün bir kolu olması sebebiyle, aynı zamanda Filistin toplumunu İslamlaştırmak adına sosyal ve kültürel etkinliklere de önem vermektedir. Bunlar FKÖ'nün Filistinliler'e yeterli oranda sunamadığı iş, eğitim ve sağlık hizmetleridir. Böylelikle Hamas devletin sosyal hizmet sunamasının yarattığı hoşnutsuzluğu iyi kullanarak FKÖ'ne karşı gücünü arttırmayı başaramıştır. Bir

başka söyleyişle Birinci İntifada Hamas'ı yaratmış ve Filistin'in yaşama koşulları gücünü arttırmıştır.

CEREN
GÜRSELER'İN
KONUŞMASI

Siyasal İslam'ın Yükselişi ve FKÖ'nün İslami Söylem Örnekleri

Yukarıda da değinildiği gibi, Eylül 2000'de patlak veren İkinci İntifada hem siyasal İslam'ın yükseldiği hem de taraftarlarının arttığı İslamileşme dalgalarından biridir. İkinci İntifada, 2000'de gerçekleşen Camp David Zirvesi'nde İsrail'in Haram-ül Şerif üzerinde paylaşılmış egemenlik iddia etmesiyle tetiklenmiştir. Bu iddia aynı zamanda siyasal İslam'ın yükselişini de etkilemiştir. Buna ek olarak zamanın muhalefet lideri Ariel Şaron'un Haram-ül Şerif'i ziyaret etmesi de siyasal İslam'ın yükselişine sebep olmuştur. Bu İntifada'yı el-Aksa İntifadası olarak adlandırmak da dine verilen önemi göstermiştir. Bu nedenle el-Fetih, İslami söylemle dolu olan el-Aksa Şehitleri Tugayı adını verdiği yeni bir silahlı örgüt kurmuştur.

FKÖ'nün en önemli ve kuvvetli örgütü olan, Yaser Arafat ve arkadaşları tarafından kurulan el-Fetih kurulduğu günden itibaren İslami söyleme başvurmuştur. Örneğin kurulduğu ilk dönemde yayınladığı bildirgeleri Besmele ile başlamakta idi. Ama el-Fetih'in İslami içerikli el-Aksa Şehitleri Tugayı'nı kurması el-Fetih'in İslami söylemini arttırdığını ve el-Fetih'in Hamas'ın artan gücünün farkında olduğunu göstermekteydi. Çünkü Birinci İntifada zamanında el-Fetih kurduğu silahlı örgütlere Batı'nın ve Üçüncü Dünya devrimcilerinin lügatından ve milliyetçi lügattan isim seçmekteydi. Örneğin Siyah Panterler ismi Afrikalı-Amerikanlar tarafından Amerika'da kurulan ve Amerika'daki ırkçılık ve ayrımcılığa karşı savaşan Siyah Panterler adlı örgütten alınmış olabilir.

el-Aksa Şehitleri Tugayı tüzüğünün önsözü Besmele ve de Kur'an'dan bir ayetle başlamakta ve her bölüm de üç ayetle bitirmektedir. Tugay'ın logosu Kur'an'dan bir ayet ile el-Aksa Camii'dir. Fakat bu tip bir söyleme rağmen kullanılan İslami

simgeler ne Filistin siyasal sisteminin yasal normlarını ve kurumlarını etkilemiştir; ne de Filistin milli hareketinin İsrail'i, Filistin'i ve Filistin-İsrail sorununu algılayışını etkilemiştir. Aksine yukarıda da değinildiği gibi bu referanslar Filistinlileri FKÖ'nün milli politikalarının adına seferber etmek için kullanılmaktadır.

Özetlemek gerekirse Kur'an ayetlerinin ve İslami sembollerin birer örnek teşkil ettiği FKÖ'nün İslami söyleminin öğeleri Filistin milliyetçiliğinin kültürel terimleridir. Yaser Arafat ve el-Fetih gibi FKÖ de Filistin direnişine katıldığı günden itibaren İslami söyleme başvurmuştur. Örneğin Arafat savaş lakabı ve kod adı olarak İslami kimliğini ifade eden Abu Ammar ismini seçmiştir. Arapça'da Abu Ammar, Ammar'ın babası demektir. Ammar da Allah'ın emri anlamına gelmektedir. Buna ek olarak, Ammar ibn Yasir'den sonra, Ammar, Hz. Muhammed'in yardımcısı anlamına da gelmektedir. Ammar ibn Yasir aynı zamanda Hz. Muhammed'in yoldaşı ve bütün savaşlarında O'nun yanında bulunan savaşçısıydı. Böylelikle Arafat bu ismi seçerek dindarlığını göstermeyi ve Filistin direnişindeki otoritesini pekiştirmeyi amaçlamıştır.

Güvenilirliğini ve meşruluğunu azaltan her siyasi krizden sonra FKÖ'nün İslami söyleme başvurmasında artış görülmüştür. Bu artışa rağmen, söylemin içeriği hep aynı kalmıştır. FKÖ'nün İslami söylemi hiçbir zaman İslam'ı Filistin toplumunun yasal ve ahlaki temeli yapmayı amaçlamamıştır. Örgüt'ün İslami söyleme başvurmadaki temel nedenleri Filistinlileri laik-milliyetçi amaçlarının adına seferber etmek; devam eden İsrail işgali, yolsuzluk suçlamaları ve de siyasal İslam'ın artan gücü karşısında liderliği ve politikalarını meşrulaştırmaktır.

Buna ek olarak, İsrail'in politikaları, Filistin'in İslam için önemi ve Arap-İslam dünyasının desteğini alabilmek için de İslami söyleme başvurmaktadır. FKÖ İslami söylemini işlevsel ve pragmatist amaçla kullanmaktadır çünkü bu söylem Örgütü'nün ideolojisini siyasal İslamcı çizgide değiştirmemiştir. Ayrıca İslami söylemi FKÖ'nün ne ülke bazlı ve laik-millî politikalarıyla ne de Filistin milliyetçiliği ile çelişmiştir. FKÖ

laik-millî politikalara ve uluslararası kararlara bağılı kalmaya devam etmektedir. FKÖ toprağı, düşmanı ve sorunu Filistin milliyetçiliğine, Üçüncü Dünya lügatına ve de uluslararası kararlara göre algılamaya devam etmektedir.

FKÖ'nün İslami söylemi, uluslararası toplumun FKÖ'nü laik-milliyetçi bir örgüt olarak algılamasını da değıştirmemektedir. Örgüt İslami söylemini Üçüncü Dünya devrimci söylemiyle dengede tutarak kullanmaktadır. İslami söylemi Üçüncü Dünya söylemine hiçbir zaman ağır basmamaktadır.

Fakat FKÖ'nün İslami söylemi kullanmasında bir takım sınırlar vardır çünkü uluslararası toplum ve onun FKÖ'nü Filistinliler'in tek yasal temsilcisi olarak tanımlaması Örgüt'ün Filistin siyasetinde, Arap dünyasında ve uluslararası politikada özellikle de İsrail'le olan ilişkilerinde hayatta kalmasını sağlayan en önemli faktörlerdir. Yoğunlaşan bir İslami dille veya Hamas'ınkine benzer bir İslami retorikle FKÖ İsrail'le barış antlaşması yapmak bir yana varlığını sürdürmesi dahi olanaksızdır. FKÖ'nün varlığı dini kurallar yerine laik milliyetçiliğe dayanan uluslararası politikalara bağılıdır. Ayrıca FKÖ'nün bölgesel ve uluslararası alanlarda laik söyleme başvurması Hamas ve İslami Cihat'a karşı verdiği liderlik mücadelesinde FKÖ için bir avantaj olmaktadır.

Ayrıca, FKÖ'nün uluslararası görüşmeleri Filistin sorunu-nu çözmekte bir araç olarak kabul etmesi uluslararası toplumun özellikle de ABD'nin FKÖ'nü Filistinliler'in tek yasal temsilcisi olarak kabul etmesini sağlamıştır. Örgütün, ABD'nin FKÖ'nün sorununu müzakere yoluyla çözüme politikasına karşı çıkmaması için dikkatli olması gerekmektedir. Özellikle de 11 Eylül saldırılarından sonra, ABD'in İslamcı terörizme karşı olan savaşında, Amerikan hegemonyası altındaki tek kutuplu dünyada, FKÖ İslami söyleminde artık daha da dikkatli olmalıdır; çünkü 11 Eylül sonrası uluslararası ortamda, bazı İsraililer Arafat'ı Usame Bin Laden'e ve de FKÖ'nü Taliban'a benzetmektedirler. İşgal edilmiş Filistin topraklarını kurtarmak için, FKÖ ABD'ni ve İsrail'i sorunu ve çözümünü laik-milliyetçi terimlerle algıladığına inandırmalıdır. Dini terimlerle algılama ve tanımla-

ma bu iki aktörü ve Avrupa Birliği'ni müzakere masasından uzaklaştıracaktır çünkü bu tip dini algılama ve tanımlama Orta Doğu'da siyasal İslamcılarının elini güçlendirecektir. Buna ek olarak yoğunlaştırılmış İslami söylem İsrail'in daha da sert ve acımasız politikaları uygulamasına sebebiyet verebilir. Ayrıca Filistin-İsrail sorununun dini temellerde algılanması dini prensibler nedeniyle sorunun daha da karmaşık hale gelmesine neden olabilir. Bir başka deyişle, böyle bir söylemle FKÖ uluslararası statüsünden ödün verebilir ve uluslararası normlara karşı gelebilir.

Ceren Gürseler
(METU MA Student, BA Bilkent University International
Relations)

**From Establishment to HAMAS,
Palestine Liberation Organization**

My speech's subject is "*The PLO: From its foundation to Victory of Hamas*". The main argument is that the PLO has lost its credibility, authority, and legitimacy and has changed its policies because since its foundation it has faced political crises. Henceforth due to these authority and legitimacy problems the PLO has referred to Islamic rhetoric mainly to mobilize the Palestinians on behalf of its national goals and to legitimize the PLO against rising power of political Islam headed by Hamas. Also the PLO's Islamic rhetoric is affected by Palestinian society's shift along Islamic lines and Islamic component of Palestinian nationalism and culture. This rhetoric is related with conflict categories and was used in different periods by different actors in a different manner. The PLO seemed to intensify its resort to Islamic rhetoric with every crisis that decreased the

CEREN
GÜRSELER'İN
KONUŞMASI

PLO's authority and power. I will summarize the foundation and goals of the PLO, the rise of political Islam, Hamas and I will give examples of rise of political Islam and the PLO's reference to Islamic rhetoric.

Foundation of the PLO

On 1964 the Arab League decided to organize the Palestinians to enable them to take their role in the liberation of their homeland and self-determination. Soon after its establishment, the PLO faced internal crisis because of its autocratic style and its reliance on Egypt. Unlike the Palestinian guerillas, the PLO did not support armed attacks against Israel. Furthermore the Arab-Israeli War of 1967 resulted in the PLO's big loss of confidence. Because the Arab states and so the PLO could not realize their aim of taking the land lost in the 1948 Arab-Israeli War. Instead, they were defeated by Israel again and lost more land; Israel occupied the Gaza Strip, West Bank, East Jerusalem, Golan Heights and the Sinai Peninsula.

The 1967 defeat was the final event that prepared the guerillas' takeover of the PLO. Nearly all guerillas were Palestinian refugees living in neighboring Arab states or in the Israeli occupied Palestine. Thus right of return and establishing an independent Palestinian state were their primary goals. To the guerillas armed struggle against Israel was the sole device to retake the lost territories. Then the PLO is composed of various Palestinian guerilla groups.

Ideology and Policies of the PLO:

The PLO has been a secular-nationalist organization that is functioning according to secular-national rules. It is pursuing secular-national policies based on Palestinian nationalism and Third worldist principles. For instance the PLO defines Palestine as the homeland of the Arab Palestinian people

who are integral and indivisible part of the Arab nation. To the PLO they have the legal right to their homeland and the right of determining the future of their country in accordance with their wishes after liberation. It defines the struggle for the liberation of Palestine as national one. It is not a racial or a religious struggle against the Jews.

This national struggle, in the PLO' s definition, is a basic conflict that exists between the forces of Zionism and of imperialism on the one hand, and the Palestinian Arab people on the other. Actually it was the PLO that placed the differentiation between Jews and Israelis and between Israelis and Zionists into the Palestinian political discourse. Before the PLO there were little differentiation between Israel, Zionism and Jews. Also the PLO recognizes United Nations' partition resolution of 1947 and the establishment of the state of Israel as illegal because they did not present will of the Palestinians, they were contrary to their natural right in their homeland, and to the PLO these resolutions breached the U.N. Charter especially its self-determination principle. The PLO perceived Israel as the cause of Middle East conflict and as instrument of Zionism. Israel, in the PLO's ideology, is a geographical base for imperialism to prevent the unity and liberation of Arab nation.

The PLO was set up with the goal of destructing Israel and establishing a secular and democratic Palestinian state where Jews, Muslims and Christians would live in equality. However because of defeat in the 1973 Arab-Israeli War it abandoned this goal. The War did not return or liberate the occupied Palestinian land despite this fact it led to Arab states and the Palestinians to approach to settlement of the Palestinian conflict through negotiation and compromises. Fateh leaders expected that the PLO's adoption of establishing national authority as a new policy, would give them the opportunity to attend the promised negotiations for Middle East settlement. Thus in 1974, the PLO adopted goal of establishing a Palestinian national authority in any Palestinian areas liberated from the Israeli occupation without mentioning the character of the authority. This new

goal was the first formulation of the idea of an independent Palestinian state alongside Israel. In 1977, the two-state goal that meant founding a Palestinian state alongside Israel was articulated as a new policy. By choosing West Bank, Gaza and East Jerusalem as the territories to be liberated instead of all historical Palestine, the PLO also adopted the device of negotiations with Israel alongside armed struggle. In 1988, in the second year of the First Intifada, the PLO decided to declare the independence of the Palestinian state mainly because of its aim to solve the conflict through negotiations and because of its decreasing power. In 1993, through Oslo Agreements, both the PLO and Israel recognized each other. The PLO leadership in exile, returned to the Occupied Territories.

Rise of Political Islam:

The political Islam started to rise in the late 1970s, during the second decade of the Israeli occupation when the Palestinian national movement faced serious crises. The PLO could not realize its declared objectives rather it changed its political positions, it was expelled from Jordan and Lebanon, and its institutions were attributed as corrupt and inefficient. Also political competition among Fateh, the Popular Front for the Liberation of Palestine, and the Democratic Front for the Liberation of Palestine affected political Islam's rise in Palestine due to the fact that they revealed weakness within the PLO. The expulsion from Lebanon resulted in the disorder and internal conflict in the PLO and it was forced to move its headquarters to Tunis far away from Palestine. Then some Palestinians started to embrace Islam that was integral part of the society as an alternative to the PLO. Early 1980s, the First Intifada, foundation of the Palestinian Authority, the Second Intifada were the other Islamization waves of Palestine when political Islam consolidated its power whereas the PLO was losing its legitimacy and authority.

Reasons for Political Islam's Rise

CEREN
GÜRSELER'İN
KONUŞMASI

There are several reasons for the rise of political Islam: East Jerusalem together with

Palestine's importance for Islam and Israeli policies and religious claims on Palestine, Islam's role, conservative and traditional structure of the Palestinian society, the Palestinian Authority's authoritarian rule, the corruption charges against the Palestinian Authority, social and economic conditions of the Palestinian society. However the most crucial reason for rising power of political Islam is the PLO's failure in ending the occupation.

HAMAS

The most important and powerful political Islamist opposition in Palestine has been

the Islamic Resistance Movement as its Arabic acronym Hamas established in the 1987 during the First Intifada by some Muslim Brotherhood members headed by Sheikh Ahmed Yasin. Since its foundation Hamas has refused to participate to the PLO because of its secular-character and its secular goals. For instance in Hamas' Charter the PLO is recognized as a brother, father, a relative to Hamas however to the Charter cooperation between these two organizations is dependent on the PLO's acceptance of three main principles: establishing an Islamic state on all Palestine, rejecting Jewish entity in any part of Palestine and jihad as the only way for the goal. Hamas has refused to recognize Israel and its permanence within its current borders of 1967 Arab-Israeli War. It did not accept the Oslo Process and its outcomes such as the Palestinian Authority. In 2006's legislative elections Hamas for the first time ever, had the victory over Fateh and got the majority of the seats in the legislative council.

Hamas has been a political Islamists movement that has aimed to destruct Israel and establish an Islamic Palestinian state in historical Palestine, governed by Sharia. Henceforth Hamas bases its policies, its recognition of Palestine, the conflict and Israel on Islam. For instance according to Hamas, Israel as being Jewish, challenges Islam and Muslims. Hamas argues that liberation of Palestine is an individual obligation that binds every Muslim. To Hamas the only way to liberate Palestine is jihad conducted primarily in the name of Islam. To Hamas Palestine is the center of the continents and it is an Islamic endowment (waqf) to all Muslim generations till the day of resurrection. Therefore no one has the right and authority to give an inch, part of it. If a part of Palestine is given, then it will be null and void, and also it will mean giving up Islam. At the same time in pursuing the jihad as one of the wing of the Muslim Brotherhood, Hamas gives importance to social and cultural activities to re-Islamize the society. Such activities include employment, education, health service that the PLO cannot provide to the Palestinians. Thus Hamas, through filling the void left by a death of state-sponsored social services retained its power vis-a-vis the PLO. To put it in another way, the First Intifada created Hamas, and the Palestinians' living conditions consolidated its power.

Examples of Political Islam's strength and the PLO's Islamic Rhetoric

In the First Intifada political Islam represented by Hamas increased its power whereas the PLO lost its credibility and authority. Before eruption of the Intifada, the PLO faced the most difficult time in its history due to internal disorder and due to withdrawal from Lebanon with heavy losses because of the Israeli occupation. When the Intifada started, the PLO was at a low point following Arab Summit of November 1987, where the Palestinian struggle so the PLO was ignored by the Arab world. In addition to this the armed struggle to

liberate Palestine became an empty slogan when the Palestinians launched their armed struggle against the Israeli forces. Then, the PLO could not terminate the Israeli occupation and Hamas became second force in the Intifada. Moreover, [Israel was another factor for Hamas' rise because she fostered Hamas as a Counter to the PLO. As the political Islam increased its strength, its impact on the Palestinian politics and on the PLO's official discourse was also increased. In other words, the PLO, which has used Islamic rhetoric since its foundation, has increased its usage of Islamic rhetoric with the Intifada. For instance in late 1960s the PLO had used Islamic allusions in its institutions such as in its naming of the battalions of the Palestine Liberation Army. The PLO named the Army's four battalions with four wars that had importance for Islamization and Arabization of Palestine and the Middle East due to the fact they had preserved the Arabic and Islamic character of Palestine and the Middle East. These famous wars frequently used in the Palestinian culture are Hattin, Yarmuk, Qadisiyah and Ayn Jalut. The PLO, through naming the Palestine Liberation Army's battalions with these four wars, committed to fight against Israel with the legitimacy of these four wars. Moreover it wanted to strengthen the Army's power, and to strengthen its goal of destruction of Israel and establishing an independent Palestinian state through drawing historical parallels between the Palestine Liberation Army battalions and these four wars. And as stated before this reliance to Islamic rhetoric was increased in the First Intifada. For example, the invocation 'In the name of God, the Merciful, the Compassionate' was used in an official PLO Executive Committee Statement first time in March 1988. This invocation was also used in the Declaration of Independence with a verse from the Koran in spite of the opposition of the secular-leftist PLO groups.

The Second Intifada erupted in September 2000 is another Islamization Wave because it both led to rise of political Islam and to rise in number of supporters of political Islamist movements. The Second Intifada was fueled with Israeli claim of shared sovereignty over the Haram ai-Sharif in the Camp

David Summit of 2000 that also increased power of political Islam. Also then-Israeli opposition leader Ariel Sharon's visit to the Haram ai-Sharif further intensified political Islam's power. Naming this Intifada as the al-Aqsa Intifada also demonstrated the importance of religion. For this reason, Fateh created a new fighting arm called as the al-Aqsa Brigades Martyrs that was imbued with Islamic rhetoric. Fateh since its inception has referred to Islamic rhetoric. For instance some of its early communiques were started with the traditional Islamic salutation "In the name of God, the Merciful, and Compassionate". But creation of the Brigades with an Islamic content indicated that Fateh increased its usage of Islamic rhetoric and it was aware of rising power of Hamas. Because for the First Intifada, for its fighting arms Fateh chose different names such as from Western and Third World revolutionary and nationalist legacies. For instance, Black Panthers might come from the African-Americans' movement called Black Panthers that fought against the racism and discrimination in the USA.

The al-Aqsa Martyrs Brigades' preamble starts with the traditional Islamic salutation 'In the Name of God, the Merciful and the Compassionate' followed by a verse of the Koran together with three more verses appeared each at the end of a subchapter. Its logo is the al-Aqsa Mosque combined with a verse from the Koran. In spite of this rhetoric, these Islamic allusions do not affect the legal norms and institutions of the actual Palestinian political system and do not affect the Palestinian national movement's perception of Israel, the Palestinian conflict and the land to be liberated. Rather as stated before such references are used to mobilize the Palestinians on behalf of the PLO's national goals.

Like Fateh and the PLO Yasser Arafat also used Islamic rhetoric since his participation to the Palestinian-Israeli conflict. To give as an example Arafat chose Abu Ammar as his nom de guerre, which reflects his Islamic credentials. Abu Ammar meant father of Ammar in Arabic and Ammar meant the command of God. In addition to this Ammar, after Ammar ibn

Yasir, meant a helper of the Prophet Mohammed. Ammar ibn Yasir also was a companion of the Prophet Muhammad and fighter in his all battles. Thus Arafat wanted to indicate his piety and to strengthen his authority on the Palestinian struggle by referring to such allusions. Arafat also referred to the verses from the Koran to illustrate, strengthen the PLO goals such as Palestinian sovereignty over Palestine. For instance to de-legitimize sole Israeli sovereignty over Palestine he cited verses from the Koran that were related with his messages in his speeches especially to the Palestinians. For instance, in his speech on the al-Nakbah Anniversary on 18 May 1998, and in his speech at Labor Day Celebration in Ramallah on 01 May 2004, he quoted the 71 st verse from the Chapter of Prophets (sura 21): *"And We delivered him [Abraham] and Lot, unto the land that We had blessed for all beings"*. He cited it to justify his claims that Palestine was 'blessed for all nations' including the Palestinians, and it would become under their sovereignty after a short period of time. Henceforth he tried to mobilize the Palestinians under the PLO leadership at the time when it faced serious problems. For instance in 2004, he was isolated from the negotiation table by Israel and the USA, and was besieged by Israel in his compounds while Hamas increased its power. But his citations of verses from the Koran increased with the signing of the Oslo Agreements and with his return to the Occupied Territories. Also, Second Intifada with the rise of political Islam led to increase in his resort to the Islamic rhetoric.

Then the Islamic rhetoric such as the Koranic verses, Islamic symbols that are components of conflict categories and are cultural terms of Palestinian nationalism. The rhetoric is never aimed to make Islam as normative and legal basis of the Palestinian society. The PLO like Fateh and Yasser Arafat since its inception has referred to Islamic rhetoric however with every crisis it faced it increased its resort to Islamic rhetoric because of losing credibility and authority. In spite of the increase in Islamic rhetoric, content of such rhetoric remains the same. The PLO has referred to Islamic rhetoric mainly to mobilize the Palestinians on behalf of national goals, to legitimize these

goals and leaders in the face of Israeli occupation, corruption charges and increasing power of political Islam. Also it has used the rhetoric because of Israeli policies, Palestine's importance for Islam and attracting Arab and Islamic world's support. The PLO has an instrumental and pragmatic usage in its resort to Islamic rhetoric due to the fact that the PLO do not change its ideology along the political Islamist lines. Also this Islamic language do not contradict with the PLO's state-centered and secular-national goals, with the Palestinian nationalism. Rather it continues to be bound with secular-national policies and international resolutions. Moreover it continues to recognize the land, the enemy and the conflict according to Palestinian nationalism, Third world rhetoric and to international resolutions. Also Islamic rhetoric does not affect the international community's recognition of the PLO as secular-nationalist organization. The PLO has always used its Islamic rhetoric through balancing with its Third world revolutionary rhetoric. In addition to this Islamic rhetoric does not overwhelm the Third worldlist rhetoric.

However the PLO's Islamic rhetoric has some limits because the international community and its recognition of the PLO as the sole legitimate representative of the Palestinian people are the most important factors for the PLO's survival in Palestinian politics, in intra-Arab politics and in international politics especially its relations with Israel. With an intensified Islamic language or with an Islamic discourse similar to Hamas, the PLO cannot survive leaving aside making peace with Israel. The PLO's survival is dependent upon the international politics that are based on secular nationalism not on religious principles. Also the PLO's references to secular discourse in regional and international arenas become advantageous for the leadership in its struggle with Hamas and Islamic Jihad.

Furthermore the PLO's adoption of the negotiation device in solving the Palestinian conflict entails the international acceptance especially the United States' acceptance of the PLO as the sole legitimate representative of the Palestinians. Then

the PLO has to be careful not to make the USA to oppose the PLO's goal of solving conflict through negotiations. Especially after the September 11 attacks, in the era of U.S.'s war on Islamic terrorism and in a unipolar world under the U.S. hegemony, the PLO has to be more careful in its Islamic rhetoric because in this international context of the post-September 11, some Israelis compare Arafat with Usame bin-Ladin, and the PLO with Taleban. To liberate the occupied Palestinian lands, it has to convince the USA and Israel that it has continued to recognize the conflict and its solution on nationalist-secular terms. Recognition in religious terms would alienate these two actors and the European Union from negotiation table due to the fact that such recognition would strengthen the political Islamists' position in the Middle East. Also an intensified Islamic discourse can lead Israel to adopt more harsh policies. Moreover recognition the conflict on religious grounds will lead the conflict to be more complicated because of religious principles. In other words, with such discourse the PLO can compromise its international position and challenge international norms.

**CONFERENCE
DECLARATION**

DECLARATION & RECOMMENDATIONS

ISSUED BY THE SYMPOSIUM " THE ATTACK ON LEBANON, PALESTINAIN PROBLEM, IMPACT ON HUMAN RIGHTS & INTERNATIONAL LAW AND THE ROLE OF LAWYERS IN THE PERSPECTIVE OF PEACE" HELD AT ANKARA ON

17 & 18 November 2006

At the initiative of Ankara Bar Association, the Union of Turkish Bar Associations, the Turkish Arab legal symposium:

"The Attack on Lebanon, Palestinian problem, Impact on Human Rights and International Law, and the role of lawyers in the perspective of peace." was held at Ankara on 17th & 18th November 2006 in cooperation with and support by *the Arab lawyers Union*.

The Symposium discussed the Israeli violations of international law and human Rights and unreservedly stressed the need to comply with international legitimacy, the United Nations Charter and human rights international instruments.

The Turkish Bars expressed their support to the Palestinian & Lebanese people. The Symposium confirmed as well the importance of the Arab-Turkish cooperation in the interest of both nations.

Arab Bar Associations participating in the Symposium from Egypt, Syria, Libya, Tunisia, Beirut, Tripoli in Lebanon and Palestine expressed their high esteem for the Turkish Bar Associations and voiced their support to the positions of the Turkish lawyers in the exercise of the profession. On the other hand, the Turkish Bar Associations, notably in Ankara, İzmir and Istanbul expressed their wish to consolidate the Arab-

Turkish friendship and cooperation ties and confirmed their solidarity with the Arab people withstanding against aggression in Lebanon and Palestine.

At the closure, the symposium issued the following recommendations:

1. The symposium confirms the need to stop the aggression against the Palestinian and Lebanese people.

2. It Condemns the Israeli slaughters against the Palestinian and Lebanese people.

3. The symposium calls for international intervention to protect the civilian population in Palestine and Lebanon.

4. It stresses the need to apply the resolutions of international legitimacy and to compel Israel to observe and enforce such decisions.

5. It also stresses upon the need to co-ordination between Arab and Turkish Bar Associations.

6. The symposium resolved that a Follow-up permanent Committee be established in order to promote mutual dialogue and to cooperate with other jurists and lawyers national and international associations in order to ensure implementation of the UN. Charter provisions and international legitimacy resolutions with the aim of achieving pacific coexistence among nations.

7. The Symposium call upon the General Assembly of the United Nations through member states and organizations in order to setup an international Fact Finding commission (FFC.) in charge of investigating the Israeli violations and crimes against the Palestinian and Lebanese people, especially to look into the most recent Israeli carnages in (KANA 2) in Lebanon and (Beit Hanoun) in Palestine.

8. The symposium confirms the need to work with other international legal organizations in order to determine the cri-

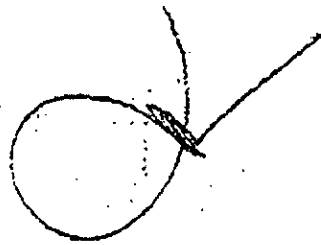
teria for the proper and full implementation of the UN. Charter and to seek restrictions which guarantee the prevention of the misuse of the Veto right at UN. Security Council against the UN charter, and other international instruments.

Participants;

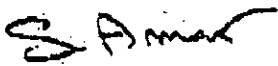
Arab Lawyers Union Bars
President Sameh Ashour

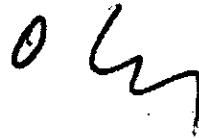
The Union Of The Turkish Bars
President Özdemir Özok

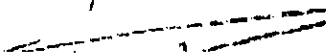
Ass.General Secretary ALU
Saber Ammar

Ankara Bar Association
President Vedat Ahsen Coşar

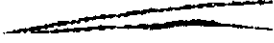

Syrian Bar President
Mohd Walid Al-Tach

Libyan Bar Association
President
Al Basheer Ragab Al-Twir

Tonus Bar President
Abdessattar Ben Moussa

Beirut Bar Association
Sami Akl

Vice President
Syrian Bar Association
Marwan Yousef Sabbagh

Vice President Syrian Bar
Association
Marwan Yousef Sabbagh

**“LÜBNAN’A YAPILAN SALDIRILAR”
“FİLİSTİN SORUNU” “ULUSLARARASI HUKUK
VE İNSAN HAKLARINA OLAN ETKİLERİ VE
DÜNYA BARIŞINA OLAN ETKİSİ YÖNÜNDEN
HUKUKÇULARIN KONUYA BAKIŞ AÇILARI”
KONULU SEMPOZYUM
DEKLERASYONU**

17-18 Kasım 2006

Türkiye Barolar Birliği ve Ankara Barosu tarafından ortaklaşa düzenlenen “Lübnan’a Yapılan Saldırıları” “Filistin Sorunu” “Uluslararası Hukuk ve İnsan Haklarına Olan Etkileri ve Dünya Barışına Olan Etkisi Yönünden Hukukçuların Konuya Bakış Açıkları” konulu sempozyum, Arap Barolar Birliği’nin katkıları ile 17-18 Kasım 2006 tarihlerinde Ankara’da gerçekleştirilmiştir.

Sempozyumda, İsrail’in İnsan Haklarını ve Uluslararası Hukuk’u ihlal edici eylemleri, uluslararası meşruiyet ve Birleşmiş Milletler Anlaşması ile Uluslararası İnsan Hakları sözleşmeleri çerçevesinde irdelenmiştir.

Gerek Türkiye Barolar Birliği, gerekse Ankara Barosu, Filistin ve Lübnan halklarını desteklediklerini açıklamışlardır. Ayrıca Sempozyumda, Türk ve Arap uluslarının çıkarları doğrultusunda Arap-Türk işbirliğinin önemine işaret edilmiştir.

Sempozyuma Arap Barolar Birliği ve Suriye, Mısır, Libya, Tunus, Beyrut, Filistin ve Lübnan Barolarının temsilcileri katılmışlar ve katılımcı bu temsilciler Türkiye Barolarına ve Baroların değerli üyeleri olan avukatlara kendilerine verdikleri destek için teşekkür etmişler ve yanı sıra onların değerli görüşlerine ve mesleki katkılarına değer vermişlerdir. Diğer yandan, Türkiye Barolar Birliği ve özellikle Ankara, İzmir ve İstanbul Baroları, Arap uluslarının uğradıkları haksız saldırıya karşı dirençli olmaları konusunda kendileri ile dayanışma

ve dostluk ilişkilerini sürdürme anlayışında olduklarını ifade etmişlerdir.

Sempozyum aşağıdaki öneriler ile sonuçlanmıştır:

1. Filistin ve Lübnan'a karşı saldırıların durdurulması gerektiğini kabul eder.
2. İsrail'in, Filistin ve Lübnan halklarına yönelik katliamlarını kınar.
3. Filistin ve Lübnan'daki sivil halkın korunması için uluslararası müdahale çağrısında bulunur.
4. Uluslararası meşruiyet ilkelerinin uygulanması, İsrail'in bu kararlara uyması ve bunları uygulaması gerektiğini vurgular.
5. Arap ve Türkiye Baroları arasındaki bağların da pekiştirilmesi gerektiğini altını çizer.
6. Ulusların barış içinde bir arada yaşaması amacıyla BM Şartı'nın uygulanmasının sağlanması bağlamında hukukçu ve avukatların diğer ulusal ve uluslararası kuruluşlarla karşılıklı diyalog ve işbirliğinin geliştirilmesi için daimi bir İzleme Komitesinin oluşturulmasını kararlaştırır.
7. Birleşmiş Milletler Genel Kurulunu, üye devletler ve örgütler aracılığıyla, İsrail'in Filistin ve Lübnan halkına yönelik ihlal ve suçlarını araştırmakla, özellikle de İsrail'in Lübnan'daki Kana ve Filistin'deki Beit Hanoun katliamlarını inceleyecek Uluslararası Soruşturma Komisyonu oluşturulması çağrısında bulunur.
8. Birleşmiş Milletler Şartı'nın doğru ve tam olarak uygulanması için kıstaslar belirlenmesi ve Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'nde BM Şartına ve diğer uluslararası belgelere karşı veto hakkının kötüye kullanılmasının önlenmesini güvence altına alacak kısıtlamaların araş-

tırılması amacıyla diğer uluslararası hukuk örgütleriyle birlikte çalışılması gerektiğini belirtir.

9. Çatışmalara son vermek, herkes için adil, kapsayıcı ve kalıcı bir barış yaratmak için bölgede barış görüşmeleri başlatmak amacıyla Orta Doğu üzerine uluslararası bir konferans çağrısında bulunmayı kararlaştırır.

Katılımcılar

Arap Birliği Baroları
Birliği Başkanı
President Sameh Ashour

Türkiye Barolar Birliği
Başkanı
Özdemir Özok

Tripoli Barosu
Mustapha Al-Assir

Ankara Barosu Başkanı
Vedat Ahsen Coşar

Beyrut Barosu
Sami Akl

Libya Barosu Başkanı
Al Basheer Ragab Al-Twir

ALU Genel Sekreter Yard.
Saber Ammar

Tunus Barosu Başkanı
Abdessattar Ben Moussa

Suriye Barosu Başkanı
Mohd Walid Al-Tach

Suriye Barosu Başkan Yard.
Marwan Yousef Sabbagh

15.00.- YTL

Çetin Emeç Bulvarı No: 46 Balgat / Ankara
Tel: (+90.312) 287 87 90 (Pbx) Faks: (+90.312) 286 55 65 - 286 31 00
Karanfil Sokağı No: 5/62 06650 Kızılay / Ankara
Tel: (+90.312) 425 30 11 - 425 36 19 - 418 13 46 Faks: (+90.312) 418 78 57
web: www.barobirlik.org.tr
e-mail: admin@barobirlik.org.tr • yayin@barobirlik.org.tr